

بارسی شد
۲۶ - ۲۲

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه مجلس شورای ملی	
کتاب	مجموعه رباعی حکیم
مؤلف	ملا محمد بن علی...
موضوع	شماره...
شماره ثبت کتاب	۴۹۲۱۲ / ۱۸۱۰

خطی - فهرست شده
۸۸۰۳

مجلس
مجلس
مجلس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا اللَّهُ
يَا رَحْمَنُ يَا رَحِيمُ يَا جَلِيلُ يَا كَرِيمُ يَا
مُقِيمُ يَا عَظِيمُ يَا قَدِيمُ يَا عَلِيمُ يَا حَكِيمُ
سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْغَوْثُ
الْغَوْثُ خَلِّصْنَا مِنَ النَّارِ يَا رَبِّ
يَا سَيِّدَ السَّادَاتِ يَا مُجِيبَ الدَّعَوَاتِ
يَا رَافِعَ الدَّرَجَاتِ يَا وَلِيَّ الْحَسَنَاتِ
يَا غَافِرَ الْخَطِيئَاتِ يَا مُعْطِيَ الْمَسْئَلَاتِ
يَا قَابِلَ التَّوْبَاتِ يَا سَامِعَ الْأَصْوَاتِ

يا عالم

يَا عَالِمَ الْخَفَايَا يَا دَافِعَ الْبَلِيَّاتِ سُبْحَانَكَ لَا
إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

يَا خَيْرَ الْغَافِرِينَ يَا خَيْرَ الْفَاحِشِينَ
يَا خَيْرَ الْتَّائِبِينَ يَا خَيْرَ الْحَاسِبِينَ يَا خَيْرَ
الزَّانِقِينَ يَا خَيْرَ الْوَارِثِينَ يَا خَيْرَ
الْحَامِدِينَ يَا خَيْرَ الْمُحْسِنِينَ

يَا مَنْ لَهُ
الْعِزَّةُ وَالْجَمَالُ يَا مَنْ لَهُ الْقُدْرَةُ وَالْكَمَالُ
يَا مَنْ لَهُ الْمُلْكُ وَالْجَلَالُ يَا مَنْ هُوَ
الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ يَا مَنْ فِي السَّمَاءِ الْإِثْقَالُ
يَا مَنْ هُوَ شَدِيدُ الْحِمَالِ يَا مَنْ هُوَ سُبُّ
الْحِسَابِ يَا هُوَ شَدِيدُ الْعِقَابِ يَا مَنْ هُوَ

خطي . فهرس
٣

عِنْدَهُ حَسَنُ الثَّوَابِ يَا مَنْ هُوَ فِيهِ أَمُّ
الْكِتَابِ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِكَ
يَا حَنَّانُ يَا مَنَّانُ يَا دَيَّانُ يَا بَرُّهَانَ
يَا سُلْطَانَ يَا رِضْوَانَ يَا غَفَّارَ الْإِسْجَانِ
يَا مُنْتَعَانَ يَا ذَا الْمَنِّ وَالْبَيَانِ

يَا مَنْ

تَوَاضَعَ كُلُّ شَيْءٍ لِعَظَمَتِهِ يَا مَنْ اسْتَسْلَمَ
كُلُّ شَيْءٍ لِقُدْرَتِهِ يَا مَنْ ذَلَّ كُلُّ

شَيْءٍ يَا مَنْ خَضَعَ كُلُّ شَيْءٍ لِهَيْبَتِهِ
يَا مَنْ انْقَادَ كُلُّ شَيْءٍ لِمَنْ خَشِيَّتِهِ
يَا مَنْ تَشَقَّقَتْ الْجِبَالُ مِنْ خَافَتِهِ يَا مَنْ

قَامَتْ

قَامَتْ السَّمَوَاتُ يَا مَنْ اسْتَقَرَّتِ
الْأَرْضُونَ يَا دَنِيَّ يَا مَنْ يُسَبِّحُ الرَّعْدُ مَجْدَهُ
يَا مَنْ لَا يَتَعَدَّى عَلَى أَهْلِ مَمْلَكَتِهِ
يَا غَافِرَ الْخَطَايَا وَاهِبَ الْحَيَاةِ الْهَدَايَا
يَا رَازِقَ الْبَرِّ يَا يَا مُطْلِقَ الْأُسَارَى
يَا قَاضِيَ النَّيِّبِ يَا سَامِعَ الشُّكَايَا
يَا بَلِيعْتَ الْبَرِّ يَا يَا مُطْلِقَ الْأُسَارَى

يَا ذَا الْحَمْدِ وَالشَّانِ يَا ذَا الْفَخْرِ وَالْبَهَاءِ
يَا ذَا الْمَجْدِ وَالسَّنَاءِ يَا ذَا الْعِزِّ وَالْوَفَاءِ
يَا ذَا الْعَفْوِ وَالرِّضَى يَا ذَا الْمَنِّ وَالْعَطَاءِ
يَا ذَا الْفَضْلِ وَالْقُضَى يَا ذَا الْغِيْرِ وَالْبَقَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا ذَا الْجُودِ وَالْكَفَّةِ يَا ذَا الْإِلَهِيَّةِ وَالْعَمَاءِ

لَهُ
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ
يَا مَنِّعُ يَا دَافِعُ يَا رَافِعُ يَا صَانِعُ يَا نَافِعُ
يَا سَامِعُ يَا جَامِعُ يَا شَافِعُ يَا وَاسِعُ يَا مُوسِعُ

لَهُ
يَا صَانِعُ كُلِّ مَصْنُوعٍ يَا خَالِقَ كُلِّ مَخْلُوقٍ
يَا رَازِقَ كُلِّ مَرْزُوقٍ يَا بَالِكَ كُلِّ مَمْلُوكٍ
يَا كَاشِفَ كُلِّ مَكْرُوبٍ يَا فَارِجَ كُلِّ مَهْمُومٍ
يَا رَاحِمَ كُلِّ رَاحِمٍ يَا نَاصِرَ كُلِّ مُخْذَلٍ
يَا سَانِرَ كُلِّ عَيُوبٍ يَا مُجَاهِدَ كُلِّ طَرُودٍ

يَا مُدْرِي عِنْدَ شِدَّتِي يَا رَجَائِي عِنْدَ مُصِيبَتِي
يَا مُوَسِّئِي عِنْدَ وَحْشَتِي يَا صَاحِبِي عِنْدَ غَرَبَتِي
يَا وَلِيَّي عِنْدَ نَعَمِي يَا غِنَايَ عِنْدَ كَرَّتِي
يَا دَلِيلِي عِنْدَ حَيْرَتِي يَا غِنَايَ عِنْدَ فَقَارِي
يَا مُجَاهِدِي عِنْدَ اضْطِرَارِي يَا مُعِينِي عِنْدَ مَقَرَّتِي

لَهُ
يَا عَلَّامَ الْغُيُوبِ يَا غَفَّارَ الذُّنُوبِ
يَا سَتَّارَ الْعُيُوبِ يَا كَاشِفَ الْكُرُوبِ
يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ يَا طِبَّ الْقُلُوبِ
يَا مُتَوَكِّلَ الْقُلُوبِ يَا نَاصِرَ الْقُلُوبِ
يَا مُفَرِّجَ الْهَمُومِ يَا مُنْقِصَ الْغُمُومِ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ

يَا جَلِيلُ يَا جَبِيلُ يَا وَكِيلُ يَا كَفِيلُ

يَا دَلِيلُ يَا قَبِيلُ يَا بَدِيلُ يَا مُنِيلُ

يَا مُقِيلُ يَا مَجِيدُ

يَا دَلِيلُ الْخَيْرِينَ ^{الْمُسْتَغِيثِينَ} بِالْغَمِّ

يَا صِرَاحَ الْمُسْتَغِيثِينَ يَا جَارَ الْمُسْتَجِيرِينَ

يَا أَمَانَ الْخَائِفِينَ يَا عَوْنَ الْمُؤْمِنِينَ

يَا رَاحَ الْمُسَاكِينِ يَا مَلْجَأَ الْعَاصِينَ

يَا غَافِرَ الذَّنْبِينَ يَا مُجِيبَ دَعْوِ الْمُضْطَرِّينَ

يَا دَا الْجُودِ وَالْإِمْسَانِ يَا ذَا الْفَضْلِ وَالْإِمْنَانِ

يَا دَا الْأَمْنِ وَالْأَمَانِ يَا ذَا الْقُدُسِ

وَالْبَهَاءِ

وَالْبَهَاءِ يَا ذَا الْحِكْمَةِ وَالْبَيَانِ

يَا ذَا الرَّحْمَةِ وَالرِّضْوَانِ يَا ذَا الْحَمْدِ وَ

الْبُرْهَانِ يَا ذَا الْعُظْمَةِ وَالسُّلْطَانِ

يَا ذَا الرَّافَةِ وَالْمُسْتَعَانَ يَا ذَا الْعَفْوِ

وَالْعُقْرَانِ

يَا مَنْ هُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ

يَا مَنْ هُوَ إِلَهُ كُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ هُوَ خَالِقُ

كُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ هُوَ صَانِعُ كُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ

هُوَ قَبْلُ كُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ هُوَ بَدَلُ كُلِّ شَيْءٍ

يَا مَنْ هُوَ فَوْقَ كُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ هُوَ عَالِمُ

كُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ هُوَ مُدِيرُ كُلِّ شَيْءٍ يَا

مَنْ يَبْقَى وَيَقْبَى كُلُّ شَيْءٍ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُؤْمِنُ
يَا مُهَيِّئُ يَا مُكَوِّنُ يَا
يَا مُبِينُ
يَا مُهَوِّنُ يَا مُكِنُّ يَا مُزِينُ يَا مُعَلِّنُ

يَا مَنْ هُوَ فِي مُلْكِهِ مُقِيمٌ
يَا مَنْ هُوَ فِي سُلْطَانِهِ قَدِيمٌ يَا مَنْ
هُوَ فِي جَلَالِهِ عَظِيمٌ يَا مَنْ هُوَ عَلَى
عِبَادِهِ رَحِيمٌ يَا مَنْ هُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ
يَا مَنْ هُوَ بِمَنْ عَصَاهُ حَلِيمٌ يَا مَنْ هُوَ
بِمَنْ رَجَاهُ كَرِيمٌ يَا مَنْ هُوَ فِي صُنْعِهِ
حَكِيمٌ يَا مَنْ هُوَ فِي حِكْمِهِ لَطِيفٌ يَا مَنْ
هُوَ فِي لَطْفِهِ شَرِيفٌ

يَا مَنْ لَا يَرْجِي إِلَّا فَضْلَهُ
يَا مَنْ لَا يَسْئَلُ إِلَّا عَفْوَهَ يَا مَنْ لَا يَنْتَظِرُ
إِلَّا بَرَّهُ يَا مَنْ لَا يُجَاوِزُ إِلَّا عَدْلَهُ يَا مَنْ لَا
يَدُومُ إِلَّا مُلْكُهُ يَا مَنْ لَا سُلْطَانَ إِلَّا
سُلْطَانَهُ يَا مَنْ وَسِعَتْ كُلُّ شَيْءٍ رَحْمَتُهُ
يَا مَنْ سَبَقَتْ رَحْمَتُهُ غَضَبَهُ يَا مَنْ
أَخَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمُهُ يَا مَنْ لَيْسَ أَحَدٌ
مِثْلَهُ

يَا فَارِجَ الْغَمِّ يَا كَاشِفَ الْغَمِّ يَا غَاثَ
الدَّيْبِ يَا قَابِلَ التَّوْبِ يَا خَالِقَ
الْمَخْلُوقِ يَا صَادِقَ الْوَعْدِ يَا مُؤَوِّفَ
الْعَهْدِ يَا عَالِمَ السِّرِّ يَا فَالِقَ الْحَبِّ

يَا رَازِقَ الْأَنَامِ
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ
يَا عَلِيُّ يَا وَفِيُّ يَا عَنِي يَا مَلِي يَا
خَفِي يَا رِضِي يَا زَكِيَّ يَا بَدِيَّ
يَا قَوِيَّ يَا وَلِيَّ

يَا مَنْ أَظْهَرَ الْجَمِيلَ
يَا مَنْ سَتَرَ الْقَبِيحَ يَا مَنْ كَرُمُوا خِذْ
بِالْحَجَرِ يَا مَنْ كَرُمْتَكَ السَّتْرِيَا
عَظِيمَ الْعَفْوِ يَا حَسَنَ التَّجَاوُزِ يَا
وَاسِعَ الْمَغْفِرَةِ يَا بَاسِطَ الْيَدَيْنِ
بِالرَّحْمَةِ يَا سَامِعَ كُلِّ نَجْوَى يَا مُتَمَيِّ
كُلِّ شَكْوَى

يَا ذَا النِّعَةِ السَّابِغَةِ
يَا ذَا الرَّحْمَةِ الْوَاسِعَةِ يَا ذَا الْمِنَّةِ
السَّابِغَةِ يَا ذَا الْحِكْمَةِ السَّابِغَةِ
يَا ذَا الْحِكْمَةِ الْبَالِغَةِ يَا ذَا الْقُدْرَةِ
الْكَامِلَةِ يَا ذَا الْحُجَّةِ الْقَاطِعَةِ
يَا ذَا الْكَرَامَةِ الظَّاهِرَةِ يَا ذَا الْعِزَّةِ
الدَّائِمَةِ يَا ذَا الْقُوَّةِ الْمُتَيِّنَةِ
يَا ذَا الْعِظَمَةِ الْمُنِيعَةِ
يَا بَدِيعَ السَّمَوَاتِ
يَا جَاعِلَ الظُّلُمَاتِ يَا رَاحِمَ الْعِبْرَانِ
يَا مُجَيِّبَ الْأُمُورِ يَا مُنْزِلَ الْآيَاتِ
يَا مُضَعِفَ الْحَسَنَاتِ يَا مَا حِي

السَّيِّئَاتِ يَا سَدِيدَ النِّقَاتِ
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ
يَا مُصَوِّرُ يَا مُقَدِّرُ يَا مُدَبِّرُ يَا مُطَهِّرُ
يَا مُنَوِّرُ يَا مُبَشِّرُ يَا مُنْذِرُ
يَا مُقَدِّمُ يَا مُؤَخِّرُ

يَا رَبَّ الْبَيْتِ الْحَرَامِ
يَا رَبَّ الشَّهْرِ الْحَرَامِ يَا رَبَّ الْبَلَدِ
الْحَرَامِ يَا رَبَّ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ
يَا رَبَّ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ يَا رَبَّ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ يَا رَبَّ الْحِلِّ وَالْحَرَامِ
يَا رَبَّ النُّورِ وَالظُّلَامِ يَا رَبَّ
الْحَيَّةِ وَالسَّلَامِ

يَا رَبَّ

يَا رَبَّ الْقُدْرَةِ فِي الْأَنَامِ
يَا أَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ
يَا أَعْدَلَ الْعَادِلِينَ يَا أَحَدَ قُتُوبِ
الصُّنَادِقِينَ الْقَائِلِينَ يَا أَطْهَرَ
الظَّاهِرِينَ يَا أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ
يَا أَسْرَعَ الْحَاسِبِينَ يَا أَسْمَعَ
السَّمَاعِينَ يَا أَبْصَرَ النَّاطِقِينَ
يَا أَشْفَعَ الشَّافِعِينَ يَا أَكْرَمَ
الْأَكْرَمِينَ

يَا عِمَادَ مَنْ لَا عِمَادَ لَهُ يَا
سَدَدَ مَنْ لَا سَدَدَ لَهُ يَا ذُخْرَ مَنْ
لَا ذُخْرَ لَهُ يَا حُزْنَ مَنْ لَا حُزْنَ لَهُ

يَا غِيَاثَ مَنْ لَا غِيَاثَ لَهُ يَا فَخْرَ
مَنْ لَا فَخْرَ لَهُ يَا عِزَّ مَنْ لَا عِزَّ لَهُ
يَا مُعِينَ مَنْ لَا مُعِينَ لَهُ يَا أَيْتَانَ
مَنْ لَا أَيْتَانَ لَهُ يَا أَمَانَ مَنْ لَا
أَمَانَ لَهُ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ
يَا عَاصِمُ يَا قَائِمُ يَا دَائِمُ يَا رَاحِمُ
يَا سَالِمُ يَا حَالِكُ يَا عَالِمُ يَا قَائِمُ
يَا قَابِضُ يَا بَاسِطُ

يَا عَاصِمُ مَنْ اسْتَعَصَمَ
يَا رَاحِمُ مَنْ اسْتَرْحِمَ يَا غَافِرَ
مَنْ اسْتَغْفَرَ يَا نَاصِرَ مَنْ اسْتَضَرَّ

يَا حَافِظَ

يَا حَافِظَ مَنْ اسْتَحَفَّظَ يَا مُكْرِمَ مَنْ
اسْتَكْرَمَ يَا مُرْشِدَ مَنْ اسْتَرْشَدَ يَا صَرِيحَ
مَنْ اسْتَصْرَحَ يَا مُعِينَ مَنْ اسْتَعَانَهُ
يَا مُغِيثَ مَنْ اسْتَعَاثَهُ

يَا غَرِيزًا لَا
يُظْلَمُ بِالطِّغْيَا لَا يَرَامُ يَا قِيَوْمًا لَا يَنَامُ
يَا دَائِمًا لَا يَمُوتُ يَا حَيًّا لَا يَمُوتُ يَا مَلِكًا
لَا يَزُولُ يَا بَاقِيًا لَا يَفْنَى يَا عَالِمًا لَا يَجْهَلُ
يَا صَدَقًا لَا يَكْذِبُ يَا قَوِيًّا لَا يَضْعَفُ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا أَحَدُ
يَا وَاحِدُ يَا شَاهِدُ يَا مُجِدُّ يَا حَامِدُ

يَا رَاشِدُ يَا بَاعِثُ يَا وَارِثُ يَا ضَارُّ يَا
نَافِعُ

كُلُّهُ
يَا أَعْظَمَ مِنْ عَظَمٍ يَا أَكْرَمَ مِنْ كَرَمٍ
يَا أَرْحَمَ مِنْ رَحْمٍ يَا أَعْلَمَ مِنْ عِلْمٍ
يَا أَحْكَمَ مِنْ حَكْمٍ يَا أَقْدَمَ مِنْ قَدَمٍ
يَا أَكْبَرُ مِنْ كِبَرٍ
يَا أَطْفَ مِنْ طِفٍّ يَا أَجَلُ مِنْ جَلٍّ
يَا أَجَلِيلُ يَا أَعَزَّ مِنْ عِزٍّ

يَا أَكْرَمَ الصَّنْعِ يَا أَعْظَمَ الْمَنْتِ يَا أَكْثَرَ الْخَيْرِ
يَا دَائِمَ الْفَضْلِ يَا دَائِمَ اللَّطْفِ يَا أَطْفَ
الصَّنْعِ يَا مُنْقِصَ الْكَرْبِ يَا كَاشِفَ الْغُرِّ

يَا مَالِكُ

يَا مَالِكُ الْمَلِكِ يَا قَاضِيَ الْحَقِّ

يَا مَنْ هُوَ فِي وَعْدٍ وَفِي مَائِنٍ هُوَ فِي
وَفَائِهِ قُوًى يَا مَنْ هُوَ فِي قُوْنَةٍ عَلَى
يَا مَنْ هُوَ فِي عُلُوِّهِ قَرِيبٌ يَا مَنْ هُوَ
فِي قُرْبِهِ لَطِيفٌ يَا مَنْ فِي لَطْفِهِ
شَرِيفٌ يَا مَنْ هُوَ فِي شَرَفِهِ عَزِيزٌ
يَا مَنْ هُوَ فِي عِزِّهِ عَظِيمٌ يَا مَنْ هُوَ
فِي عَظَمَتِهِ جَمِيلٌ يَا مَنْ هُوَ فِي
جَمَالِهِ حَمِيدٌ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ
بِاسْمِكَ يَا كَافِي يَا وَافِي يَا شَافِي

يَا مُعَاذِي يَا مُعَاذِي يَا مُعَاذِي يَا مُعَاذِي
يَا مُعَاذِي يَا مُعَاذِي يَا مُعَاذِي

يَا مُعَاذِي
خَاضِعٌ لِمَنْ يَأْمَنُ كُلُّ شَيْءٍ خَاضِعٌ لِمَنْ يَأْمَنُ
كُلُّ شَيْءٍ مُنِيبٌ إِلَيْهِ يَأْمَنُ كُلُّ شَيْءٍ كَائِنٌ
لَهُ يَأْمَنُ كُلُّ شَيْءٍ خَائِفٌ مِنْهُ يَأْمَنُ كُلُّ
شَيْءٍ مُوجُودٌ بِهِ يَأْمَنُ كُلُّ شَيْءٍ قَائِمٌ بِهِ
يَأْمَنُ كُلُّ شَيْءٍ صَائِرٌ إِلَيْهِ يَأْمَنُ كُلُّ شَيْءٍ
يَسْمَعُ بِحَمْدِهِ يَأْمَنُ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ لِأَوْجُهِهِ

يَأْمَنُ لَا مَقَرَّ إِلَّا إِلَيْهِ يَأْمَنُ لَا مَقَرَّ
إِلَّا إِلَيْهِ يَأْمَنُ لَا مَقْصِدَ إِلَّا إِلَيْهِ يَا

مَرْلَا

مَنْ لَا مُجِيَّ مِنْهُ إِلَّا إِلَيْهِ يَأْمَنُ لَا
يَرْعُبُ إِلَّا إِلَيْهِ يَأْمَنُ لَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِهِ يَأْمَنُ لَا يَسْتَعِثُّ
إِلَّا بِهِ يَأْمَنُ لَا يَتَوَكَّلُ إِلَّا عَلَيْهِ يَا
مَنْ لَا يَرْجَى إِلَّا هُوَ يَأْمَنُ لَا يَعْبُدُ
إِلَّا إِيَّاهُ

يَا خَيْرَ الْمَرْغُوبِينَ يَا خَيْرَ
الْمَرْغُوبِينَ يَا خَيْرَ الْمَطْلُوبِينَ يَا خَيْرَ
الْمَسْئُولِينَ يَا خَيْرَ الْمُقْصُودِينَ يَا خَيْرَ
الْمَذْكُورِينَ يَا خَيْرَ الْمَشْكُورِينَ يَا
خَيْرَ الْمَحْبُوبِينَ يَا خَيْرَ الْمَدْعُودِينَ يَا
خَيْرَ الْمُسْتَأْنَسِينَ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ
بِاسْمِكَ يَا غَافِرُ يَا سَاتِرُ يَا قَابِضُ يَا قَاهِرُ
يَا نَاطِقُ يَا كَاسِرُ يَا جَابِرُ يَا ذَا الْكَرَمِ يَا نَاطِقُ
يَا نَاصِرُ

يَا مَنْ خَلَقَ فَسَوَّى يَا
مَنْ قَدَّرَ فَهَدَى يَا مَنْ يَسْمَعُ
السَّجْوَى يَا مَنْ يَكْشِفُ الْبَلْوَى
يَا مَنْ يُنْقِذُ الْغَرَقَا يَا مَنْ يُنْجِي الْهَلَكَى
يَا مَنْ يُشْفِي الْمَرْضَى يَا مَنْ أَصْحَكَ وَابَى
يَا مَنْ أَمَاتَ وَأَحْيَا يَا مَنْ خَلَقَ الرَّجُلَيْنِ
الذَّكَرَ وَالْأُنثَى

يَا مَنْ فِي السَّبِيلِ

يَا مَنْ فِي

يَا مَنْ فِي الْأَفَاقِ يَا مَنْ
فِي الْأَيَّاتِ بَرْهَانُهُ يَا مَنْ فِي الْمَنَاسِكِ
قُدْرَتُهُ يَا مَنْ فِي الْقُبُورِ عِبْرَتُهُ يَا مَنْ
فِي الْقِيَمَةِ مِلْكُهُ يَا مَنْ فِي الْحَسَنَاتِ
هَبِيبَتُهُ يَا مَنْ فِي الْمِيزَانِ قَضَاؤُهُ
يَا مَنْ فِي الْجَنَّةِ ثَوَابُهُ يَا مَنْ فِي النَّارِ
عِقَابُهُ

يَا مَنْ الْيَوْمَ يَهْرُبُ الْخَائِفُونَ
يَا مَنْ الْيَوْمَ يَفْرَعُ الْمَذْنُونُ يَا مَنْ الْيَوْمَ
يَقْصِدُ الْمُنِيبُونَ يَا مَنْ الْيَوْمَ يَرْغَبُ
الرَّاهِدُونَ يَا مَنْ الْيَوْمَ يَلْجَأُ الْمُسْجِرُونَ
يَا مَنْ يَرِيتَانِسُ الْمُرِيدُونَ يَا مَنْ الْيَوْمَ

يَفْخَرُ الْمُجِبُّونَ يَا مَنْ فِي عَفْوٍ يَطْمَحُ
الْخَائِفُونَ يَا مَنْ إِلَيْهِ يَسْكُنُ
الْمُوقِنُونَ يَا مَنْ عَلَيْهِ تَوَكَّلُ
الْمُتَوَكِّلُونَ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ
بِاسْمِكَ يَا حَيُّ يَا حَيُّ يَا قَرِيبُ
يَا قَرِيبُ يَا حَسِيبُ يَا مُتَيْبُ
يَا مُجِيبُ يَا خَيْرُ يَا بَصِيرُ

يَا أَقْرَبُ مِنْ

كُلِّ قَرِيبٍ يَا أَحَبَّ مِنْ كُلِّ
حَبِيبٍ يَا أَبْصَرَ مِنْ كُلِّ بَصِيرٍ يَا خَيْرَ
كُلِّ خَيْرٍ يَا أَشْرَفَ مِنْ كُلِّ شَرِيفٍ

يَا أَرْحَمَ

يَا أَرْفَعَ مِنْ كُلِّ رَفِيعٍ يَا أَقْوَى مِنْ
كُلِّ قَوِيٍّ يَا أَعْتَى مِنْ كُلِّ غَنِيٍّ
يَا أَجْوَدَ مِنْ كُلِّ جَوَادٍ يَا أَرْوَفَ
مِنْ كُلِّ رَوْفٍ

يَا غَالِبًا غَيْرَ مَغْلُوبٍ
يَا صَانِعًا غَيْرَ مَصْنُوعٍ يَا خَالِقًا غَيْرَ مَخْلُوقٍ
يَا مَالِكًا غَيْرَ مَمْلُوكٍ يَا قَاهِرًا غَيْرَ مَقْهُورٍ
يَا رَافِعًا غَيْرَ مَرْفُوعٍ يَا حَافِظًا غَيْرَ مُحْفُوظٍ
يَا نَاصِرًا غَيْرَ مَنْصُورٍ يَا شَاهِدًا غَيْرَ غَائِبٍ
يَا قَرِيبًا غَيْرَ بَعِيدٍ

يَا نُورَ النُّورِ يَا مَنْ نُورُهُ

يَا خَالِقَ النُّورِ يَا مُدَبِّرَ النُّورِ يَا مُقَدِّرَ النُّورِ

يَا نُورَ كُلِّ نُورٍ يَا نُورَ أَفْئِدَةٍ كُلِّ نُورٍ
يَا نُورَ أَبْعَدِ كُلِّ نُورٍ يَا نُورَ أَعْلَى
كُلِّ نُورٍ يَا نُورَ أَيْسَرِ كُلِّ نُورٍ

يَا مَنْ عَطَاؤُهُ شَرِيفٌ يَا مَنْ فِعْلُهُ لَطِيفٌ
يَا مَنْ لُطْفُهُ مُقِيمٌ يَا مَنْ إِحْسَانُهُ قَدِيمٌ
يَا مَنْ قَوْلُهُ حَقٌّ يَا مَنْ وَعْدُهُ صِدْقٌ
يَا مَنْ عَقْوُهُ فَضْلٌ يَا مَنْ عَذَابُهُ عَذَابٌ
يَا مَنْ ذِكْرُهُ حُلُوٌّ يَا مَنْ فَضْلُهُ عَمِيمٌ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُسَهِّلُ
يَا مُفَضِّلُ يَا مُبْدِي يَا مُدَلِّي يَا مُزِيلُ يَا مُنَوِّرُ

يَا مُفَضِّلُ

يَا مُفَضِّلُ يَا مُجَرِّدُ يَا مُهَيِّئُ يَا مُجَبِّلُ

يَا مَنْ بَرِيءٌ وَلَا يَبْرِيءُ يَا مَنْ خَلَقَ وَلَا
يَخْلُقُ يَا مَنْ يَدِي وَلَا يَهْدِي يَا مَنْ
يَحْيِي وَلَا يَحْيِي يَا مَنْ يُبْدِلُ وَلَا يُبْدِلُ
يَا مَنْ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعِمُ يَا مَنْ يَجْرِي وَلَا يَجْرِي
عَلَيْهِ يَا مَنْ يَقْضِي وَلَا يَقْضِي عَلَيْهِ يَا مَنْ
يَحْكُمُ وَلَا يَحْكُمُ عَلَيْهِ يَا مَنْ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ
وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

يَا نِعَمَ الْحَبِيبِ يَا نِعَمَ
الطَّيِّبِ يَا نِعَمَ الرَّقِيبِ يَا نِعَمَ الْحَبِيبِ يَا نِعَمَ
الرَّقِيبِ يَا نِعَمَ الْحَبِيبِ يَا نِعَمَ الْكَفِيلِ يَا نِعَمَ

الْوَكِيلِ يَا نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ

يَا سُرُورَ
الْعَارِفِينَ يَا مَنَى الْمُجِبِّينَ يَا نَسْرَ الْمُرْتَدِّينَ
يَا حَبِيبَ التَّوَّابِينَ يَا رَازِقَ الْمُقْلِينَ يَا دَجَّاءَ
الْمُذْنِبِينَ يَا قَرَّةَ عَيْنِ الْعَارِفِينَ يَا مُنْقِصًا
عَنِ الْمَكْرُوبِينَ يَا مُفْرِجًا عَنِ الْمُغْشَمِينَ
يَا إِلَهَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ

اللَّهُمَّ إِنِّي
أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا رَبَّنَا يَا إِلَهَنَا يَا سَيِّدَنَا
يَا مَوْلَانَا يَا نَاصِرَنَا يَا حَافِظَنَا يَا دَلِيلَنَا
يَا مُعِينَنَا يَا حَبِيبَنَا يَا طَيِّبَنَا

يَا رَبَّ النَّبِيِّينَ وَالْأَنْبِيَاءِ
يَا رَبَّ

يَا رَبَّ الصَّادِقِينَ وَالْأَخْيَارِ يَا رَبَّ
الْمُجَنَّبِينَ وَالنَّارِ يَا رَبَّ الصِّغَارِ وَالْكِبَارِ
يَا رَبَّ الْحُبُوبِ وَالْثَمَارِ يَا رَبَّ الْأَنْهَارِ
وَالْأَشْجَارِ يَا رَبَّ الصَّحَارِيِّ وَالْقَفَا
يَا رَبَّ الْمَحَارِبِ وَالْجَارِ يَا رَبَّ اللَّيْلِ
وَالنَّهَارِ يَا رَبَّ الْأَعْلَامِ وَالْأَسْرَارِ

يَا مَنْ نَقَذَنِي كُلَّ شَيْءٍ أَمْرًا يَا مَنْ لَحِقَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا يَا مَنْ بَلَغَتْ إِلَى كُلِّ
شَيْءٍ قُدْرَتُهُ يَا مَنْ لَا تَحْصِي الْعِبَادُ نِعْمَتَهُ
مَنْ لَا يَبْلُغُ الْغُلَامُ شُكْرَهُ يَا مَنْ لَا
تُدْرِكُ الْأَوْهَامُ جَلَالَهُ يَا مَنْ لَا تُثَالِ

الْأَوْهَامُ كُنْهٌ يَامَنْ لِّاعْطَاةِ الْإِلَهِ
عَطَاؤُهُ

يَامَنْ لَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَى يَامَنْ
لَهُ الصِّفَاتُ الْعُلْيَا يَامَنْ لَهُ الْآخِرَةُ
وَالْأُولَى يَامَنْ لَهُ جَنَّةُ الْمَأْوَى يَامَنْ
لَهُ الْآيَاتُ الْكُبْرَى يَامَنْ لَهُ الْأَسْمَاءُ
الْحُسْنَى يَا إِلَهَ الْعِلْمِ وَالْقَضَاءِ يَامَنْ لَهُ الْهَوَاءُ
الْقَضَاءُ يَامَنْ لَهُ الْعَرْشُ وَالْقَهَالَةُ
يَامَنْ لَهُ السَّمَوَاتُ الْعُلَى

اللَّهُمَّ إِنِّي

أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا غَفُورٌ يَا غَفُورٌ يَا
شَكُورٌ يَا رُؤُوفٌ يَا عَطُوفٌ يَا مَسْتَوْكٌ

يَا دُودُورٌ

يَا دُودُورٌ يَا سُبُوحٌ يَا مُدُوسٌ

يَامَنْ فِي
السَّمَاءِ عِظَمُهُ يَامَنْ فِي الْأَرْضِ آيَاتُهُ
يَامَنْ فِي كُلِّ شَيْءٍ لَا إِلَهَ إِلَّا يَامَنْ
فِي الْحَارِ عَجَائِبُهُ يَامَنْ فِي الْجِبَالِ
خَزَائِنُهُ يَامَنْ يَبْدُو الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ
يَامَنْ يَبْدُو الْأُمُورَ كُلَّهَا يَامَنْ أَظْهَرَ
فِي كُلِّ شَيْءٍ لَطْفَهُ يَامَنْ أَحْسَنَ كُلَّ
شَيْءٍ خَلَقَهُ يَامَنْ تَصَرَّفَ فِي الْخَلَائِقِ
قُدْرَتُهُ

يَا حَبِيبٌ مَنْ لَا حَبِيبَ لَهُ يَا
طَبِيبٌ مَنْ لَا طَبِيبَ لَهُ يَا مُحِبٌّ مَنْ

مَنْ لَا مَجِيبَ لَهُ يَأْسِفُكَ مَنْ لَا شَفِيقَ
لَهُ يَارْفِقُكَ مَنْ لَا رَفِيقَ لَهُ يَامُغِثُكَ
مَنْ لَا مُغِثَ لَهُ يَادِلِيلُكَ مَنْ لَمْ يَلِكْ لَهُ
يَا أَيْنِسَ مَنْ لَا أَيْنِسَ لَهُ يَابَرَّاحِمُ مَنْ لَا
رَّاحِمَ لَهُ يَاصَاحِبُ مَنْ لَا صَاحِبَ لَهُ

يَا كَافِي مَنْ اسْتَكْفَاهُ يَاهَادِي مَنْ
اسْتَهْدَاهُ يَا كَالِي مَنْ اسْتَكَلَاهُ يَادَاعِي
مَنْ اسْتَدْعَاهُ يَاشَافِي مَنْ اسْتَشْفَاهُ يَا
فَاضِي مَنْ اسْتَفْضَاهُ يَامُغْنِي مَنْ اسْتَعْنَاهُ
يَا مُوْنِي مَنْ اسْتَوْفَاهُ يَامُقْوِي مَنْ اسْتَقْوَاهُ
يَا وَليَّ مَنْ اسْتَوْلَاهُ

اللهم اني

اللهم اني اسألك
باسمِكَ يَا خَالِقُ يَا رَازِقُ يَا فَاطِقُ
يَا صَادِقُ يَا فَالِقُ يَا فَارِقُ يَا فَاتِقُ
يَا رَاتِقُ يَا سَابِقُ يَا سَاقِ
يَا مَنْ

يَقْلِبُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ يَا مَنْ جَعَلَ
الظُّلُمَاتِ وَالْأَنْوَارَ يَا مَنْ جَعَلَ الظِّلَّ
وَالْحَرَّ يَا مَنْ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ يَا مَنْ
قَدَّرَ الْحَيَاةَ وَالْمَوْتَ يَا مَنْ خَلَقَ الْمَوْتَ
وَالْحَيَاةَ يَا مَنْ لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ
يَا مَنْ لَمْ يَجِدْ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا
يَا مَنْ لَيْسَ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمَلِكِ

يَا مَنْ لَيْسَ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الدُّنْيَا

يَا مَنْ يَعْلَمُ

مُرَادَ الْمُرِيدِينَ يَا مَنْ يَعْلَمُ صَمِيرَ الصَّامِتِينَ

يَا مَنْ يَرَى بَكَاءَ الْخَائِفِينَ يَا مَنْ يَمْلِكُ

حَوَاجِ السَّالِبِينَ يَا مَنْ يَقْبَلُ عَذْرَ

الْتَّائِبِينَ يَا مَنْ لَا يَصْلِحُ عَمَلُ

الْمُفْسِدِينَ يَا مَنْ لَا يَصْنَعُ أَجْرَ

الْحَسَنِينَ يَا مَنْ لَا يَبْعُدُ عَنْ قُلُوبِ

الْعَارِفِينَ يَا أَجُودَ الْأَجُودِينَ

يَا دَائِمَ الْبَقَاءِ يَا سَامِعَ الدُّعَاءِ يَا وَاسِعَ الْعَطَاءِ

يَا غَافِرَ الْخَطَا يَا بَدِيعَ السَّمَاءِ يَا حَسْبَ الْبَلَاءِ

يَا مَنْ

يَا جَمِيلَ الشَّيْءِ يَا قَدِيمَ السَّنَةِ يَا كَثِيرَ

الْوَفَاءِ يَا شَرِيفَ الْجَمْعِ

اللَّهُمَّ إِنِّي

أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا سَتَّارَ يَا غَفَّارَ

يَا قَهَّارَ يَا جَبَّارَ يَا صَبَّارَ يَا بَارَ

يَا مُخْتَارَ يَا فَتَّاحَ يَا نَفَّاحَ يَا مُرْسِيَّ

يَا مَنْ خَلَقَنِي وَسَوَّيَنِي يَا مَنْ رَزَقَنِي

وَرَبَّيَنِي يَا مَنْ أَطْعَمَنِي وَاسْقَانِي

يَا مَنْ قَرَّبَنِي وَادَّيَّنِي يَا مَنْ عَصَّنِي

وَكَفَّنِي يَا مَنْ حَفَظَنِي وَكَلَّلَنِي

يَا مَنْ أَعَزَّنِي وَعَنَّنِي يَا مَنْ وَفَّقَنِي

وَهْدَانِي يَا مَنْ أَنْسَنِي وَأَوَّانِي
يَا مَنْ أَمَانَتِي وَخَلِيَانِي

يَا مَنْ جَوَّحُو

بِكَلِمَاتِهِ يَا مَنْ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ
يَا مَنْ يَجُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ يَا مَنْ لَا
تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَا مَنْ هُوَ
أَعْلَمُ مَنْ ظَلَعَنْ سَبِيلَهُ يَا مَنْ لَا مَعْقِبَ
لِحُكْمِهِ يَا مَنْ لَا رَادَّ لِقَضَائِهِ يَا مَنْ
أَنْقَضَ كُلَّ شَيْءٍ لِأَمْرِهِ يَا مَنْ السَّمَوَاتُ
مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ يَا مَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ
بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ

يَا مَنْ جَعَلَ

الأرض

الْأَرْضَ مِهَادًا يَا مَنْ جَعَلَ الْجِبَالَ
أَوْتَادًا يَا مَنْ جَعَلَ الشَّمْسُ سِرَاجًا
يَا مَنْ جَعَلَ الْقَمَرَ نُورًا يَا مَنْ جَعَلَ اللَّيْلَ
لِبَاسًا يَا مَنْ جَعَلَ النَّهَارَ مَعَاشًا يَا مَنْ
جَعَلَ النَّوْمَ سُبَاتًا يَا مَنْ جَعَلَ السَّمَاءَ
بِنَاءً يَا مَنْ جَعَلَ الْأَشْيَاءَ أَنْزَاجًا
يَا مَنْ جَعَلَ النَّارَ مِرْصَادًا

اللَّهُمَّ إِنِّي

أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا سَمِيعُ يَا شَفِيعُ يَا
رَفِيعُ يَا مُضِيعُ يَا سَرِيعُ يَا بَدِيعُ يَا كَبِيرُ يَا قَدِيرُ
يَا خَبِيرُ يَا مُجِيرُ

يَا حَبِيبًا قَبْلَ كُلِّ حَيٍّ يَا حَبِيبًا

بَعْدَ كُلِّ حَيٍّ الَّذِي لَيْسَ كَمِثْلِهِ حَيٌّ
يَا حَيُّ الَّذِي لَا يَشَارِكُهُ حَيٌّ يَا حَيُّ الَّذِي
لَا يَحْتَاجُ إِلَى حَيٍّ يَا حَيُّ الَّذِي يُبَيِّتُ كُلَّ حَيٍّ
يَا حَيُّ الَّذِي رَدَّ كُلَّ حَيٍّ يَا حَيُّ الَّذِي لَمْ
يَرِثِ الْحَيَوَةَ مِنْ حَيٍّ يَا حَيُّ الَّذِي فِي الْمَوْتِ
يَا حَيُّ يَا قِيَوْمُ لَا تَأْخُذْهُ سَنَةٌ وَلَا نَوْمٌ

يَا مَنْ ذَكَرُهُ لَا يُنْسَى يَا مَنْ نُورُهُ لَا
يُطْفَأُ يَا مَنْ نِعْمَةٌ لَا تُعَدُّ يَا مَنْ لَهُ مُلْكُ
الْأَزْوَاجِ يَا مَنْ لَهُ ثَنَاءُ الْأَحْصَى يَا
مَنْ لَهُ جَلَالٌ لَا يَكْفِي يَا مَنْ لَهُ كَمَالٌ لَا
يُنِيرُكَ يَا مَنْ لَهُ قُضَاءُ الْأَمْرِ يَا مَنْ

علم صفات

لَهُ صِفَاتُ لَا تَبْدُلُ يَا مَنْ لَهُ نُعُوتٌ
لَا تَغَيَّرُ

يَا بَاقِيَ الْعَالَمِينَ يَا مَالِكَ يَوْمِ
الدِّينِ يَا غَايَةَ الطَّالِبِينَ يَا ظَهَرَ
الْأَجِينَ يَا مُدْرِكَ الْهَارِثِينَ
يَا مَنْ حُبُّ الصَّابِرِينَ يَا مَنْ حُبُّ
التَّوَّابِينَ يَا مَنْ حُبُّ الْمُطَهَّرِينَ
يَا مَنْ حُبُّ الْمُحْسِنِينَ يَا مَنْ هُوَ أَعْلَمُ
بِالْمُهْتَدِينَ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ

يَا شَفِيقُ يَا رَفِيقُ يَا حَفِيقُ يَا حَفِيقُ
يَا مُقِيتُ يَا مُعِيتُ يَا مُعِيتُ يَا مُعِيتُ

يَا مُدِي بِأَمْعِدْ

يَا مَنْ هُوَ أَحَدٌ بِلَا
 صِدِّ يَا مَنْ هُوَ فَرْدٌ بِلَا نِدٍّ يَا مَنْ هُوَ
 صَدُّ بِلَا عَيْبٍ يَا مَنْ هُوَ وَتَرٌ بِلَا كَيْفٍ
 يَا مَنْ هُوَ قَاضٍ بِلَا حَيْفٍ يَا مَنْ هُوَ
 رَبُّ بِلَا وَرَيْبٍ يَا مَنْ هُوَ غَنِيٌّ بِلَا ذَلٍّ
 يَا هُوَ غَنِيٌّ بِلَا فَقْرٍ يَا مَنْ هُوَ يَلِكٌ بِلَا
 حَزَبٍ يَا مَنْ هُوَ مَوْصُوفٌ بِلَا شَبِيهِ

مَنْ

يَا مَنْ ذِكْرُهُ شَرَفٌ لِلذَّاكِرِينَ يَا مَنْ
 شُكْرُهُ قُوَّةٌ لِلشَّاكِرِينَ يَا مَنْ حَمْدُهُ
 عَزٌّ لِلْحَامِدِينَ يَا مَنْ طَاعَتُهُ جَاهٌ لِلطَّاعِينَ

يَا مَنْ

يَا مَنْ بَابُهُ مَفْتُوحٌ لِلطَّالِبِينَ يَا مَنْ
 سَبِيلُهُ وَاسِعٌ لِلْيَسِيرِينَ يَا مَنْ آيَاتُهُ
 بُرْهَانٌ لِلنَّاطِقِينَ يَا مَنْ كِتَابُهُ
 تَذَكُّرٌ لِلْمُنْقِذِينَ يَا مَنْ مِزْقُهُ عَمُومٌ
 لِلطَّائِعِينَ وَالْعَاصِيِينَ يَا مَنْ رَحْمَتُهُ
 قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ

يَا مَنْ تَبَارَكَ اسْمُهُ
 يَا مَنْ تَعَالَى جَدُّهُ يَا مَنْ لَا إِلَهَ غَيْرُهُ يَا
 مَنْ جَلَّ تَبَاوُهُ يَا مَنْ تَقَدَّسَتْ أَسْمَاؤُهُ
 يَا مَنْ يَدُومُ بَقَاؤُهُ يَا مَنْ الْعُظْمَى بِهَاؤُهُ
 يَا مَنْ الْكِبَرُ بِأَوْدَانِهِ يَا مَنْ لَا تَحْصَى

الَا وَهُ يَا مَنْ لَا تَعْدُ نَعَاوُهُ

اللَّهُمَّ

إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُعِينُ يَا أَمِينُ

يَا مُبِينُ يَا مَنِينُ يَا مَكِينُ يَا رَشِيدُ

يَا جَبَلُ يَا حَبِيدُ يَا سَدِيدُ يَا شَهِيدُ

يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ يَا ذَا الْقَوْلِ السَّدِيدِ

يَا ذَا الْفِعْلِ الرَّشِيدِ يَا ذَا الْبَطْرِ السَّدِيدِ

يَا ذَا الْوَعْدِ وَالْوَعِيدِ يَا مَنْ هُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ

يَا مَنْ هُوَ فَاعِلُ مَا يُرِيدُ يَا مَنْ هُوَ قَرِيبُ

غَيْرُ بَعِيدِ

يَا مَنْ لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَا وَفِيرُ

يَا مَنْ لَا شَبِيدَ لَهُ وَلَا نَظِيرَ يَا خَالِقَ

الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ الْبَرِّ يَا مُغْنِي الْبَائِسِ

الْفَقِيرِ يَا رِزْقَ الْوَلَدِ الصَّغِيرِ يَا رَاحِمَ

الشَّيْخِ الْكَبِيرِ يَا جَابِرَ الْعُظْمِ الْكَبِيرِ يَا عَصَمَةَ

الْخَائِفِ الْمُتَجَمِّعِ يَا هُوَ بَعَادَهُ خَيْرُ بَصِيرِ

يَا مَنْ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرُ

يَا ذَا الْفَضْلِ

وَالْكَرَمِ يَا خَالِقَ الْوُجُ وَالْقَلَمِ يَا بَارِي

النَّارِ وَالنَّعِيمِ يَا ذَا الْإِبَاسِ وَالنِّقَمِ يَا مُلِمَّ

الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ يَا كَاشِفَ الْفَرِّ وَالْإِلْمِ يَا عَالِمَ

وَالْهَمِّ يَا رَبَّ الْبَيْتِ وَالْحَرَمِ يَا خَالِقَ الْأَشْيَاءِ

يَا مَنْ لَا شَرِيكَ لَهُ

مِنَ الْعَدَمِ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ

يَا فَاعِلُ يَا جَاعِلُ يَا قَابِلُ يَا كَامِلُ يَا فَاعِلُ

يَا فَاعِلُ يَا عَادِلُ يَا غَالِبُ يَا طَالِبُ يَا وَهَّابُ

يَا مَنْ أَعْمَ بِطَوْلِهِ يَا مَنْ أَكْرَمَ بِجُودِهِ يَا مَنْ

جَادَ بِلُطْفِهِ يَا مَنْ تَعَزَّزَ بِقُدْرَتِهِ يَا مَنْ

قَدَّرَ بِحِكْمَتِهِ يَا مَنْ حَكَمَ بِدَبِيرِهِ يَا مَنْ دَبَّرَ

بِعِلْمِهِ يَا مَنْ جَاوَزَ بِجَلَمِهِ يَا مَنْ دَنَا فِي عُلُوِّهِ

يَا مَنْ عَلَا فِي دُنُوِّهِ

يَا مَنْ خَلَقَ مَا يَشَاءُ

يَا مَنْ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ يَا مَنْ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ

يَا مَنْ يَهْدِي

يَا مَنْ يُفِضُ مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُعَذِّبُ

مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُعِزُّ

مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُذِلُّ مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُصَوِّرُ

فِي الْأَرْحَامِ مَا يَشَاءُ يَا مَنْ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ

مَنْ يَشَاءُ

يَا مَنْ لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا

يَا مَنْ جَعَلَ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدَرًا يَا مَنْ لَا يُشْرِكُ

فِي حُكْمِهِ أَحَدًا يَا مَنْ جَعَلَ فِي الْمَلَائِكَةِ سُلَالًا

يَا مَنْ جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا يَا مَنْ جَعَلَ

الْأَرْضَ قَرَارًا يَا مَنْ خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا

يَا مَنْ جَعَلَ لِكُلِّ شَيْءٍ أَمَدًا يَا مَنْ أَحَاطَ

بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا يَا مَنْ أَحْصَى كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا أَوَّلَ يَا
آخِرَ يَا ظَاهِرَ يَا بَاطِنَ يَا بَرَّ يَا حَقَّ يَا فَرْدُ يَا
وَسْرُ يَا صَدُّ يَا سَرْمَدُ

يَا خَيْرَ مَنْ عَرَفَ عُرْفَ
يَا أَفْضَلَ مَنْ عُبِدَ عَبْدُ يَا أَجَلَ مَنْ كُوِّرَ شُكْرُ
يَا أَعَزَّ مَنْ ذُكِرَ ذِكْرُ يَا أَعْلَى مَنْ حُمِدَ حَمْدُ يَا
أَقْدَمَ مَنْ طُلِبَ طَلَبُ يَا أَرْفَعَ مَنْ وُصِفَ
وُصْفُ يَا أَكْبَرَ مَنْ قُصِدَ قُصْدُ يَا أَكْرَمَ
مَسْئُولٍ سَأَلَ يَا أَشْرَفَ مَنْ حُبِّبَ حُبِّ

يَا حَبِيبَ الْبَالِكِينَ يَا سَيِّدَ الْمُنَوَّكِينَ يَا هَادِيَ
الْمُضِلِّينَ

الْخَضِلِينَ يَا وَلِيَّ الْمُؤْمِنِينَ يَا أَيْمَنَ
الذَّاكِرِينَ يَا مَفْرَجَ الْمَلْهُوفِينَ يَا مُجِي
الضَّارِقِينَ يَا أَقْدَرَ الْقَادِرِينَ يَا أَعْلَمَ
الْعَالَمِينَ يَا إِلَهَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ

يَا مَنْ
عَلَا فَقَمِرَ يَا مَنْ مَلَكَ فَقَدَرَ يَا مَنْ
بَطَنَ فَخَبَرَ يَا مَنْ عُبِدَ فَشَكَرَ يَا مَنْ
عَصِيَ فَغَضَرَ يَا مَنْ لَا تُخَوِّبُهُ الْفَلَكُ يَا مَنْ
لَا يُدْرِكُهُ بَصَرُ يَا مَنْ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ أَثَرُ يَا زَارِقَ
الْبَشَرِ يَا مُقَدِّرَ كُلِّ قَدَرٍ

اللَّهُمَّ
إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا حَافِظُ يَا بَارِي

يا ذا زري يا بارخ يا فارح يا فاتح يا كاشف
يا ضامن يا امر يا زاهي

يا من لا يعلم
الغيب الا هو يا من لا يبرؤ السوء
الا هو يا من لا يخلق الخلق الا هو
يا من لا يغفر الذنوب الا هو يا من
لا ييم النعمة الا هو يا من لا يقلب
القلوب الا هو يا من لا يدبر الامور
الا هو يا من لا ينزل الغيث الا هو
يا من لا يبط الرزق الا هو يا من لا
يحيي الموتى الا هو

يا معين الصفا

يا صاحب

الضعفاء يا صاحب الغر يا ناصر
الاولياء يا قاهر الاعداء يا رافع
السما يا ناصر الاصفياء يا حبيب
الانبياء يا كثر الفقراء يا الله الا غنياء
يا اكرم الكرماء

يا كافيا من كل شيء
يا قايما على كل شيء يا من لا يشبه
شيء يا من لا يزيدني ملكه شيء
يا من لا يحفي عليه شيء يا من لا ينقص
من خزائنه شيء يا من ليس كسائر شيء
يا من لا يعزب عن علمي شيء يا من هو
خير من كل شيء يا من وسعت رحمته كل

شَيْءٍ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا
مُكْرِمُ يَا مُطْعِمُ يَا مُنْعِمُ يَا مُعْطِي يَا مُغْنِي
يَا مُقْنِي يَا مُغْنِي يَا مُغْنِي يَا مُرْضِي يَا مُبْغِي

يَا أَوَّلَ كُلِّ شَيْءٍ وَآخِرَهُ يَا إِلَهَ كُلِّ شَيْءٍ
وَمَلِيكَ يَا رَبَّ كُلِّ شَيْءٍ وَصَانِعَهُ يَا بَارِي
كُلِّ شَيْءٍ وَخَالِقَهُ يَا قَابِضَ كُلِّ شَيْءٍ وَبَاسِطَهُ
يَا مُبْدِي كُلِّ شَيْءٍ وَمُعِيدَهُ يَا مُنْشِئَ
كُلِّ شَيْءٍ وَمُقَدِّرَهُ يَا مُلَوِّنَ كُلِّ
شَيْءٍ وَمُحَوِّلَهُ يَا مُجَبِّئَ كُلِّ شَيْءٍ وَمُجَيِّتَهُ
يَا خَالِقَ كُلِّ شَيْءٍ وَوَارِثَهُ

يا فَرَزَكَرَا

يَا خَيْرَ ذَاكِرٍ وَمُنْكَوِّرٍ

يَا خَيْرَ شَاكِرٍ وَمُسْكَوِّرٍ يَا خَيْرَ حَامِلٍ وَمَحْمُودٍ
يَا خَيْرَ شَاهِدٍ وَشَهِيدٍ يَا خَيْرَ دَاعٍ وَمَدْعُودٍ
يَا خَيْرَ مُجِيبٍ وَمُجَابٍ يَا خَيْرَ مُؤَنِّسٍ وَأَنْسٍ
يَا خَيْرَ صَاحِبٍ وَجَلِيسٍ يَا خَيْرَ مَقْصُودٍ وَمَطْلُوبٍ
يَا خَيْرَ حَبِيبٍ وَمُحْبُوبٍ

يَا هَوْلِينَ عَصَاهُ مِنْ

مُجِيبٍ يَا مَنْ هَوْلِينَ أَطَاعَهُ حَبِيبٌ يَا
مَنْ هُوَ أَحَبُّ قَرِيبٍ يَا مَنْ هَوْلِينَ اسْتَحْفَظَهُ
رَقِيبٌ يَا مَنْ هَوْلِينَ رَجَاهُ كَرِيمٌ
يَا مَنْ هَوْلِينَ عَصَاهُ حَلِمٌ يَا مَنْ هُوَ
فِي عَظْمِيهِ رَحْمٌ يَا مَنْ هُوَ فِي حِلْمِهِ عَظِيمٌ

يَا مَنْ هُوَ فِي إِحْسَانِهِ قَدِيمٌ يَا مَنْ هُوَ
بَيْنَ أَرَادَةِ عَلَيْهِ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَلُكَ

بِاسْمِكَ يَا مُسَبِّبُ يَا مُرْغِبُ يَا مُعْقِبُ
يَا مُرْتَبِّ يَا خَوْفُ يَا مُعْذِرُ يَا مُدَكِّرُ يَا
سَمِيعُ يَا مُجِيبُ

يَا مَنْ عَلَيْهِ سَابِقُ يَا مَنْ وَعْدُهُ
صَادِقٌ يَا مَنْ لُطْفُهُ ظَاهِرٌ يَا مَنْ أَمْرُهُ
غَالِبٌ يَا مَنْ كِتَابُهُ حَكِيمٌ يَا مَنْ قَضَائِهِ
كَائِنٌ يَا مَنْ قُرْآنُهُ مُجِيدٌ يَا مَنْ مُلْكُهُ
قَدِيمٌ يَا مَنْ فَضْلُهُ عَمِيمٌ يَا مَنْ عَرْشُهُ
عَظِيمٌ

يَا مَنْ لَا يَنْعَلَمُ

يَا مَنْ لَا يَشْغُلُهُ سَمْعٌ عَنْ

سَمْعٍ يَا مَنْ لَا يَنْغُرُ فِعْلٌ عَنْ فِعْلٍ
يَا مَنْ لَا يُلْهِمُهُ قَوْلٌ عَنْ قَوْلٍ يَا مَنْ
لَا يَغْلُظُهُ سُؤْلٌ عَنْ سُؤْلِ يَا مَنْ
لَا يَجْجِبُهُ شَيْءٌ عَنْ شَيْءٍ يَا مَنْ
لَا يَبْرُمُهُ الْحَاجُّ الْمُحْدِنُ يَا مَنْ
هُوَ عِلْمُهُ مُرَادُ الْمُرِيدِينَ يَا مَنْ
هُوَ مَنَاقِبُهُ هِمُّ الْعَارِفِينَ يَا مَنْ
هُوَ مَنَاقِبُهُ طَلِبُ الطَّالِبِينَ يَا مَنْ
لَا يَخْفَى عَلَيْهِ ذَنْبُهُ فِي الْعَالَمِينَ

يَا حَلِيمًا

لَا يَجْعَلُ يَا جَوَادًا لَا يَجْعَلُ يَا صَادِقًا لَا

٢٨
لَا خَلْفُ يَا وَهَّابُ لَا يَمَلُ يَا قَاهِرُ لَا يُغَيِّبُ
يَا عَظِيمُ لَا لَا يُوصَفُ يَا عَدْلُ لَا
يُخَيِّفُ يَا غَنِيَّ لَا يُفْقِرُ يَا كَبِيرُ لَا يُصَغِّرُ
يَا خَافِظًا لَا يُغْفَلُ سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ
إِلَّا أَنْتَ الْغَوْثُ الْغَوْثُ حَلِّصْنَا مِنَ النَّارِ

يَا رَبِّ
وَالْأَحْوَدُ وَالْأَقْوَمُ الْإِلَهَ

الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى

مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ

الطَّاهِرِينَ

7

7

7

۲۱
بزرگان منم ساز و نماند جمعی از مومنان از آن بهره مند کردند و این قبر بی عیب را
در اوقات حضور دل بر عای خیر باد آوری نمایند **بسم** که گنجی از روی تعالی
ماکن که بضماعتی نداریم و گفته ایم دای پس ساعتی اند از او فارغ صریح این نعم
و این منت در که بزرگوار در دای بهشت است بر روی طالبان کثود و سترجه الصلوة
سخت و باشد توفیق **در اول** در اذان و اقامت الله اکبر یعنی خدای عز و جل
بزرگتر است از همه چیزها و از آنکه بوصف و لغت در آید و با در و دم و خیال که در آن
او بقول دعای سنان بود با او بر آنکه میس توان کرد که تا حضرت
او داشت عفتها هرزه بزند و نفس عقل غفلت و جان جانست او و آن
بزرگ است او حضرت امام جعفر صادق علیه السلام میفرماید هرگاه که بگریه پسند
که عود و عقیقه نماید در جبهه غمت و گریه ای او هر چه در آسمان و زمین است
پس بدستی که چون حق تعالی مطلع شد بر دل بنده و او بگریه میگوید و در دشت عاری است
از غمت که بگریه میفری دیگر برایش از حق تعالی در دل عظیم و توفیق میاید حق تعالی گوید

ای دروغ گوئی آید از ویب میدی قسم فوت و جلالت که ترا خردم میبازم از حلاوت و کرامت
خود و موجب بگردانم از نزدیکی و همرازی خود اَشْهَدُ اَنْ لَا اِلَهَ اِلَّا اللهُ عَیْ کَی
میدم من باینکه تحقیق معبودی سزاوار پرستش نیست بجز معبود یکتای حق که او را است
صفات کمال و باید که درین شهادت نیز صادق باشد یعنی چیزی دیگر را بر حق تعالی
و اندوی دوست تر ندارد چه هر که چیزی را بسیار دوست میدارد و اهتمام تمام
در شان او میباید و بدوی نازدنی الحقیقه از او پرستیده است و الله اعلم
مجت و اهتمام در آن چیز با هر حق است و بقصد فرمان برداری او جل شانه پس
درین صورت حق را پرستیده است و الله اعلم آن چیز را پرستیده یا کسی را پرستیده
که او را عبادت آنچه را داشته چون شیطان و هوا و غیر آن بر او عمل کرده
تا معلوم گردد که با ران دیگری را می پرستند تا تو غیر ما را خواهی غیر ما را پرستی
ما را خواهی مطلق عالم در کش کاند ریگدل و دوستی نماید خوش هر چه بداند
نت خداوند است و هر چه خواهی نت هدایت است اَلَا اَنْتَ مِنْ اَخْلَدُ

۳۳
اَللهُ هُوَ اَللهُ ای هوای تو خدا اکبر وی خدا یان تو خدا آزار
کنش و دانستن که الله یکست چه سود چون در پیش هزار قسم خود میکنی علم بی عمل
و بال است و قول بی فعل کمال خواهی که توحید تو مسجل شود قبله دل یکتا کن و از غیر
ماتر کن تا فعل تو مصدق قول تو باشد ای آنکه بقصد وفاداری ترا
از غیر تو احباب ندی دوست ترا دل در پی این دان نه یکتوست ترا یکدل
داری پس است بکدوست ترا اَشْهَدُ اَنْ مُحَمَّدًا رَسُوْلُ اللهِ عَیْ کَای میم
باینکه تحقیق محمد فرستاده خداست جل جلاله و باید که چون این شهادت دهد
بمقتضای آن عمل نماید و مقتضای آن آنست که او امر و نهی آنحضرت صلی الله علیه
و آله فرمان برداری نماید چنانکه حق تعالی فرموده مَا آتَاکُمُ الرَّسُوْلُ فَخُذُوْهُ
وَمَا نَهَاکُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا یعنی آنچه آورده است شمارا رسول پس را گیرید آنرا
و آنچه باز داشته است از آن پس باز ایستید از آن حتی عَلَی الصَّلَاةِ رُوْی
آنکه از هر چه بخواهد در آن از آنست میشود که وضع افغان از برای اخبار است

وقت چه معنی اذان اشعار است یعنی واقف گردانیدن حتی علی الفلاح روی آفرینی
که موجب نور و طوبیافتن است بعبادت عظمی در آفرین یعنی نماز حتی علی خیر العمل
روی آفرین بهترین عمل که نماز است نزدیکی بندگان نماز است معراج روی آفرین
نماز است توفیق علیه کل طاعات سر کرده جمیع عبادات رکن شریعت
مسئله دین است نباید گفتن که دین همین است قد قامت الصلاة تحقیق
بپای ایستادن نماز یعنی شروع در آن نزدیک شدن و این کلمه مخصوص اقامت است و در آن
میت در آفرین هر یک بگیرد و تهلل نیز باید گفت و همه اذکار در هر یک دو نوبت
گفته میشود مگر تکبیر در اول اذان که چهار نوبت باید گفت و تهلل در آخر اقامت یک نوبت
و اذان را بلند و بمائی باید گفت و اقامت را آهسته تر و تند و وقف در اذان
فصول هر دو باید کرد و فاصله میان هر دو بدو رکعت یا یک سجده یا یک نشستن یا یک
کام برداشتن یا گفتن سبح یا تحمید و اگر نشینند بگوید اللهم اجعل قلبی باثباتا
خدا یا بگردان دل مرا استواری کننده و در ذی دارا در روزی مرا تازه سازنده آید

و عیسی قارئا و زنده گانی مراد روحش و شادمانی که زنده و اجعل لی و بگردان
برای من عند قبر نبیک محمد صلی الله علیه و آله نزد قبر پیغمبر خود محمد ص
مستقرا مکان و منزل در دنیا و قارئا و جای اقامت و درنگ در آفرین
در دویم در ادعیه افتتاح بعد از تکبیر سیم اللهم انت المملک الحق بار خدایا
تویی پادشاه ثابت داریم لا اله الا انت نیست معبودی سزای پرستش
جز تو سبحانک پاک میدانم و منزله می شمارم جناب ترا از هر چه بجلال تو نرسد
و هال ترا زینب **پ** پاک از آنکه جا بدان گفتند پاک تر از آنکه عافان گفتند
انی علی سوء و ظلمت نفسی بد رستی که من بد کردم وستم کردم نفس خود را
کافغفر لی ذنبی پس پام زمر آن هم را الله لا یغفر الذنوب الا الله
بد رستی که منی آفرید کنایان را بچکس بغیر از تو قبا حتمای فعل که سنگ
شدم میدارد بغیر از پرده غفوت که پوشش آن قبا حتمای بعد از تکبیر
بنم لبیک می ایستم بخدمت تو ایستادنی بود از ایستادنی یعنی نمیشاید ایستادنی

خدمت تو دارم یک نگاه تو در باطن جان از من وَ سَعْدِكَ باری میام ترا بار
 نمودنی بعد از باری خودنی یعنی دایما فرمان بردارم ترا یک اشارت ز تو در بدن و جان
 از من وَالْخَيْرُ فِي يَدَيْكَ نیکوهای دنیا و آخرت همه در دست است و از تو می آید
 وَالشَّرُّ لَكَ إِلَيْكَ بد را بسوی تو راه نیست و نبولست ندارد هر چه است
 قاتل ما ساز بی اندام ماست و زنده شریف تو بر بالای کس کوه ماه نیست
 وَالْمُهْدِيُّ مِنْ هَدَيْتِ راه یافته نده کسی است که تو او را راه نموده باشی عَنْكَ
 وَ ابْنُ عَبْدِكَ بنده و بنده زاده تو ام که در خدمت تو ایستاده ام مِنْكَ
 از دست اندای وجود من وَ بِكَ دبت تو ام و منی من وَلَكَ ذر است ملک من
 وَ إِلَيْكَ بسوی من بازگشت من لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ إِلَّا إِلَهَ إِلَيْكَ
 نیست پناهی دگر گزین گاهی از تو که بسوی تو غیر از تو در توری ندانم غلام
 تو کسی که ندانم که تو در خودم برانی رواز تو بدر که آرم سُبْحَانَكَ وَبِحَمْدِكَ
 پاک و منزله میدانم ساحت کبر باری ترا از غبار هر چه ترا نسزد و تشای بد حال

آنکه سوال میکنم از نور رحمتی و مهربانی بعد از رحمتی و مهربانی یعنی منزیه میکنم ترا و همیشه
 از جناب تو رحمت و عطوفت میطلبم که مرا مقصیرم تو در باری رحمتی جفا
 که میبرد با میده عطای نیست دانم که در حساب نیاید گناه ما آنجا که فضل و
 رحمت بی منتهای نیست بشارت بزرگوار و برتر و ثابت و دایم و مبداء
 بر کفهای تو وَ تَعَالَيْتَ و پس بنده ی داری دست ادراک ما از دامن معرفت
 تو کوه ماه است و پای سعی ما را از وصول بخوابت خار ما در راه است
 اسلام ز اطراف تو ملک آوردن آینه چمن ز سوی تو ملک آوردن از باد
 زخ مشیج بر ملک آوردن بتوان توان بر بخت آوردن سُبْحَانَكَ فَدَس
 و منزلی تو دبت البیت ای پروردگار خانه کعبه یعنی کعبه که من بروی و بدن نه
 بیان کرده ام ما بر تو میدانم که آفریده هست و سرای پرستش نیست نه آنست که
 پرستش آن میکنم کعبه کی بر آستانه هست قبله ای بسوی خانه
 و بعد از کعبه منم وَ جَهَنَّمَ لِلَّهِ خَطَرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ روی دل

خود را متوجه ما نمائید که بعضی قدرت پادشاهان و زمین را عالم الغیب و
آن دانای رازینان و اسرار را حقیقتاً در حالتی که ما نمائیم از همه دنیا بدین توصیف
مُسْلِمًا در حالتی که فرمان بردارم و مَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ و منستم من از شرک افروز
مرض را قبل ثمانه اِنْ صَلَّوْتُ بِدَرَسْتِ که نماز من و تَشْكِي و دوا بی من یا حج من یا
عبادت های من و تَحْيَا یعنی زنده گانی من یعنی آنچه بر آیم در زندگی از اعتقادات حق
و افعال حسنه و باطله نیکبای که می کنم در زندگی و تَحْمَاتِ و آنچه بر آن معجز از ایمان
و طاعت و نیکبای که بعد از مرگ نفع آن بفرماید برسد بِلِلَّهِ مَرَحَةُ اِبْرَاتِ دَرَجَتِ
الْعَالَمِينَ که پروردگار جهانیان است لَا تُشْرِكْ لَهُ شَيْئًا اِنْبَازِی مراد از این
در عبادت خود کسی را با او شرک نمیکنم چون بت پرستان این کلمات است که
از ابراهیم حلیل علیه السلام حکایت فرموده در قرآن و گفته اند که مراد باین کلمات تفسیر
امور است بقی تعالی یعنی هر چه کنم و بگویم و دارم همه برای خداست سفر برای تو بگویم
خضر برای تو بگویم سخن برای تو گویم بخش برای تو باشم وَ بِذَلِكَ اِمْرُتُ

۳۵
و باین مأمور شده ام و أَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ و من از جمله مطیعان و فرمان بردارانم و
که درین کلمات نیز صادق باشد یعنی روی دل خود با حق تعالی داشته باشد و همه
کار را با او و اکتفا داشته باشد و اکتفا به کار و بار و در عین دکان و بازار و عواید و
و غیر شهورها و دوسو سها گردیده در طریقت بکار و ابا باشد دل
به تنگاز رفتن نماز پس در رفع کفایت باشد که روی دل با خدا کرده و کار را با او
رعا کرده و بت با خدا که اول کلام که در نماز افتتاح باو کند در رفع باشد و من است
که در حال نجات دستها را بردارد و بار بر کوشها چنانکه کفها بجانب قبله باشد
و انگشتها بهم چسبیده مگر دو انگشت بزرگ و ابتدای انگشت کفین باید ایست
بر داشتن باشد و انتهای آن با تها و همچنین در تکریم که در نماز گفته میشود و هر یک
از آن تکریمات منف کانه را که خواهد مقادیرین میت میتواند داشت و فرض اقام
فرموده و بآن نماز است حضرت امیر المؤمنین علیه السلام را پرسیدند از معنی
برداشتن دستها در حال تکریم فرمود که معنی آن آنست که خدای بزرگتر است که کلماتی

بی نهایت که منت مثل او جری که بوده غیث و بانشتها و در باقه غیث و جنت
ب نه اوراک در که ذلتش رسد نه طرکت به نور صفاتش رسد نه بر او قیاس
پرد مرغ دم تند و ذیل صفش رسد دست فهم و بعضی گفته اند که دست برداشتن
اشارت بایستد در دریای معصیت غرق شده ام بگیر دست مرا تا بروی آیم
مانده در تیره فراق ره نمایاره نما غرق دریای هجوم دست گیر ای دیگر **در سب**
دختر خانه اعدو بالله بنام میگیرم و التاج منیام بمعبود حق و خداوند مطلق
الشیطان الرجیم از شر و وسوسه و بوزینه سرکش یاد و پیرمانده از رحمت پسر
یاد و پیرمانده از ریاضی رضوان بارمیده گشته از طبقات آسمان و کفین این کلمات
بکثرت آنست که از شرا و مفسدات خود استغاده فی الحقیقه پاکیزه کردن زبان و رفتن
خانه دست از غبار اغیار و صفادادن آن از برای در آمدن جبار و ملکی که
استغاده میکند و خاطرش منقش است بفرق و در دلش فکرهای نفسانی و وسوسه های
شیطانی است مثل کسی است که بر در قلعه محلی ایستاده و در وی درنده متوجه او است

که او را در بر و او بر زبان میگوید که بنام میگیرم از شر این دو زبان خلق محکم در جای خود
ایستاده میزد و بدرون قلعه نادرانه پند و از شرا و این کرد و **ب** تازم
زبان کوزه نیست یک اعدو با الله نیست بگو آن نزد صاحب
نیست الا اعدو با شیطان گاه کوئی اعدو و گاه لاول یک فعل بود که قول
مسوی نوشت و دوا سه میراند بر زبان اعدو میخواهد طرفه طای که در زبان
گرفته همراه صاحب خانه میکند همچو او فغان و نفیر در بر و گوی که در دیگر
بسم الله بنام خدای سرای پرستش الرحمن نیکو باشد بر خلقی بود و حیات
الرجیم نیکو باشد بر ایشان بر بقا و محافطت از آفات الحسد و شر و آزاری که
از ازل تا ابد موجود و معلوم بود دست و خواهد بود جمله بنام و کمال الله مر خدا را
که از شی و موصوفت بنام سما و صفات کابیه و جلالیه **ب** آن تسبیح و جلال
محمود سبحان و ان تقدیس و کمال و نفی و قدوسی جدیر آن سرای آفرین
که زنده زنده است جان و ان بدایع آفرین که سر او نابد و غیر رب العالمین

آفریننده و پرورنده و دارنده و تربیت کننده کار همه عالمیان از خاک و جن و انس و حیوان و طیور و سباع و حیوان آبی و غیر آن اگر چه بخشیده و جود بار دیگر در آفرین بعد از قنای جهانیان اگر چه بخشانده و بار بار بر آفرین و رحمت بر مؤمنان و در آوردن بهشت بامان و امان **مَالِكِ يَوْمَ الدِّينِ** خداوند روز جزا یا متصرف در آن روز و هر چه خواهد یا حافظ اعمال بندگان تا در دادن و بستن نامها غلط نشود یا قاضی حساب که میان بندگان حق حکم کند یا خداوند روز جزا و جزوات ملک یعنی پادشاه روز جزا که ملک و سلطنت او را باشد چنانکه فرموده **لَمَنَ الْمَلَكُ الْيَوْمَ رَبُّهُ** انبیا که **إِيَّاكَ نَعْبُدُ** زای پرستیم و پس که غیر تو مستحق عبادت نیست و بیان حقیت عبادت در شهادت بنوح که گفت و درین موضع چون تضرع بعبودیت خود خدا را میکند حضرتان در وجل شانیه بنماید بر سبیل خطاب باعلام الغیوب پس کذب در آن گفتار و استغناء باشد ترک هوا و موس باید کرد و سنگ نفس را در موس چون شمع میزد زنده می باید بود و نسخه سرگنده می باید بود و بندگی او از برای او می باید کرد

از برای خود تو بندگی چو که ایان شمر طفر و مکن که دوست خود در و شمرنده پروری داند و گفته اند گفته در اینک بعد بصیغه جمع دارد شده نه مفرد است که در احکام شمر عین فورست که هر که متاعی چند در یک عقد بخرد و بعضی از آن معی باید همه را رد باید کرد یا همه را نگاه باید داشت و عیب راضی شد و مشتری را میسر شد که عیب را رد کند و بی عیب را نگاه دارد پس هرگاه بند عبادت خود را با عبادت دیگران ضم کرد حق تعالی که بر تیر از آنست که عبادت کسی را که بی عیب باشد و نماید بجهت عبادت معیبت اینک پس البته عبادت اینک را بطلان آن قبول خواهد نمود و **وَأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** و خاص و گویاری خواهم در پرستش تو و انجام سایر حاجت و تمنا و باید که درین قول نیز صادق باشد یعنی از دیگری در هیچ امری یاری نخواهد کرد اگر چه آنکس را واسطه و سبب و منحرف داند در آن امر و داند که اگر حق تعالی خواهد و در اول آنکه عیب که یاری او کند قائلست که او تواند کرد پس فی الحقیقه یاری او میکند و استغناء و او چون آنست در دست حق در که خلق همه رزق و شکر

هوس کار در گاه خداوند داند و پس بر در حقوق بودن عرض می کند که دست خاک
آن در شعله آب زندگان زور روشن است یکی از مناجات چون در نماز به ایان بگوید
ستین رسید بهوش شد و چنانچه چون از سبب آن پرسیدند گفت رسیدیم که
مرا بگویند چون ما را بندگان می کنی پس و از ما یاری می خواهی پس پس چرا از طیب دارو
میجوی و از سلطان یاری می خواهی دروغ چرا می گویی یاری از وی جو جو از زید
منی انوی جو جو از بک و غیر اهدنا راه های ما را الصراط المستقیم
راست در اقوال و افعال و اخلاق که آن راه متوسط بود میان افراط و تفریط و علو
و قصیر یابست دار ما را راه مستقیم که دین اسلام و سنت سید انام است ^{صلی الله}
و آله و طرقه انیم معصومین علیهم السلام و در اخبار اهل بیت علیهم السلام وارد شده که
مراد بصراط مستقیم علی بن ابی طالب است علیه السلام و بر وایت دیگر وارد شده
که امام مفترض الطاعة است پس معنی این میشود که باستانسان امام می رانماست
و بی سوی او کنیم و برایی که او رفته برویم و امور او را تسلیم کنیم و محبت او در دل داریم

تا در آفت با او محشور شویم و سعادت غلظی بر سیم یابست دار ما را بر معرفت
محبت و متابعت امام علیه السلام و در حدیث نبوی وارد است که هر که مردود است
امام زمان خود را مردود مردن جاهلیت یعنی بی ایمان و بزرگی گفته که بنای ما را راه
یعنی محبت ذاتی خود مشرف دار تا از انتفات بغیر تو از او گشته تمامی گرفتار تو ایم
و فرمودند اندیشیم دارند هر کس از تو مرادی مطلبی مقصود ما ز دینی و غیبی
لغایت صراط الدین انعمت علیهم بنای ما را راه آمان که بفضل خود
انعام کرده بر ایشان نعمت نبوت و رحمت و ولایت و صدیقیت و شهادت
و صاحبیت یا راه آنها که اهل قریبند و بحال نعمت ظاهر که قبول شریعت است و کمال
نعمت باطن که اطلاع بر اسرار حقیقت است ایشان را معزز و محترم ساخته غیر
المقتضوب علیهم نه راه آگهی که خشم گرفته بر ایشان و بر کوفه ام نموده اند
بانه راه جهودان که بسبب تفرود در معانده و قتل انبیا و تحریف کتب بر ایشان شتم
گرفته یا هر که جانب تفریط داشته باشند ولا الضالین و نه راه کفر ایمانی

کسانی که در طرق مختلفه سبل مخوفه افتادند یا راه ترسایان که بواسطه افراط در شان
صبح و تغریط در باب حبیب علیه السلام مکرر گشته باشد یا هر که جانب افراط داشته باشد
در چهارم در تفسیر سوره قدر و توحید از اهل بیت علیهم السلام منقولست که بهترین سوره
که بعد از فاتحه خوانده شود در نماز برای توحید سوره قدر و توحید است و بدانکه قدر سوره
قدر را غیر شیعه نمیدانند و از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقولست که فضیلت آنجا
کسی که ایمان بکلام انزالنا و تفسیر آن داشته باشد بر کسی که مثل او نباشد در ایمان
باین سوره چون فضیلت انسان است بر بهایم و در کتاب من بایضه الفقه گفته که اولی
که در رکعت اول سوره قدر خوانده شود که سوره بنجر و اهل بیت اوست علیهم السلام
پس ایشانرا وسیله سازد بکفای غرض چو بسبب ایشان معرفت او رسید چو
جلاله و در رکعت دوم سوره توحید که دعا در عقب آن سجاست یعنی توحید و در کتاب
کافی روایتی بکس این نقل کرده و علی هر کدام که گفت بگوست و ابوعلی بن راشد گوید
که حضرت امام علی نقی علیه السلام گفتیم که فدای تو شوم بدستی که ننوشته بودی بحدیث

الفرج و تعلیم او کرده که خاضعترین سوره که خوانده میشود در قرآن است انزالنا و نقل شده
احد است و بدستی که دل من تنگ میشود بخواندن این دو سوره در نماز صبح پس آنحضرت
فرمود که تنگ گردان دل خود را بخواندن این دو سوره بخدای قسم که فضیلت در این
دو سوره است و ما این دو سوره را تفسیر میکنیم تا تمامی اذکار نماز بر وجه افضل قمر
شده باشد و ابتدا سوره قدر میکنیم روایت کنند که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و آقا
دید که بنی اُمیه بر منبر او بالا میفرستند مانند میمون و مردم را پس میرانند آنحضرت
ازین معنی اند که خداوند فی غلبه این سوره را برای تسلی آنحضرت فرستاد و سوره
الرحمن الرحیم انزالنا بدستی که ما و سنادیم قرآن را فی لیل القدر
در شب قدر یعنی اندازد یعنی شبی که حق تعالی در وی تقدیر کند و اندازد نماید هر چه در آن
سال خواهد آمد گفته اند یعنی ابتدای نزول قرآن در آن شب بوده با نام قرآن در آن
شب از لوح محفوظ بر پیت المعجود آمده و بعد از آن جبرئیل علیه السلام در مدینه
سه سال آید و سوره سوره بحسب مصالح مازل ساخت و از اهل بیت علیهم السلام

موقوفت که در شب قدر ملائکه نازل میشوند و تمامی احکام و امور خیریه بندگان را تا شب
سال دیگر بر امام عصر علیه السلام نازل میسازند اگر پیغمبر بر سبیل وی چنانکه مشاهده
درشته میکنند و اگر در پیغمبر بر سبیل حدیث یعنی درشته با امام علیه السلام سخن بگوید
چنانکه امام آواز او را بشنود و شخصی را معنی بدهد و این معنی را در آن شب حاصل میشود و افضل
و جان آن علمیت که اینان قبل از آن بر سبیل اعمال میدادند و ما اذینک و خبر
و نام که در تمام ادانی که ملائکه القدر است شب قدر یعنی شب با عزت و شرف
که هر که در وظایف کند عزیز و شرف کرد و با علی که در دو واقع شود و در یک ضایعی با قدر
بود با ترا که پیغمبری و سایر ائمه معصومین علیهم السلام در وقفات غلیظه و فواید بسیار
دست دهد که قدر شما بان ظاهر کرد و لیکه القدر خیر من ألف شهر
شب قدر بهتر است از هزار ماه که بنی امیه بعد از تو حکومت کنند و این از القدر
نباشد چه اگر اهل بیت ترا درین شب فرج دهد و کوهها دست میدهد و شش سال
برگشته هر سه که تمامی حکومت می افین میکنند باز با دینی و از آن قسم فضل موقوف

که اگر گفت ما غیر دم مدت تسلط بنی امیه هزار ماه بود که نه یک روز کم بود و نه یک روز بیش
و حکمت در انضا و ابهام این شب تعظیم همه شبهای قحط است و احیای آنها عبادت است تا آنکه
آن را در واقع شبی معین نیست بلکه مقبل میشود در بیانی سنه ای خواهد بود چو شب
قدر شانی هر شب قدرت اگر قدر بدانی تَزَلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فُودُ
فی ایند و ششکان و روح بر امام عصر علیه السلام فیهما درین شب یا ذین رقیتم
فرمان آید کار ایشان من کل آفر از هر امری که بندگان را در کار است از امور
دنییه و دنیویه سلام و ابرام اگر چه این شب قدر حتی مطلع الفجر تا میدان نصیحه
بر هر کس که حق تعالی توفیق در یافتن برکت آن داده باشد از بندگان که دوست میدارند
و بخواند که بعضی امور نصیحه مطلع شوند و این معنی از صحیفه مجادیه که بحجت و قول و فعل
ستاد میشود و در کافیه نیز از آن حضرت نقل کرده که فرموده یعنی سلام میکنند بر تو ای محمد
طاهر من و روح من سلام من از اول وقتی که نازل میشود تا ظهور صبح و تا غروب
و بعد روایت کنند که جمعی از کفار با حضرت گفتند که نسب پروردگار خود را بیان کن تا او را

بسم حق تعالی این سوره را در ستایش اسم الله الرحمن الرحیم قل هو الله احد
ای محمد انکس که اوست پرستید خدای یگانه متوجه بدست و مقصد بصفت الله الصمد
خدای که بی نیاز است از همه و اوست پناه نیازمندان بخورد و نیازمند و پابنده
که فانی نشود احد است و شمار از و مغرول حد است و نیاز از و مغرول آن
اجده که محل داند و فهم داند محمد که حس است و هم که یکنزداد او کی را در
یهود است که گفته اند غریز پر ادب و لم یولد و زاده نشد از کسی در بشارت
که گویند عیسی خداست و لم یکن له که گفتوا احد و نیست و نبود و در اتمای بچس
بر جوس و مشرکان عرب است که گفته اند او را گفت کذاب الله ربی یحیی الموت
بر در و کار من و خواندن سوره بعد از هر مخصوص در رکعت اول است و در سیم و چهارم
اگر چه نیز بخواند و بدل آن تسبیح و تحمید و تهلیل و تکبیر و استغفار کند هم رواست و باید
که ترکان در آستانی و تزیل و تدبیر بخواند بادی فارغ و نوی کامل عروس حضرت در آن
نقاب انکه بر اندازد که در الملک ابانرا بخرد و باید از غوغا حضرت امام جعفر صادق

علا سلام فرمود که هر که قرآن خواند و فروتنی نمود آنرا او دش نرم شد بخواندن آن و
اندوه درس در باطن او و بدینا به پس تحقیق که خواند دست بزرگی نشان حق سبحانه و تعالی
و زیان کرد و زیانی موبدا و باید که در حال قیام بجنب و خشوع بایستد بطریق که علماء
در خدمت آقای خود می ایستند یا مردی سهل در پیش پادشاه عظیم الشانی که متوجه باو
و نظر بجانب خود افکند نه بجای دیگر حد این سیرت او را بجهه کردن لا اوجم
بر بر من افکند ام چاره من از نرم دوست و کف دستها را بر رانها گذارد نه بجای
وزن بر پستانها و ده مهار امجادی بکند بر دارد و بدوری است نایک و جب و شمشاد
بر دو بار آتش بکند و بعد از فراغ هر یک از فاتحه و سوره حمد درنگ کند در **سوره** در
منجبت است که قبل از رکوع تکبیر بگوید در حال قیام و بعد از خم شدن دستها را بر زانو
گذارد و وزن بالاتر از زانو و دست راست را بر زانوی راست پیش از دست چپ
بگذارد و بر زانوی چپ و دستها را بر پهلوی بچسباند و زانو را پس بر دو پیش بیاورد
و انگشتها را از هم دور کند و پشت را راست بدارد و نوی که اگر قطره آبی بر آن ریخته شود

مرضا بر است که پروردگار جهانیاں است اَحْلِلْ لِيْ اِيَّاهُ وَالْعَظْمَةَ اوست صاحب برکادی
معنوی و بزرگوار و صوری و لُجُود و لُجُود و لُجُود و صاحب بخشش و زمان و مانی بر خلق از
روی نور و غلبه **در ششم** در وجود مستجاب است که قبل از سجده و غیره کوبیده و در حال قیام و چون سجده
اول کفنی دست بر زمین نهد و بعد از آن زانو را وزن بکشد این کند و باید که انگشتان دستها را
بجانب قبله کند و هم چنان که یک از دستها را بر پهلوی چپ باند و زانو را از هم دور دارد
اگر مرد باشد و پنی را ششم اعضای سجده کرده و داند و از پیشانی مقدار یکدوم یا بیشتر سجده کند
برساند و بر خاک سجده کند نه بر چوب و سنگ و امثال آن چیزهای که سجده بر آن جایز است
و بهتر است که خاک خیرات معصومین علیهم السلام باشد خصوصا خاک کربلا و اگر اعضای
سجده را همه بر نه کند و بجای برساند افضل است و قبل از ششم کوبیده و دست را بر خاک
ای پروردگار من از برای تو سجده کردم و بیک آمنت و بتو ایمان آوردم و لک است
و ترافان بروم و علیک توکل و کار خود تو باز گذاشتم و آنت و بی تو نباشم
من بخت و بختی سجده کرد روی من لک خلق مرا گمسی که آفرید و او شوق سمع و

نص و شکفت گوش او را و چشم او را یعنی در رحم مادر و لک خلق است و بی تو نباشم
ستایشها و نام آن خدا بر است که پروردگار جهانیاں است تَبَارَكَ اللهُ اَحْسَنُ
الْخَالِقِينَ بزرگ و برتر و دوام و ثابت است خدای که بهترین آفرینندگان است
از ابرافله قطره سویی هم رصب آورد و قطره و شکم از آن قطره نوالا کند
وزن مورتی سرو بالا کند سُبْحَانَ رَبِّيَ اَلْاَعْلَى منزله و مقدس میدانم و پاک و
بکبره منم پروردگار رطبه خود را از هر چه چاب رفت و طبعی او را نرسد و در حال
عزت و سلطنت او را شاید و بچین و حال آنکه منم بستانش و ثنای او بر آنکه
توفیق خبیه است مرا که منزله و تقدیس او بجای آوردم و نامعال حاصل شده مرا که
سجده میکند مرا امام که بر سر تقاضا میکند حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرموده که
خدای قسم که زیان نکرد هر که خفیت سجده را چنانکه باید بعمل آورد و اگر چه در عجز و کمالات
باشد و فیروزی نباشد کسی که خلوت کرد با پروردگار خود در مثل این حال از روی مانندی
در ریب دهنده نفس خود را که غافل و بخت باشد از آنچه فی ثانی متاثر کرده از برای خود کند

از خوشحالی دنیا در تحت آفت و دور نشد از خدای هرگز که بگوید نزدیکی در سجده بخدای خود
و نزدیک نشد با دیگران هر کس که بگوید ادب بخود و ادب با حق و صبر است و استقامت است
بغیر حق غلبی در حال سجده پس بگوید کسی که پسند و خودی نموده باشد خدا را غافل و خود را
خوار و ذلیل او کرده و اندک او از خاک آفریده شده که خلیای باری بر آن می نهد و از نظر مدبر
آمده که همه کس او را پند می شنوند و در حدیث نبوی وارد شده که نزدیکتر دینی و حالی که توبه
بخدا می باشد و قنیت که او در سجده باشد حق غلبی فرمود که *والتَّوْبَةُ* یعنی سجده کن
و نزدیک شود از امثال این اخبار و غیر آن مستغفار می شود که بهترین افعال نماز سجده است
دور از کشیدن آن و فرو رفتن در یاد حق در آن حال آگاهی که بدو بر کعبه دعوی نه می کشد
دو کلاه است بر آن دیگری که بدو بقدر نیستی تو مستحق ظاهر می شود یعنی چینی که در کعبه
سبحان ربی العظیم می گوئی و در سجده سبحان ربی العظیم اگر تو نباشی او باشد و پس غافل
و غرض از مستحقش تا تو غافل نشوی هر که بعد از پیش و اهل نشوی
از بخت و نواب اهل نشوی در غلبه اهل شمس کامل نشوی درین معنی مترجم گوید

بای بر سر خود نه دست را در آغوش آید تا بگوید و جلس دوری تو یک کام است و محبت
که چون سر از سجده بردارد بر آن چپ نشیند و پشت قدم بای راست بر شکم قدم
چپ گذارد و در خاطر بگذراند که بار خدا یا را بلند کرد آن و باطل را ببرد آن و اگر زن باشد
بر کف نشیند و زانوهای را بالا بردارد و کف یا پاهای بر زمین نهد و چون فرار گیرد و بگری بگوید
و استغفار کند و فضل آنست که بگوید *اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي* بار خدا یا بیا مرا زمره او از حق
در کم مرا و اجبیبی و سنگتهای مرا درست کن و نقصانهای مرا آفرین کن و قاضی کن
درا نهای مرا *إِنِّي لَمِنَ الْخَائِرِينَ* بدو کسی که مرا بخیر می داند که فرود
استاده بسوی من از بندگان محترم و اگر افسوس کند بر کفش *اسْتَغْفِرُ اللَّهَ رَبِّي*
وَأَتُوبُ إِلَيْهِ یعنی طلب آمرزش می کنم پروردگار خود را و باز می گردم بسوی او که
بعد از آن بگوید که بگوید از برای سجده دوم در حال جلوس و بعد از سر برداشتن از سجده دوم
بزرگتر بگوید و مدح در گفتند حضرت امیر المؤمنین علیه السلام را از تاویل سجده چپ بر سجده
را که که سجده اولی که کسر بر زمین می نهد اشارت با آنکه از خاک آفریده شده و کسر

و مسلم منجست که بطریق نشینند که دشمنان با این سجده کورست
 کفاره و انکشتن از ابراهیم چنانکه در نظر برکنار خود کند و بگوید یا یم الله
 که برای پرستش است و یا الله و بخدای یکتا جل جلاله و انحمد الله و عمت سائیه
 ثناء با مر خدا راست و خیر الا سماء الله و بهترین نامها عرض راست است
 ان لا اله الا الله که اعی میم مانگست معبودی بخدای که مستجمع جمیع کائنات
 و منجی جمیع عباد است و وحد در حاکمی که یکتا و مفرد است لا شریک له
 انبازی مراد را در استحقاق عبادت و حمد لا شریک له حفظش و مولود
 اصل فویش شرک را سوی وحدت ره نه غفل از که دانش اگر نه است
 راه بگردانید شرک نابانی و شریک محال و آتشند ان محمد عبده و
 و سؤله و کواهی میم مانگست محمد بنده او و فرستاده او است ارسله بالحق
 فرستاده است او را راستی و درستی بی شک و شبهه بشیرا در حاکمی که فرد
 دهنده است بر رحمت و فضل خدای کسی را که توحید او را کند و تکیه بر او بچشم

از غیبت و عدل خدای کسی را که بر شرک اضرار و رزق بین یدی الساعة بنزد
 نبات و آتشند ان ربی نعم الرب و کواهی میم مانگست که پروردگار
 بگوید پروردگار است و در لفظ و بکر چنین دارد است انک نعم الرب بر سبیل خطاب
 یعنی بر بستی که بگوید پروردگاری و ان محمد انعم الرسول و درستی که بگوید
 اللهم بار خدا یا صل علی محمد و در دو نفر است بر محمد یعنی رحمت کن او را و کفاره یعنی
 تقطیع کن او را در دنیا یا علای دین و اظهار دعوت و اعطاء ذکر و انهای شریعت
 او را و است قبول شفاعت او در شان است و تضعیف ثواب و اظهار فضل بر او
 و آفرین و تقدیم او بر کافه انبیاء و صلوات الله علیهم اجمعین و آل محمد و بر اهل بیت
 محمد که حضرت فاطمه و دوازده امام معصوم اند علیهم السلام و هر که سیرت ایشان در
 و از علم ایشان حقی و افروخته باشد مثل سلمان فارسی رضی الله عنه چنانکه حضرت پیغمبر
 صلی الله علیه و آله فرمود سلمان مثالی است و تقبل شفاعت او و پذیرد و فرست
 او را فی امت است در شان است او و از رفع درجه و بلند کردن درجه او را و

بعد از آن حمدی گوید و نوبت با من نوبت و چون بر خیزد رکعت سیم گوید آن کسی
که در بر خواستن از جود ملکیت و در شهادت او بعد از نعم از رسول گوید اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ
تَحْتِهَا مَرْضَاهُ اِرْسَاتُ الصَّلَوَاتِ ثُمَّ عَزَّ وَجَدًا اِلَى الطَّاهِرَاتِ بِاَکْبَارِ الْمَرْکُوبِ
مَعْرُوفَاتِهَا تَرْجُوهُ وَاِخْلَاصُ الْطَّيِّبَاتِ بِاَکْبَارِ اَرْكَسْ وَغُفْلَتِ وَحَدِثِ نَفْسٍ وَمُسَوِّفَاتِ
بِنَاطِطِ نَفْسٍ وَحَضْرٍ اِیَاتِ مِیْرَا اِزْوَاجِ نَفْسِ وَمُفَاصِدِ
وَعَارِهَا بَعْدِ وَصَفَاءِ جُودِ دُونَ اَلْفَادِیَاتِ دُرِّ اَوَّلِ رُوزِ کَرَمِ
بِاَیْمَتِ الرَّایِحَاتِ دُرِّ اَوَّلِ رُوزِ بَعْلِ اَعْدَاءِ الشَّیْطَانِ عَامِلِ
کِه بَادِی وِثَرِ طَبَاقِ الشَّاعِرَاتِ خُوشِ اَیْمَتِ کِه بَارَقَتْ دُجْدِ وِجْدِ وِجْدِ
وِیْسِی وَاَفَادِکِ وِیْسِی کِه اَرَدَ نَمَدَ بَاشَدِ بِلّٰهِ مَرْضَاهُ اِرْسَاتِ مَاطِلِ
اَنْجَبِ اَکْبَرِ دُخُوشِ شَدِ زَکَا وِطْهَرِ دِیْمَرِ اَوْبَکِ کَتِ وَخَلَصِ وَصَفَاءِ
وَصَافِی کَرْدِ بِلّٰهِ بَسِ مَرْضَاهُ اِرْسَاتِ وَاشْهَدُ اَنْ لَا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ وَحْدَهُ
شَرِیْکُ لَهُ وَاشْهَدُ اَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ اَرْسَلَهُ بِالْحَقِّ بَشِیْرًا

نَذِیْرًا یُنْذِرُ السَّاعَةَ وَاشْهَدُ اَنْ رَبِّیْ نِعْمَ الرَّبُّ وَاَنْ مُحَمَّدًا نِعْمَ الرَّسُوْلُ
رَجَعْتُ اِنْ کَلَامَتِ کَلَمَتِ وَاَنْ السَّاعَةَ وِیْدَرَسِی کَرَمِ اَیْمَتِ اَیْمَتِ
لَا رِیْبَ فِیْهَا شِیْءٌ وَشَهِدُ اَنْ نَبِیَّ وَاَنْ اللّٰهُ یَبْعَثُ وِیْدَرَسِی کَرَمِ اَیْمَتِ
بِرِیْ اَکْبَرِ دُزْدِ مِکَرْدَانِ بَارِکِ مَنْ فِی الْقُبُورِ اَکْسَی رَا کِه دُرِّ کَرَمِ
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِی هَدَانَا لِهَذَا نَسْتَعِیْزُ بِمَرْضَاهُ اِرْسَاتِ اِکْبَرِ اَیْمَتِ
بِیْنَ اَعْقَادَاتِ وَاِبْنِ عِبَادَاتِ وَنَاکُنَّا لِنَهْتَدِیْ وَنُجِیْمَ مَا کَرَمِ نَفْسِ
رَاهِ بَارَقَتْ لَوْ لَا اَنْ هَدَانَا اللّٰهُ اِکْرَمِ خَدَی مَا رَا رَاهِ مُوَدِی کَرَمِ
لَطَفِ نَوَیْمِ رَاهِ اِزْوَاجِ نَوَیْمِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ
نَوَیْمِ رَفِیْقِ اَوَّلِ وَاَوَّلِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ مِیْرَا وَاَفْرِی کِه بُوَدِ
وَبَاشَدِ مَرْضَاهُ اِرْسَاتِ کِه بُوَدِ کَرَمِ اَیْمَتِ اِکْبَرِ اَیْمَتِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ
بَارِکِ اَبَا دُرْدِ وِیْدَرَسِی بَرِکِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ
وِیْدَرَسِی بَرِکِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ اَکْبَرِ

و سلام فرست بر محمد و آل بیت محمد کما صلیت و بادک و بادت و تحت پیکان فرست
فرستاده و ترجمه نموده علی ایضا ایچیم و آل ایضا ایچیم برابر ایم ضل خود علیه السلام و دلیل
او آنکه حمید حمید مد برستی که نوشته شده با عطای نعم و بزرگواری با ظنا کریم
اگر کسی که بد تشبیه در دو پیغمبر و دلیل است او بر در و حضرت ابراهیم و آنش
یادی از آنست که حضرت ابراهیم افضل از پیغمبر باشد و این خلاف واقع است کلام
بنویسد بود که مراد از این تشبیه آن باشد که همچنانکه درودی که بر حضرت ابراهیم و آل بیت
فرستاده بهتر است از درودی که بر انبیای سابق فرستاده همچنین درودی بر پیغمبر
و آل بیتش بهتر است که بهتر باشد از درودی که بر انبیای سابق پرور فرستاده و از آن جهت
حضرت ابراهیم است علیه السلام پس از این کلام فضیلت پیغمبر علیه السلام بر حضرت ابراهیم
علیه السلام ظاهر میشود و عکس آن نیست الا نام در و جواب تو در و
زبان است و سال و صبح و شام نزدیک نوچه و خف و نسیم ما ز دور در و دست
چون حلاوت است و السلام پس از برای نشودن نماز و بیرون رفتن از آن در خاطر خود را

مجلس ششم
در بیان فضیلت
پیغمبر علیه السلام

و آنچه معصومین و ملائکه و جمیع مؤمنین انس و جن را حاضر گردانند و ایشان را بخت است و خود
استلام علیکم و رحمة الله و بركاته سلام بر شما باد و رحمت خدای و بركاته
او یعنی زیادتى خیرات و منفرد بودن ختم اشاره بجانب راست کند و امام و ناموم
و ناموم کنیوت دیگر بجانب چپ سلام دهد اگر در جانب چپ او شخصی باشد و هر یک
ازین دو دیگری را در خطاب شریک کند و اگر کسی تسلیمات تسبیح یا بعضی از آنها را
قبل از این سلام بگوید و حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرموده که معنی سلام در آخر
هر نماز امان است یعنی هر که ادا کرد او را خداوند و سنت پیغمبر او را از روی خشوع پس از آن
امان از طای دنیا و نبات از عذاب آفت و بعضی ارباب طوب گفته اند که سلام
اشاره است بحضور همچنانکه کسی که از غیبت بخیر می آید سلام میکند نماز کند و بفریاد
که خود را چنان مستغرق نماز ذکر نمی کند که در وقت فارغ شدن گوید که از آن عالم بیا
عالم آمده است ترجمه نماز کامل و آداب آن چنانکه از آنچه معصومین علیهم السلام باز میستند
و از اذکار آنچه بعضی واجب باشد و خلاف کبریا و امام است و فائده و تسبیح در هر یک

از رکوع و سجده و نماز و صلوات بر پیغمبر و آل او و بعضی آنها سوره و بگو و قنوت و تسبیح را نیز
 واجب میدانند و از افعال آنچه یقین واجب بی خلافی که معتبر باشد نیست است که قصد
 نیت است نماز معینه و قیام بار است و داشتن پشت و کعبه کردن بخیزی در رکوع بعد از آنکه
 دستها برانور رسد و سجود بر اعضای سبزه و جلوس در نشسته و در رکوع غودن بعد از رکوع اول
 در هر یک ازین چهار وجه از راست شدن از رکوع و نشستن از سجده اول بعد از رکوع و بلند
 خواندن آن در نماز صحیح و در دو رکعت اول تمام و غنیمت و آهسته خواندن آن با
 سوائی نماز جمعه و سبکات که بلند خواندن در آنها مستحب است و بعضی از فقهاء و متکلمین
 در یک رکوع غودن بعد از سر برداشتن از سجده دوم و بلند گفتن سجد در جای که در
 آنسته خوانده میشود نیز واجب دانسته اند و با مجله هر یک از اقوال و افعال
 هفت یقین واجب و سه غایت و باقی مستحب بنابرین در تک کردن یک عمل
 باشد و همچنین از شرایط نماز هفت یقین واجب که بدون آنها نماز صحیح و مشروع نیست
 بتفصیل در رسیده ذکر کنی گفته شده و باقی مستحب است اما آن هفت ادوی که بشماره

فعل است و اسلام و ظهور از حدت و حش و وقت و لباس مکان و قبله و آن که
 در آنها مستحب بلوغ است و ایمان و معرفت با حکام چه نماز طفل و مخالف و جاهل
 خالی از شر و عینی و محشی هست و در آن گفته شده و چون شرایط از نماز خارج است و غیر
 بیان اصل نماز و ترجمه و کار آن بود در تفصیل احکام شرایط فرض نمود آنکه تفصیل
 صلواتا و لاتر و علیها باریت العالمین و الحمد لله رب العالمین و الصلوة علی محمد و آل

الطاهرین و سلم تسبیحا کثیرا کثیرا

م م م م م

م م

بسم الله الرحمن الرحيم

محمد و ثنای بعد خداوند جهان آرای و کنای را که صوامع قدس آسمان و زمین را
مربوط ساخت بملکوت توین و مساجد ارض زمین را منور گردانید با بنیای هر مسلمانی
دل مؤمنان را روشنایی بخشید با نور معرفت و توحید و درجات ایشان را بکمال
عبادت و طاعت و تسبیح و تحمید و درودنا معدود بر روان راه نمایان راه حق را
بنش و بیرون آوردند کان بندگان از ظلمات جهل با نور دانش از انبیا و اولیا و
هدی که برگزیدگان او بنده در بند او پیش **ایام** پوشیده ماند که مردمان از برای
آفریده شده اند که خدای عزوجل را بشناسند و بندگی او بجای آورند و معصیت
آفرینند و راه برند و از عاقبت کار خویش آگاه گردند تا بسعادت غنی مسند
چشم ابدی بقی فایز شوند و کتب و رسل نیز جهت این مطالب نازل و در آورده
عقول مجرب و نقول هر یک بر آن دلیل و شاهد است و هر که اصول این دانش را بخواند

چهارم در زمین دل خود بخار و بآب مجامده و عمل صالح در دنیا پرورش دهد در آخرت از
پیرای او در حق شود که در سایه آن استراحت کند و هر صوبه که دلش آرزو کند از آن بکشد
و هر کس از آن آفریند و طوبی که خوشنایب و آن اصول در خوان محمد بدلائل واضح
مبین شده بر پنج قریب که هم فواید را از آن بهره است و هم عوام را نصیب یکسان اکثر
مردمان از آن اعراف نموده و هر یک دیگر از برای تحصیل آن پیدا کرده اند و خود را از
دور افکنده و بر اشیای مختلف رفته اند کانی طریق دلائل را از خوان یافته اند یا
خود را اتوی از هیچ حق گمان کرده اند تعالی الله عن ذلک بنا برین فیه خبر خاک را
حسن بن علی را بخاطر رسید که کلمه چند در بیان عقاید اصول و فیه بر مضمون اهل حق
که در تاجیه اند بخاری بنویسد برای ارشاد سالکان مبتدی مبتنی بر بیان و تبیینی که
که تعالی در حکمت قرآن فرموده و منی از دلیل و راهی که پیغمبر صلی الله علیه و آله در
جامع علم بیان نموده نه در حل طایع بر مجرب و تقلید شرح و مضمون هر ای آن بگویند عقول مستفید
بر تپشات الهی از روی بصیرت و انجان و بصیرت قلوب سلیمه بدلائل و ارشادات

حضرت رسالت بنی کسب علم و عرفان چه در این دنیا صلوات الله علیهم چه در آن دنیا
بن است و بر این مبنی غرض اول اوست و اتم داد اول بهر کس است و اگر چه همه از آن
جانب مفضل است فلیس بعد بیان این بیان فایده ای به دست خود تفکیر
کسی که عقل دور اندیش دارد بسی گشتگی در پیش دارد ز دور اندیشی عقل فصول
یکی شد فلسفی دیگر حلالی پس مابقی چند از اوقات صرف این مهم نمود و این بهشت را
نمونه در مابقی بهشت است بر روی اهل ایمان کند و بر ترقی العقاید موسوم است و
انورین **در اول** درستی حق جل جلاله یکدم حدیث امکان و وجوب را بخندارد و دل
دارد و لحظه خوف دور و تسلسل دارد تا کنون گوش بیاکان دور است سرگردان بسیار دارد
در پامان بی پایان می اندازد زمانی نگاه کن در برین در غروب آسمان و عجیب زمین
بروج و نجوم و شهب و غیوم و براج و امطار و نیران و انوار و جبال و نباتات
معادن و حیوانات اولم یَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا
وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ وَالْأَرْضِ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رِوَاسٍ وَابْتَنَيْنَا

فِيهَا مِنْ كُلِّ ذِي نَفْسٍ بَصِيرَةً وَذَكَرْنَا لِكُلِّ عِبْدٍ مُبِينٍ وَأَنْزَلْنَا مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً ثَمَرًا فَانْتَبَهِرَ بِهِ حَبَّاتٌ وَحَبَّ الْحَبِيدِ وَالتَّخْلُفُ بَاسِطًا لَهَا
طَلْعُ نَضِيدٍ ذُرًّا لِلْعِبَادِ وَاجْنِبْنَا بِهِ بَلَدًا مَيْتًا سَمِيًّا نَاسِيًّا كَرِيمًا
انفک و جبرانی آب و خاک و آید شد شب و روز و طلوع و غروب و نور و شب و جهان
از دوران فی خلق السموات و الارض و اختلاف الليل و النهار
کلیات لا اله الا انت و لحظه منظر شود در کون ستاره و سرگشتگی ثواب
و ستاره و الشمس و القمر و النجوم مسخرات با امر و ملح بگردد و در جوار
سفینه بر روی آب زخار با احوال و اوزار و الفلك تجوی فی البحر با امر و
سیرگشتی بایمان و چو کی حلفت ان افلا یَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبْرَةِ كَيْفَ خُلِقَتْ
دی در غان را نظر کن که در میان هوا چون باز داشته و هر یک را بطوری و صورتی و
صورتی گماشته اولم یَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَنَاحِ السَّمَاءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ
إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ و زمانی را که ای طاعت و منظر

و دمی ز بنمای هنر از گوش دار و الطیر صافات کُلُّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَ تَسْبِيحَهُ
ساعی در باغ و محراب فرج کن آن پر از لایهای رنگارنگ و آن پر از بوی
کوناگون و فی الارض قطع متجارات و جنات من اعصاب و ذریع
و خیل منوان و غیر منوان یسقی بماء واحد و یفضل بعضها علی بعض
فی الاکل ان فی ذلک لآیات لقوم یعقلون اگر غراب آسمان میزد
عجایب زمین میبرد و اگر سبزه و میوه آن چرخ عبیدالدور است بسنبل و میوه خاک
نزد التور است فانتظروا الی آتاء رحمة الله کیف یشی الارض بعد
موتها برک در خان سبز در نظر میسازد هر دمی و فریب موت
کردار به بین چون در یک شاخ خار و میوه نهاده و چگونه یک جوهر استعداد
خمر و خل داده و تخم و نرینه سکر او در قاحسان ان فی ذلک لآیات
لقوم یعقلون سبک بدخشان را چون رنگ و طراوت داد و در غراب زینور
چگونه شفا و طراوت نهاد یخچ من یطوینا شراب مختلف الوانه و

شفا للناس ان فی ذلک لآیات لقوم یتفکرون نظر کن که کسی را چون دمی کرد
که جهان خانهای سبک مبارز دمی ز نهاده و کم و بیش را چگونه بر آن داشت که بدید
ملک بردارد و آن رای متغیر حکم که واسلک سبیل و لک و میان سر کن و
چون شیر پاکیزه صافی کو را بر برون آورد و دوری نه کان ساخت با اضاف و نه
که از آن حاصل میبود و ان لکم فی الانعام لعیبة تسقیم ثمانی بطونه من
نور و دیم کبنا خالصا سائغا لثا و بین قطره باران را در صد قطره
مردارید که دانید با آن صفاد خوبی و نظره را در رحم چون جوانی ساخت با آن مرغوبی
آن نزدیک خوش دان منظر و گلش و آن خط و غال و حسن و جمال و غنچ و دلال مبارک اند
افعال رب العالمین و احسن الخلقین زار بر آورد قطره سوییم و صواب
نظر در شک از آن قطره کوئی لا کند و زمین جودنی سرو با کند و الله اعلم
من یطوین اتمایکم لا تعلمون شئنا و جعل لکم السمع و الابصار و
الافئدة هر چه در عالم است نمونه از آن در آدمی نهاده و با وجود آن متغیرش کرد

بیت حسن و زکیات سخن و مکن بر افعال غریبه و استنباط صنایع عجیبه استماع انواع
کلام و استندراک و فانی علوم و معارف و حالات سحریم آیاتنا فی الانوار
فی انفسهم هر که این آیتها در نفس خود نه پند و در صحن وجود خویش آثار قدرت حق ملاحظه
خط خود را از وجود ضایع کرده و از زندگانی بهره نماند نظری بسوی خود کن و در کتاب
در بانی مفکر خاک خود را که تو از بلند جانی تو چشم خود نهانی تو کمال خود چه دانی چو در
از صدف بدون اگر تو بس کران بهائی کاهی در سراپای انسان صیقل بر جوی و نظری میکن
و کاهی هر که در انسان بگریزد ری می افکن اگر بنای می بیند بانی که آفریننده است و اگر بنفشه
میگریزیم مکنی که نقاشی دارد چرا این بنای علی حکم را بانی اعلی و اعظم نباشد باین نقشها
چالاک برین کند و محاکم و این صورت های دلکش که برین توده خاکست و این صنایع و انواع
که در دایع در طبایع است و این همه تدبیرات حکم که از بسجای موجودات لامع است فی فی
از قریب نقش نشان خامه نقاشیده و در نه در این صنف زنگاری بی درگاز
اِنَّ اللَّهَ شَكَّ فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَ الْاَرْضِ تَوْهُدِی و پندارندی و یقین میدانی که خود را

خود از طبیعت بهت نیاد روی چرا که در حال هستی خود نمودی پس چگونه نقش خود نمودی
و در زمان هستی خود نمودی پس چه قدرتی بکار نمودی و مثل تو نیز ترا خود را هستی
و در اگر سخن در و مثل سخن در است و او نیز عاقل نیست بی مراد **ب** بی مراد تو شود
بیت سفید نهرم دارا از پیش خود ای که امید اِنَّ الَّذِیْنَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَاَوْ لَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَاِنْ قَسَمْتَ لَهُمُ الذُّبَابَ لَا يَقْنُتُ لَهُ
مِنْهُ ضَعْفَ الظَّالِمِ وَاَلْمَطْلُوبُ ناسم کن در امری که بر آن غم نمودی و کسی
در تحصیل آن بکار نمودی و آفر آن بخل نماید و بداند اگر امر در دست تویی بود آن امر
بشد و بوجودی آید پس کار در دست دیگر است و در بر امور از مثل تو عالی تر است
اِنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ **ب** من اگر خاتم و کر کل بمن آفرینی است
که از این دست که می پروردم میروم دیگر آنکه چون در و دهن عظمی مثل غرق یا ورق
با مثال آنها آفرادی و از جمیع خلائق مایوس گشتی و در دهن در آب کسو نهادی می بینی که چون
دست متعلق میشود بر مانند قادی و چگونه استغاثه بینانی بر میا در سنده حاضر

که پناه در مانده کان و چاره بجا رست قل ارايتکم ان استکم عذاب الله اذ انتم
 الساعه اعتر الله تدعون ان كنتم صادقين بل اياته تدعون فكيف
 لما تدعون اليه ان شاء و تنسون ما نطقون جبر اربل بر اثبات
 صانع پرسيدند گفت لغنا غنى الصباغ عن المصباح وبالطبع مستحق در غایت ظهور
 و فطرتهای مستقیم بر آن مجبول و مظهر است فطرته الله التي فطر اناس علیها
 آن بار که غرادر ایاری نیست در کشتن وصل او مرا حادی نیست که که خصم نفسی
 دارد درستی ذات او خدایاری نیست در دویم در یکای قیاسی در غریب که افروزی
 چون هم پخته است و هر فردی مدد دگری میکند و هر یک از دگری منتفع میشود
 آسمان مرد و زمین زن در خود هر چه آن انداخت این می رود چون خانه تریش
 نمم بداد است سرگردان ملک اندر زمین محمودان کرد مکب بهر زن و زمین
 که بانو بها میکند بر ولادت و در غایت می نند و همچنین نباتات و حیوانات است
 یکدیگر میکنند و از ادنی آدم در زراعت و تجارت و معاش از یکدیگر بهره میگیرند

چون نمک درین است

در دلیل است بر اینکه او بنده میبایست که اگر معذ بودی صانع این اتصال نمیشد
 چنانکه میفرماید لو کان فیها آلهة الا الله لفسدنا و نیرض عن الهی از صانع الهی
 دیگر نماز بودی و هر یک بر آن دیگری تفویض نمودی چنانکه فرمود اذ الذبح کل اله
 بما خلق و لعلنا یغفونهم علی بعض سبحان الله عما یصفون و نیز اگر خدای دیگر
 می بود او نیز کتب و رسل میفرستاد و بنده کان را معبودیت خود دعوت میکرد و آنرا
 ملک و سلطنت او میداد و صانعش بداند خدا خلق الله فاروی ما ذلک خلق
 الذین من دونهم چون اینها نیست یعنی شکمگی است چنانکه خود فرموده و خود را
 آن ستوده و یکیک از انبیا و رسل از آن ستوده و در جلیت هر ذره از ذرات
 شهادت بآن نهاده یعنی کل شیء له آیه نطق علی انه واحد عز و جلت
 از تمامای بود نشانش داده گواهی عر افروزی کون از مغز تا پوست چو دینی
 دلیل وحدت اوست که خود درین هر دو درش پویان و حده لا شریک له که کون
سیم در منزق نهایی غر و طلا از آنچه جلال او را نسزد و شاید دستايش اوبانچه

جلال با کمال اور از بدو مشابه چون هر چیز آفریده است و آفریده نشاید که مساوی آفریده
باشد نه در ذات نه در صفات پس او را نه مثل باشد و نه مانند و نه همتا و نه نظیر ذلك
بَانَ اللَّهُ هُوَ الْحَقُّ وَكَانَ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ أَلْبَاطٌ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ
الْكَبِيرُ هر چه است آفریده او بندگان در بند آفریده است پس بگایند
که در بندت باقی شرکت خداوندست و چون او بخودی خود تمام و کامل است
و قدرت او همه امری را شامل است هر که قوت آفرینش همه را حاصل است پس او را نه
کار نیست و نه نظیر و نه معادیت و نه نظیر لم يَخْلُقْ وَلَكِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي
الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الْمُلْكِ وَكَبَرٌ تَكْبِيرًا ساخته و پیش
دور از چه و چون و چرا لطف و وضع او منزله ذات علون و ظهیر و چون از نقص و قصور
دعیم و حاجت منزه است و مقدس و الا نشاید که آفریننده همه چیز باشد و همه کس پس
نه جزو دارد و نه صورت و نه حیثیت و نه در زمان است و نه او را بر کسی سزده و نه کیفیت
و نه نیکست و نه در مکان است و نه در جهت و نه در زمان است و قابل رؤیت و لا تدركه

الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ منزله ذات
خند و چه و چون تعالی شانه غایب و چون و با وجود اینکه از اینها همه متعالیست هیچ یک
از اینها نیست که او را غایتست و هیچ چیز از وجه نیست و هیچ ذره بی نور خدا نیست
مَا يَكُونُ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا وَهُوَ رَافِعُهُمْ وَلَا تَحِثُّ إِلَّا هُوَ سَائِلُهُمْ
وَلَا آتِي مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرُ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَمَا كَانُوا لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ
وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ با ما می و با ما نه جانی از آن پدانه در هر چیزی
شانی از تو و آنچه تو بی نشان گائی در هیچ مکان نه و بی تو نادیده کسی مکان
گائی و چون کمال هر کمالی بر تویی از کمال است و جلال هر جمعی رستم از جلال او
چه دانایان را او دانایی آموخته و توانایان را او توانایی بخشیده و بنیایان را او بنیائی
داده و ستونایان را او ستونائی گذاشته و کوبایان را او کوبائی گرامت فرموده و درنده
او را زدنکی موجب فرموده و دزدان را او دزدانگی اعطا کرده همه کارها از دست
او و ذات خود کامل است بگو کمال است که همه را شامل است و هُوَ الظَّاهِرُ وَهُوَ

عِبَادَهُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ
فرموده اند که ذات او را هر علم جز خود او نبیند
صنع او را هر خبر همه می بینند بی دیده چشم
همه خبر ز علم قدرت و سمع و بصیرت و کمال است چرا که با احاطه به کلیه اشیای زمان و مکان
بیرون از زمان و مکان است زود و دیر و نزدیک و دور و جنب و پستی و آسانی
و دشواری نیست با و نیست خواهی بلند و خواهی آهسته حرف زن در دل بلند و آهسته
زبان بران همه در پیش او یکی است خواه در پنج چاه باش خواه بر سر راه دنیا یکی یا در کشتی
بر روی آب است و بدن او نفوذ نیست سوا او نیست که من استر القول و من یحکم
بد و من هو مستخف بالقلوب و من یبصر بآلها و من یبصر بآلها
چرا که می بیند و می شنود و می بیند و می شنود و می بیند و می شنود
و هیچ زنی بار نمی زند و می زند و می زند و می زند و می زند و می زند
و ما نخرج من ثمن من الخا و ما نخرج من ثمن من الخا و ما نخرج من ثمن من الخا
بقلم من خلق و هو الخفی الخفی نهان و آشکارا هر دو یکسان است در علمش

شاید

آن را زودتر بخندند این را دیرتر دانند و چرا که ذات او بذات دیگری غایب است
او بصفت و دیگر غایب و همچنان که گفته ذات او معلوم نیست با غایت بودنی گفته
صفات او بر نهان است با کمال بدائی هر چه در فهم تو کنج که من آنم نه من
آنم هر چه در خاطر است آید که چنانچه چنانم در ره عشق نشد کن بعضی محرم و از
هر کسی بر حسب فهم کافی دارد همیشه بود و هست و باشد و آید با سجال فیض در زلال صفت
بر سر نهان گاهی می باشد همه خبر با و قائم است و او بذات خود قائم و همه کس با و
فخام است و او از همه بی نیاز و بر همه حاکم هر چه خواهد کند و باید و هر چه نخواهد کند
باید و مسترد بر حکم او نهادن نشاء و قضای او را تغییر و تبدیلی از بی نیاید
إلا بقدره العلی العظیم هر حق حکمی که حکم را نشاید نیست حکمی که ز حکم حق
زود آید نیست هر ضربه است آنچنان می باید آنچنانکه آنچنان می باید نیست
ظلم و ستم از او نباید و کند چرا که داناست قبیح آن و تواناست بزرگ آن و بی نیاید
از فعل آن پس تحریفش از طاعت نکند و جاهل را بر جهول مواظده نماید هر چه کند از

روی ملک و محلی کند و هر چه خیرندگان در آفت بخل آورد آینه بیکل شی بصری و
هو علی المایشاد قدیر هر چه بی خیرندگان آرات آرزو آنگنان
نداند خواست کردنی آنچه در جهان شاید کرده آنگنان که می باید از نور و
گرفته کار جهان که نوی آفریده کار جهان نفس زیبا بوی خاک ازت دل دانا
جان پاک ازت راه خیر و شر نموده و قدرت بر هر دو گرامت فرموده که
و هدایتنا الهی الخیرین پس اگر بنده راه خیر و در خدا را شکر باید پیش که در بدایت
و اعطای قدرت و اگر راه شر و در نفس خودش را اندخت باید که در مخالفت و در
سخن خدای چون علی طیب است هر که شنید صحت یافت و هر که شنید مرض ماند و او را
صحت و مرض فارغ است ان الله لغنی عن العالمین **بسم** ز عشق نامم ما
جمال بار مستغنی است باب در تک و خال و خط و حجت روی زیبارا
چهارم در نبوت و رسالت چون حق تعالی را نمیتوان دید و با دراک و حواس باطنی
رسید و همه کس نایسته آن در نیست پس ناچار است از واسطه مقرب و چنین کسی

بمورد دست نه باشد و روی با عید که از آنجا که در اینجا اعطای نماید و از آنجا بشنود
و اینجا بیان نماید بندگان را با آنجا که شکر کردند و در مقامی کند و ایشان را از مقرب و
خود به و پیشانی کند و کیفیت طریق معاش و تحصیل زاد و معاد آرد نماید و آنچه خیر و شر
در آن است و آلات نماید و بنومات جاودانی امیدوار گرداند و از غیبات آن جهانی
بم کند و آداب رفیع و اخلاق سنی و علم و حکمت تعلیم کند یتلوا علیکم آیات و
یرکبهم و تعلمهم و الکتاب و الحکمة و مستعدان و زردگان را اسرار با فو
دنا فاطمان و دوران را با شش خود و انکار بسوزانند یضیل به کثیر آق بختی به
کثیر مقبولان را بنوازد و مردودان را بکند از دنا بنگان از بدان جدا شوند اعلی
عقین و اصحاب بحسن روند حتی یحیی الخبیث من الطیب و چون ناکسی از جن
الش نباشد انشایش با و میسر نمیشود این واسطه غیر بشیر نمیشود و چون آشنائی آن
بارت بدون واسطه ملک مقرب در اینده صورت غیبتی آمدند و نشسته و
روحی در خبر نمیشود و چون غیبتی از آنجا که مطلع و متفاد نشود براه او نمیرود و ناچار

تمام از ایشان نه بسته باشد باو میگردند بی محرمه و خارق عادی مثل بدیضا و تنقیر
 و چون مردمان را لابد است از تعاون یکدیگر در معاملات و وجوه معاشرت و با یکدیگر
 و بعضی دنیایی که بر ایشان غالبست و بر آن مجبورند بی سببانی حکم و قانونی مضبوط که از آن
 تجاوز نمایند خود این کار درست نمیشود پس برایینه ناچار است از علی قریب که در این
 میان قی غرضی و غیره از بی مرسل که رساننده باشد بامت آنچه باور شد از بی
 و خبره از آنچه مناسب هر طایفه باشد از مجرات و خوارق عادی علی اختلافی تمام
 و اندر جهات و از شرعی حکم تمام شامل خاص و عام و اینها حق غرض اول خلیفه است
 و دومی و شریع منور که در این حد از آن خلق خلیفه فرموده و اذ قال ربك انزلنا
 جابر فی الارض خلیفه و عیثه در بی آدم و سل و عیثین بکب و بر این بی در بی
 و سناد هم از سلسله ائمه و سلسله ائمه و اینان سبها نمودند و خدیق را را نهادند
 فرمودند و از ایشان بکند بهایشند و از آنرا بکشیدند تا آخر ضعیف شد بهر و هر که
 در هر صاحب کیشان بکند زنده گایانست و خلاصه موجودات حامل لوی موجود و موجود

بنام محمود صاحب عرض و مقام دوستی تاج و در اک بر این مقام دخی فکرتی
 نکات ثواب تو سینه آقا دخی در موع محمد مصطفی صلی الله علیه و آله که باو نبوت ختم
 کردید و رسالت باو انجا میدویدت بر قامت او قائم شد امر و ساعت تمام
 روز و او تمام گشت و در جاه و غربت بجای رسید که سایر اولوالعزم که در خط
 و حکم و روحند علیه و علیهم السلام آرزوی لقای او و در آمدن در تحت لوی او است
 تواند پیش از تو آمده بسی اینیاد تو که آفرادی همه را پیشانی شدی
 توان خلیل من کلدان جوان تو بر خوان اصطفا کتب اینیادی و جبرئیل
 کین با آن جاه و کین از و باز ماند و گفت کونتم ائمة لا تحرفون
 اگر یک رموی بر تو پریم فروغ تجلی بسوزد پریم و باطل هر چند اینیاد و اولاد از و جدا
 منم و کرم بودند و در مضار سعادت بچکان هدایت و ارشاد که بهار بود و هیچ یک
 بر وجه او رسیدند و در سباق و نماز میت اذ و میت و لکن الله و می گفتم
 او کشیدند چنانکه فرمود انا سید و لدا آدم و لا خیر لوان موسی حیانا

و سوره ایله آیتبای
بحسن خلق و دفاکس بار مازسد نرا درین سخن نگارند
مازسد نرا زقش بر آید ز کلف صنع و یکی بد پذیرد نقش نگار مازسد
نرا ز نقد بازار کایات آید یکی بکس صاحب عیار مازسد و نبات آید
برای فواید آن مجید و جامع کلام است که بر فرطین مکتوب و در دفتر غزوات و بیعت
عوام خوارق عادت مثل شق قمر و شمع خرق کثیر از طعام قیل و کوباکرد اینک
و غیر آن که در کتب معتبره مذکور است با آنکه نور نبوت از مکارم اخلاق و محاسن اطوار
و اوضاع آنحضرت در غایت ظهور است و طالع سلیم بر دین او مجبول و مظهر است
ستاره بدخشید و ماه مجلس شد دل بریده مارا اینس و مونس شد نگار
من که بکب زلفت و خطانوش بفرقه مشقه آموز صد مدرس شد **در**
در وصایت و امانت شخصی که قابل حمل و ابعای رسالت باشد بسیار نادر است و همه
دقت وجود او موافق حکمت نیست اگر چه حق تعالی بر همه امری قادر است و نیز بندگان را
در همه دقت شریعتی مجدد در کار نیست بلکه یک شریعت است که محفوظ باشد و تا کائنات

بی شرع را همیشه حافظی میباشد که اگر نه است در تصرفات بنمایند نقصهای اغراض خلق
و احوای کاسده و تبدل و تغیر میگردد و از میان میرود و نیز است از انقضای
کافی میباشد که ایشان را بطلان حق نزدیک و از معصیت او دور میگرداند باشد و
مظلومان از ظلم میگرداند باشد و بنویسد ضعف و عجزه میرسد باشد و آن را انما
میباشد که از ایشان قمار باشد بحال چند که سبب آن حق نزدیک باشد و با پیوستن یک
باشد مثل علم با سراسر نبوت و انوار شریعت و تخلق بحسب اخلاق و تفرقه از
عجوب ظاهره و باطنه و از میل به یاد حکم بهود و فعل معصیت و خطایا او را بدل گشت
کنند و بحال متفاد گردند و نیز حق تعالی از آفرینش عالم وجود انسان است که این
انواع مخلوقات و مقصد افعی از آفرینش انسان بطور اوست بحال و رسیدن آنحضرت
از احوال پس باید که همیشه در عالم کاملی ازین نوع باشد و الله وجود عالم بی غایت
بدین مکره میشود و این باعث فراقی عالم است و فانی سایر اولاد بی آدم پس ناچار است
خداوند را و با کمال از وجود و پیشوای کامل که حافظ شریعت باشد و عباد و ناظر امور

معاشر مساو و بابت مهوری قرنی و بلاد و در حق علم و فدا افتخار انت مشدد و لکن
قوم حاد بکاسب و جود آسمان و زمین و ملک مستی موجودات بالا و پائین
عرض نوی زود و دود جهان در **لَمَّا كُنُكُنْ فِي الْكُونِ كَارِنْ لَوْلَاكَ بَسْ** در عصر
که آفتاب بنوت در سالت طالع است نور امانت از چهره و جبین نبی آن عصر لامع است
و در سار اعمار آن منصب نفی بومی مخصوص علیه او دارد یا و صی و صی و همچنین تا عصر نبی که
و سلسله بنوت و وصایت از برای تحقق رسالت و امانت متصل است تا روز قیامت
بی حجت فی کار جهان راست نیاید پوسته شد این سلسله تا روز قیامت و او صبا
با انبیاء در ولایت شریکند و کتاب و شریعت او را ترک کنند چنانکه پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود
رَأَيْتُمْ تَارِكًا فِيمَكُمُ الْقُلُوبَيْنِ كِتَابَ اللَّهِ وَ عَهْدِي أَهْلَ بَيْتِي وَ أَلَمْ تَعْلَمُوا كَمَا كُنِي بَيْنَ
متصف است ایشان نیز بآن موصوفند و نبی بومی و مشاهده ملک تمام است و حدیث
با ملک بی مشاهده او او حیار نیز میراست بلکه فرزند خاندان ایشان از آمدن مشاهده پرازد پست
و آنچه نبی از آن منزله است از نقایص مثل خطا و نوب و در ذیل اطلاق و بموجب ایشان نیز

منزه اند و پیش از پیغمبر صلی الله علیه و آله اوصیای انبیای بودند لکن بی شریعت و چون نبوت
آن حضرت ختم شد اوصیای ادبی نیستند لکن قدر و مرتبه ایشان در ولایت بلند تر از
قدر و مرتبه انبیاست چنانکه اخبار صحیح و آثار صحیح بر آن نشانده و کواکب خصوصاً سید اوصیاء
و سرور اولیا امیر مومنان و امام متقیان علی مرتضی آن واقف معارض لاموت و عار و
ناموس فاضلی که قصه و قدر و صاحب را در سید البشر آینه اسما و صفات الهی و بقی مرتبه
خلافت و جانشانی مخصوص پس من گشت مؤلفه افعالی مؤلفه قدری پس ما
أَخْبَتَهُ وَ كُنِيَ اللَّهُ أَفْخَبَهُ دانای ملوک اولین و آخرین و جامع کالات انبیا
پس سید المرسلین چنانکه در حدیث من اراد ان یظهر لى آدم بیان شد و بر
و خلافت بود او عیان گشته ای قصه پشت ز کوبت حکایتی شرح حال جور
زردت روایتی انفس عیبی از لب لعل لطیف آب خضر نوش و امانت کنایت
آن حضرت بعد از خاتم النبیین با فضل و صی و جانشین آن حضرت در انتمای خدای و پیشوای
است بود و بعد از ویار زده فرزندش که اسامی عظام ایشان در جیب اسم رب العالمین است

قائم البینین و اسم خاتم النبیین بر عرش کبریا و مظهر و در کتب و صحیف اینهای مباحثین بود
 و ذکر است و در حدیث نبوی و اوست که بگویند بعدی از ائمه عشر است و در حدیث
 دیگر آمده که از ائمه عشر من اهل بیت اعطاهم الله فیهی و علی فخر حکم و خلقهم من طینتی
 قَوْلِی لَمْ یُکْثِرْ مِنْ عَلَیْهِمْ مِنْ بَعْدِی الْقَاطِعِیْنَ فِیْهِمْ مَخْلُوقٌ مَا لَهُمْ لَمْ یَاْتِهِمْ اللهُ شَفَاعَتِی
 و در حدیث دیگر فرموده بعدی از ائمه عشر او لهم انت یاعلی و آخرهم ائمة الله
 یقیض الله علی یدیک مِثْرَی الْاَنْفِ و مغایر بنا و در بن معنی اخبار نبوی بسیار است
 و ایشان را اسلام الله علیهم فضایل و کمالات و مناقب و کرامات منزه از ذل و از انما است
 با وجود آنکه نمیشد احب از خوف الله و اعدا از حسد بعضی آنها بنموده اند و خود نیز گفته
 اوقات پنهانی بوده اند و هر ادب و ادبی الامر که حق تعالی در روان امر با جلالت ایشان بود
 و اهل بیت که نظیرشان نموده ایشان اند از خطا و ذل و برادران و در بصر معصوم و معصومان
 و قرآن علم الهی و اعیان وحی رسالت بنای و محافظان شریع افروزند و آن مجید خلیفه و نقل
 اکبر رسولت و ایشان خلیفه و نقل اوصیای امرایان اوقیست و فی ایشان فی حق و حکمت

ایشان علمت فی مصیبت ایشان مصیبت حق و دوست ایشان دوست حق است و دشمن
 ایشان دشمن حق و مثل ایشان در بر است مثل کشتی نوح است هر که با ایشان نموسلند
 نجات یافت و هر که از آن خلف در زید ماک شد و این معانی محمد در احادیث و صحیفه
 نیز ثابت شده است و آنرا در اظوار و اخلاق و اوصاف ایشان بر آن گواهی داده و
 مستفیضه سلیمه بعد از اطلاق بر آن بعدی آن نموده و حق تعالی در روان ایشان فرموده
 و در حدیث نبوی متفق علی میان اهل اسلام دارد و نموده که هر که مرد و زن بهشت امام زمان
 خود را در مرد و در جانبیت یعنی بی ایمان و امام زمان فرزند عطا و مطه امام حسن عسکری علیه السلام
 که نام آل محمد است و حجت خدا بر خلقان و مهدی موعود و راههای مؤمنان که اسم
 او کمیت حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله است و در خلق و خلقی با حضرت مشابهت تمام
 دارد و آنحضرت و سایر اهل بیت علیهم السلام از اسم شریف و کمیت جلیله و خلق عظیم و خلقت
 جلیله و غیره و بدو نسبت طویل او خبر داده اند و فرموده اند که مانند از دنیا میگذرد و از کشتی نجات
 و نقل آن در روز را در اگر دانند تا آنکه آنحضرت ظهور فرماید و عالم را باطن و امان و عدل و امان

بیار به بعد از آنکه از دور و عدوان و کفر و طغیان پر شده باشد و جمع شارق و مغارب ارض
بصرف در آوردن آنکه هیچ مکانی نماند مگر آنکه با علای که توحید و شعار اسلام زینت و نظام کرد
و هیچ موضعی نماند مگر آنکه امر حق باطلت امام روح و استقامت پرورد و عالم از دایان باطلت
فاسد و مظهر کرد و همه دینها بدین حق برگردد و حضرت عیسی علیه السلام از آسمان نازل فرماید
و در نماز اقامه آنحضرت نماید و متابعت او کند و بر او رود و عدا الله الذین آمنوا
و عملوا الصالحات لیستخلفنهم فی الارض کما استخلف الذین من قبلهم و
لیمکن لهم ذیئهم الذی ارتضی لهم و لیکید لهم من بعد خوئهم امنا تعبدا
لا یشکون فی شئنا غزوه ای دل که مسیحی نفسی می آید که زانها سرشور
کسی می آید از غم جوین ناله و فریاد که من زده ام خالی و فریاد رسی می آید که من
که منزه معشوق کجاست اینقدر هست که بماند جوی می آید حق تعالی ادر آن خدمت
آنحضرت را غیب ما و سایر اخوان گرداناد بانی و آله الامجاد اگر سالی که بگذرد
آنحضرت اگر امام زمان و صاحب عصر و خلیفه حق پیغمبر است و اذ برای این امر مستوجب است

فی پس چو درین مدت مدید ظاهر شد و غشی و خفاقی ادعوت حق بنماید و سائر
این امر را افضل غی آورده و نیز اگر سائر آنکه معصومین خلقای حق و اوصیای پیغمبر بوده اند پس
چو این امر را اظهار نمایند و از مخالفان تقیه میخوانند و امر خود را پنهان میدارند و علم
خلافت و امامت حق را فراموشند و نیز اگر حضرت امیر المؤمنین علیه السلام دمی و خلیفه بلا فضل
حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله بود بعضی آنحضرت پس چو اصحاب آنحضرت او را ازین امر محسوس کردند
و دراندا و او را بجای پیغمبر نشاندند و طاعت او نمودند و دیگران را بر او تقییم نمودند
که بگویم حق تعالی را بگفتند و صحنه را در امور میباشند که عقلهای بشری از آنکه آنها
نامرست نموده از آن درین مقام است که چون دنیا دار از دست نه قرار و عقل و درست
و جای برود پس هر چند جفا و آزار و سخت درویشتر کنند دل کند از آن آسانتر است
و رنگ آن کو اتر در هر چند عبادت و طاعت دشوار تر است ابر آن عظیم تر است و محبت
نزد حق بزرگوار تر پس حق تعالی میباید عینیه دنیا را بر او بیا و اجای خویش میگرداند
و عباد و عیبتها منوجه ایشان میسازد تا اینان باستانی رو بیا کنند و دیگران را میگو

کنند و راه خود را بر ایشان و شوار و پرخار میگردانند تا ایشان را ایمان نیاید و مردمان را مردود
رَبِّهِمْ لِيُخَصِّلَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَ لِيُخَيِّطَ الْفَاجِرِينَ
این جفای خلق با نود و چهار
که باقی نمی گذارد نهان خلق را با نوحان بد خو کند تا ترا تا چار و روان می کند هم
چنانکه ابله در باطن با دمی مسلط است و او را از خواستهای تا آدمی با او جهاد کند و بر و غلب
شود و بسبب آن غلبه نزد حق تعالی نزلت و مقدار پیدا کند همچون شایطین انس در ظاهر آدمی
مسلط اند و راه هدی را بر و شسته میسازند تا هر که با ایشان محبت و بران یا تنج بران می کند
و بر ایشان غالب گردد و در بقی هم رسانند و خود را بعلین کشاند و طیب از جنبت با کس
جدا کرد و بعد از شقی بد آمد لیمیز الله الخبیث من الطیب و یجعل الخبیث
بَعْضُهُ عَلَى بَعْضٍ فَمِنْهُمْ جَمِيعًا فَيَجْعَلُهُ فِي جَهَنَّمَ اگر راه حق روشن بودی و دنیا
همه یکدین و امام حق ظاهر بودی و عدل و دادش با من کس بر نایست و زان مال است
بهکس بر دیگری ستم نمودی همه به نایستندی و طاعت و عبادت با سانی کردند
بس نیک و بد از هم جدا نشدی و مرد خدا از فرقه نمودار گشتی و طاعت او نداشتی

بِأَمْرِ نَدَى وَ لَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَ لَئِنْ شِئْنَا لَنَخْلُقُنَّ الْآدَمَ
مِنْ نَسَمٍ وَ رَبُّكَ وَلِلْمَلَائِكَةِ خَلْقٌ وَ تَمَتَّ كَلِمَةً رَبُّكَ لَا مَلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ
النَّاسِ أَجْمَعِينَ و نیز چون اراده حق تعالی بان خلق کرده بود که جانی از صلی و انقیاد در صلب
ظلمه و انقیاد پیدا آیند و اگر چه چندین واسطه باشد و اگر امام عدل ظاهر و غایب شدی این
مکت و مصلحت فوت شدی چرا که تا اول مرتبه انقیاد نشوند او عدل و داد گشتی
نمیشی کرد و داینان که گشته شوند یگانه که در صلب ایشانند موجود نتوانند پس هر چند
درین امر پیشتر شود این نوع مصلحت پیشتر بفعل می آید تا دینی که اراده حق تعالی گفته
باشد با خوار حق لایقش الله امر کان مقصود و این امری نیست که درین است
ند باشد و تازه باشد تا از آن عجب کنند و غریب نهند و مایه با قول تا دور
گشتی فی الاسلام بلا از روزی که ناپل ملعون با بل را گشت بواسطه حد که در
آدم او را دینی خود ساخته و حق تعالی به الله را با آدم علیه السلام بعضی مایل است
زود و خوف و بقه و انقیاد حق در بنی آدم بداند و همیشه او را و صبا غنی و پنهان باشد

دارد و ترس و غلبه برایت نمیخورد تا جهان بوده انجمن بوده مستنهم البساء
و انصاء و ذلک لواحی یقول الرسول و الذین آمنوا معه منی نصر الله و
ملوک و سلطان و ایام جور غالب بودند و نادری که قی غالب آمد همچنان میبندد که هیچ عالم
که در دنیا بود و دنیا بخت بود از حق و خست ذات تاب ظهور نور حق نماید
و حق که صاحب الامور علیه السلام ظهور کند و محمد روی زمین را منحرف کند و اندک و حق دنیا را
میشود و زمین را آب میکشد و قیامت قائم میشود چنانکه در اخبار آمده و ثابت شده **در هشتم**
در زنده شدن بندگان بعد از موت و فساد بازگشت حقایق بسوی حق عز و علا می بینم که در این
عالم انواع و نسل بسیار واقع میشود و نظم و انظام بسیار بغیر می آید یکی در غایت خیرت
و خیر و یکی در غایت بدی و بدی در کمال خلالت و اندوه و غم و فقر و مرض و آلام پس اگر
مستی مخدر درین عالم باشد و نشاء دیگر نباشد که در آن خلایق ایستاده و داد و عظم از
ظلم گرفته شود و غیر بر غیر حق و دلیل و دلیل بر غیر غریز که لازم آید که حق تعالی بر بندگان ظلم
داشته باشد تعالی الله عن ذلک و نیز می بینم که حق تعالی آدمی را از ابتدا خلق و زود

بروز ترقی بر ترقی می افزاید و کمال بر کمال می بخشاید و وجودش را بر یافا و یافا نوی تر و آینه دلش را
علی تر بنماید و هر مرتبه پست تر را که از او بکشد درجه بلندتر است میفرماید و از هر حالی که
بیمه اندکانی بهتر از آن زنده میگرداند **پست** از جادوی مردم و دنیای مردم و زنا مردم و فریب
سر مردم پس ز جهان مردم و آدم مردم پس چه مردم کی زدن کم شدم چه در ابتدا انطف
بود و در ابعده کرد و باز علقه را بفضله و مضاعف و اعظم و عظم را الحکم پست اند پس روح دو
دمیده و او در چشم و گوش و بینی و دهانی و شنوایی گرامت کرد و همچنین سایر اعضا و قوی
و اد الله احسن کل شیء خلقه و بدأ خلق الانسان من طین ثم جعل نسله
من سله لیه من ماء مهین ثم سواه و فجعل یدیه من نور و جعل لکم
فالا بصا و الا فیکد پس را من نمود با حکام این بنیه و تحصیل سعادت این نشاء
بعد از آن چشم را بر بعضی را کشود و نشاء آخرت را نیز باینسان نمود و ممکن از او را که بخواهد
دوست فرمود و تحصیل سعادت او را بدو و یکی با آداب رفیع و اخلاقی سستی مکلف کرد
و هر یک را با سعادت که لایق حال او باشد و ساینده بعد از آن که را بر ایند پس اگر با

۱
کلی

دیگر زنده گرداند و بر نشاء دیگر در دنیا و در دوزخ لازم آید که مرجع این همه ترقات و کفایات و کجایات
 و تخصیلات بهشت و لغو مجرک در دوزخ است و سرانجام این همه افعال محکم مقتضای بقا و نبستی
 نفس بر کرد و چون تواند بود که عرض حکیم خدا متعالی کرد و مضمحل رب العالمین پس باینده متعالی
 عن ذلك اگر کسی بنای عالی سازد و در وصفها بکار برد و صفها و جلالت و زینت آنچه تصور نماید
 در آن بقتل آورد و چون تمام شود یا از یک بان تمام رسد بیکبار از آن خواستد و بیکبار
 این باشد بعین که او را بسط و حق نیست خواهند که در کماله و یا در بار دیگر بهتر از آن سازد
 پس چگونه این فعل را نبی تعالی توان کرد اخبرنا انما خلقناکم عبداً و انکم
 الینا لا ترجعون تعالی الله عما یقول المخذلون علواً کبیراً قالوا ایذاً
 فی الارض انما انزلنا فی خلق جدید بل هم قوم بلا بغاء ربهم کافرون پس هرگاه که نفس تعالی
 منی را که جاد و مبت است در رحم بعد از تغییر و فساد و پرورش تواند داد و طوراً بقدر طوری
 که در خلقناکم اطلاقاً و احیاء تواند بخشید و از آن رحم که نسبت آن بدینا می باشد
 و بنای بقیت تواند آورد و سعادت و شقاوت و دنیا نعم و عذاب نمود و چون آن بد

اینها را که در این
 کتاب است

که آدمی را بعد از موت و فساد بدن باز پرورش دهد طبقاً عن طبقاً لکن طبقاً عن طبقاً
 و حیات نو بخشد و از آن او دنیا بر نشاء بعضی برد و او را استیجاب و شقاوت و شقاوت
 نعم و عذاب گرداند و لقد علمنا انما الاولی قلنا لا تدعوننا الا انما
 انکم فی رب من البعث فانما خلقناکم من تراب ثم من نطفة من اولادکم
 بان الله هو الخیر و انه یحیی الموتی و انه علی کل شیء قدير و ان الساعة آتیة
 لا ریب فیها و ان الله یتبع من فی الصور و لقد خلقنا الانسان من سلاله
 من ماء مهین الی قوله ثم انکم بعد ذلك لملکون ثم انکم یوم القیامه تبعثون
 کما بینا اول خلق نعید و عدا علینا انما کننا فاعلمین قل محسننا الذی
 انشاها اول مره و هو یخلق علیهم و یموتهم و یموتهم و یموتهم و یموتهم
 دنیا می جنبشی میکند بقدرت الهی و حیاتی بعد از موت در و بدین آید و از آن جاد و
 باقی مغری میکند پس سر از زمین کرده میبرد و در سبزه میخیزد و در تنی میباید نادرخت میگرد
 و کل میکند و غره می آورد پس چنان شود که آدمی نیز بعد از موت و تنای بدن خویش کند و حیات

برون

تا به هم رساند و مرا زنا و بکر بودن کند بخرج و المی من المیت و یخرج المیت من المی
و یخرج المیت من المی و یخرج المیت من المی و یخرج المیت من المی
فانما نایه جنات و حب الحسید الی قوله کذلک الخروج و تری الارض فامید
فاذا انزلنا علیها الماء اهتزت و ربّت و انبتت من کل نوع بهیج ذلک
بان الله هو الحق و انه علی کل شیء قدید علی الاموات بان
تواند که عظام رفات را حشر تواند کرد که ام دانه فرو رفت در زمین که زست
چرا بداند انسانیت این گمان باشد فرو شدن چو بدیدی در آمدن بکر عزیمت و قرار
زبان باشد و نیز ما میدانیم که روح آدمی غریز بدن اوست چرا که آدمی همیشه شور نفس خود را
خواهد در خواب و خواهد در بیداری و خواه درستی و خواه در بسیاری و از بدن و از برای آن
در بعضی اوقات غافل میباشد پس او غریب بدن و از برای بدن است و نیز بدن و ایمان است
غریب محفل است و آدمی همان است که در پس لازم که موت بدن روح نیز میرود و نه آنکه
چرا شود که چون از بدن مفارقت کند در ماده بدن افروزی که بمنزله نطفه جنین است و باین

دیده میشود و در بزرگ قبر که بمنزله رحم است سپرد و در ویش باید که من و لایم بزرگ
یوم یبعثون تا چون نطفه صورت باورسد و زلزله است که بمنزله زلزله بدن مادر است
در دوزخه او را در باید از سکرات موت و بهیج جان کردن بهیج جسم کند و در آن است
بروز و ظهور نماید باین نواز جنین است انودش که از عالم آفرینت باورسته و برود الله
الواجدا القهار کان که در رحم بود و متولد شد یا در خواب بود و بیدار گشت فاذا هم
قیام ینظرون النجوم اتح الموت کما تاتی الموت کما تاتی الموت کما تاتی الموت
این جان و غفلت که است غشیر و غلاف آرزو بود و غفلت از جوهر تیغ و
بدانیم که درین نشانی بدنی با است از بعضی روح که کارهای این بدن ظاهر است بدین
ظاهر بمنزله پوست و غلاف آن بدن است زنها مشغول که دستهای او را بکوب
تاستین دست در گریست غمی می که در خواب بکوبی و می شنوی و می چینی و بپروی و می
و این اعضا و قوی ظاهر تو هم ماکن و معطل است و در کتاب کافی نقل است که حضرت امام
موسی کاظم علیه السلام فرمود که در از منته سابقه رو بیا خود تا آنکه جاعی بکنید بپزیر خود

در این بهشت و قیامت پس حق تعالی خواب را آفرید تا بر ایشان نجات تمام شود و باینکه حق تعالی
فادرت که ارواح را هم چنین بدارد بعد از موت و عقاب فرماید تا روز بعثت الله یومئذ
الاکفص حين موتها والتي لم تمت في منامها فيمسك التي قضى عليها الموت
ويزيل الاخرى الى اجل نسى ان في ذلك لآيات لقوم يعقلون و در کانی نیز
منقولست که حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود که چون حق تعالی قبض روح نموده
روح او را در قلابی میکند چون قلابی که در دنیا داشت بخورند و می آید و چون کسی که بر این
دارند و میبندند ایشان را آن صورتی که در دنیا دیده و درین منی نیز بخار دیگر دارند
و همچنانکه از بدن روحانی لطیف بدن جسمانی کثیف میروید در دنیا چنانست که از آن روحانی
بجز جسمانی دیگر از آن بهتر برود در بعضی هو الذی یبدؤ الخلق ثم یعید و هو اهلون علیه
وله المثل الا تظن انک من نبت بدینا بمنزله یبارک نبت بخواب الناس
ینام کلوا اما انتم انتموا لیکن نبت ان قیامت بمنزله نبت بر پاداری خالق
من بعثنا من مرقدها و اگر بر این نجات حشر و معاد اعمال این و قابل و بر این نیز می رود

نقدی بآن می بایست نمود بجهت آنکه انبیا و رسل از آن خبر داده اند و بر این درج بر حمت و انبیا
تمام شده و کیف که است و در غایت ظهور است و الحمد لله رب العالمین **در مفسر** و در کانی
دست و قیامت در اخبار معتبره و حسب نقدین و چه ثابت شده که مؤمن کامل ایمان در
وقت اختصار پیغمبر و امیر المؤمنین و ائمه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین را بر چند و از ایشان
بنا بر تباغیهای بهشت میشوند و در حال شود و بطیب نفس جان بدید **بست** و در حمت هم از
بستر دوم بر حضور العین اگر در وقت جان دادن نوبانی منع بایستیم و چون داخل قبر شود
و از نشسته خوش صورت نزد او آید و او را از پروردگار و دین و پیغمبرش سوال نمایند و جواب
باصواب میشوند پس او را بشارت دهند و نعم بهشت و قبر را بروی فراخ گردانند و دوری از
بهشت بر و بکشاید پس با سایش بخوابد تا روز قیامت که اگر نوبت نبوده باشد یا سخن چنین
باز از سخات بول اجتناب نموده باشد یا آوده بعضی معای و اخلاق مذموم نبوده باشد
که او را بفت ریش قبر و عذاب آن مبتلا میسازند آنقدر که از آن آلودگیها پاک شود و کامل
العینان در وقت اختصار پیغمبر و ائمه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین را بر چند و از ایشان چهار بنده

دوزخ بنشیند و جان کندن برودند و اگر کوزه و چون داخل فر کرد و دوزخ بنشیند و صورت هر یک
او آید و او را از پروردگار و دین و پندش سوال نمایند و او در جواب در مانده پس گریه عظیم بر
سرش زنند چنانکه از صدای آن همه حیوانات روی زمین برسند مگر آن و انس که آنرا نشنوند
پس او را عذاب دوزخ هم کند و روی او دوزخ بر قبر او بکشد و از مار و عقرب و خشت
آن بر دست و پا و سر او آید و میگرداند و بنشیند و از قیامت و بکران را سوالی نباشد و آنرا
اعتباری نیست تا روز قیامت و سبب نفع هر عذاب آن اعمال و اخلاق آن گس است که بصورت
حسنه عذبه یا قبحه موله میگردد و اینها یکی اعمالکم تَزِدُ الْيَوْمَ بَسْمِ از غرضه می آموزد که در
ذهب متنی هر عملی و هر کرده ای دارد یَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ
مُخَضَّرًا و مَا عَمِلَتْ مِنْ شَرٍّ قَوَّةٌ لَهَا فَيَنْهَازُ بِهَا أُمَدًا بَعِيدًا کاه با
لطف او کاه با میرسد صورت اعمال است آنچه با میرسد و در زبانت که دوزخی
با خود دوزخ میرسد ای دای بر آنکه وقت رفتن به جهان با خود دل پاک و جان آگاه ببرد
بعضی زائل علم گفته اند که آن مار که حامی را در قبر خواهد کرد و زخم میکند و بکران و چندان غراب

۷۸
و یک غفلت خورده است که ادراک آن نمیکند روزی که بخواند اتم سابق و حاضر هر دو را
احساس خواهد نمود و آن جَنَّمَ بِالْحَيَاطَةِ بِالْخِطَابَةِ و عذبه عذاب است و عذاب است
و کم کسی باشد که از این علت غایت دانند چنانکه این علت ندارد چون فکر کند عذبه کرده گاه
و این را تو هم آن میشود که محبت مشوق از دل او زایل شود و در وقت زان خلاف آن ظاهر
میکرد ای دل بهوای نفس بزمده شو با آنش متنی باش و انفرده شو خواهی که
چون بر عالم خدای چون غمخوار که عقیده فرود شو کمالان را هیچ عذبه با در عذاب است و عذبه
که روح در بدن چون جوجه است در بیضه و کال و بختش مضطرب است و بیرون آمدن از آنجا
متنی صومعه عالم هم یکم حال با در عذاب است و انکسار با من خاک نشین خرد و
بلکه آبی تا در آن عذبه یعنی که چه صاحب جام و چون اسرافیل دم در صورت در دوزخ با در آنجا
عذاب باقی سرا که در بار دارد با بمل عظیم و تَفْخِجُ فِي الصُّورِ فَذَاهُمْ مِنْ الْأَجْنَابِ اِثْنَانِ
يَسْلُونُ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ اللَّهُ عَمَّنْ وَصَدَقَ
الْمُرْسَلُونَ إِنَّ كَانَتْ إِلَّا صَحِيحَةً وَاجِرَةً فَذَاهُمْ جَمِيعًا لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ و هر یک

ز کجا دارد **حاجت** آن که از آن لحاظها سازند و علاج
 کاری کنند و خوب بنویس بوزند بوی خوش پدید آید
 و خوب باب در چشم کشد سیدی در چشم بود
 و اندام سوخته کنند سود دارد و در یک مثانه دانه کم
 و در دشتک یک باشد **نقره** زرد از هم کوهها آرد
 و پیاپی تراست و در چشم مردمان عزیز است و
 بود در بغایت جانده خواهند در مصرف و بدین
 معامدا اهل عالم بایکد بگردان شده است **حاجت**
 از مغزهای قوت دل همدرد دارد و های چشم کشد
 و آتش ندیده که ارکان بر آید درین کارها بهتر بود
نقره همچنانکه در کرم سیوها از بهترین تراست
 در سرد و شیرها قوه پخت تراست و قوه هم در راست
 اما پائین کی و چندان نیست و زود بداری سوخته
 ناچیز شود و بروز کار درازها که تر شود **حاجت**
 در مغزها خشک و داروهای چشم و دیگر معجونها

بکار دارند و کوهها را سود دارد و باید بگرداندها بوی
 دهن خوش کند و معجونها و داروها که در طرف قوه
 و نیکو نمایند **مس** و آن با نواخت یکی سرخ که بر روی زرد
 و یکی سرخ سیاه در **حاجت** **مس** دافانده بیا
 مس کافی در درنگ دادن بکار و آن مس بداری طایفون
 نیز سازند و جراحتی که باو کنند بتر نشود و مری که متعاقب
 طایفون بکنند و دیگر بویاید و در مرهمها افند مس
 را سرکه ترکند در جایگاه تمکین کنند تا درنگ بر آید
 شود **قلعی** و آن دو نوع است چینی و قرنکی بهترین قرنکی
 است و آن سپید و پاک و نرم بود اما اندکی بر زردی
 زود و زود بگذارد و نشان آن بود که چون بچنانند
 مانک کند و آروی زنان سپید آب کشد **حاجت**
 سیدی روی پاک کنند و نشانها ببرد و کسی که او را
 دخت دهد قلعی تنگ کرده و در پشت بندد و نهاده
 مکتوب شود و از اختلام بسیار باز دارد و در مرهمها کشد

گرم شود و در دست اندازی در حال سرد شود و در دهان
سرمه نماید و برگاه در دهان داشتن قوت دل دهد و اندک
غم ببرد و حرارت غیر زیاده را فرو برد و مدد دهد و تشنگی
نشانده و اگر باخود دارد در چشم مردم با شکوه و غریز باشد
در معجونها و مفرجهای زیاد چندان سود ندارد و حرارت
و نشاط بفراید و قوت زیاده کند و خون صاف کند
تا بجدی که اگر بر مرده بندند خون از وی میفرودد و نیز
در معجونها مضرت ریهها باز دارد و دروشنایی چشم
بفراید و صحت چشم نگاه دارد **در جلا داند** ان خرج
یمانی بوزن با خون اهل شود و در آب بپزند و
بروس می کنند می بپزند تا جلا یابد و با طراوت شود
در جواهر بو زن با یکدیگر مسح یک مثقال با قوت
سرخ نیمه اند و سه تنو بود هر شکلی و بزرگی و از هر چه بود
و عقیق نیز چهار دانگ کم حی این از میایش بآن توان
کرد که جایی پر آب کرده باشند یک یک جواهر در میان

۲۴
می شود
ابحی نمند و می گویند تا چه مقدار از آنجا پیرون
بدان جواهر باشد بعد از آن احتیاط تمام کند **در وقت**
زهر و انواع زهر بسیار است از هر میتوان باشد بزرگی
بزرگ باشد و باید از شقاق صافی و خفیه مسح امتحان
او زود شکسته شود و سوهان سوده کرد و طاعت
ندارد و سنگها سبزی که مانند زهر بود و کسی نداند و مشتبه
شود از سیلان می آورد و بگویند تیره بود **در قیامت** ان
بعضی گفته که در می بخپاه و سیاه و درم دو بیت دنیاد
و پنج درم هر اردنیاد مغربی فروخته اند و زهر که حقیقت
باشد قیمت او یازد **در خاصیتان** بدانکه هر که زهر
باخود دارد قوت دل دهد و از صرع ایمن باشد و درم
کردن نوزد بصر زیادت کند و در دفع سردی جلا دارند
و از زهر گوشتگان خلوص یابند و موی نبینند و در وقت
ناییدن چون بر دانه زهر خورده اند چنانچه میگویند
که چون باخود دادند خواب بد بیدار **در وقت الک**

یکی بنخید بود و شفاف مانند آبکینه فرغونی دیگر آنکه
باز روی دندان تنقی خوانند سیم سیماسی خوانند بزرگ سیماسی
بود چهارم با بنوی زدند و گفته اند سرخ دندان و سیاه هم
باشد چهارم بزرگ نادر افتد امتحان او الماس سرها بود
مانند خشک و خیر سرب نتوان شکست در میان
نهند و خایک بر وزنند و بشکنند و چون کرم کشند و
سردی برفت بر وزنند سپید نیکی و بر آید چون کندها او را
او را موم بر نهند و مقابل آفتاب بدارند یکی مانند
قوس و قزح بر وی پدید آید نیکی باشد **قیمت ان الماس**
نیک به قیمت یا قوت سرخ باشد **قیمت ان چون**
الماس با خود دارد و نادر ضاعفه این باشد و از علت
عمر البول سوده کورده و البته در دهان نیاید گرفت و الماس
البسته نخورند چون الماس سوده در داری هادندان کنند
از دندان بیرون الماس را بر سر مشعشع نهند و بنشانند
شکما را سوراخ کنند **معرفت لعل** نیز انواع است آنچه

و شفاف بود نزدیک بود یا قوت سرخ یکی در
برابر بود در قدیم لعل نبوده است و قیمت و خایش
زگور کرده اند سبب پدید آمدن وان بوده است که در روز
سخت آمده است وان کوه را که معدن لعل است
شکافه شده و لعل پدید آمده و اول سرخ بافته اند و بعد از آن
زرد و لعل زرد در سرخ صلب تراست و دیگر نو
سبز و بنفش میگویند **قیمت ان** هر لعل که ابدار و
و شفاف بود و انرا بسیار می خوانند یعنی مانند سیاه
باشد بهای سرخ باشد بهای او نزدیک باشد بهای
زرد و قمری و عتایی هر دینار او با چهار دانگ آید و
و دیگر رنگهای زیاد قیمت نباشد **جرات لعل** بخا و
ماند بلور رنگ کورده بلعل مانند سیاه و از لعل سخت تر
نباشد و بلور چون یا قوت را دارند بعضی سرخ بود و بعضی
سپید بود و لعل سوزن سوراخ باشد **حافظت** چون
نمک داشتن مروارید است **حافظت** ان نزدیک است

فیروزه

بجاست یا قوت **تیرت فیروزه** یا انواع بودا بخت بهتر
 و روشنت و باطراوت بودا و ابا سحافی گویند و آن
 تون و مشهورترین معادن است **قیمت آن** فیروزه
 دیرین چشم که ابدار و صافی و مسوخ یا سحافی باشد
 نیم مثقال ده دنیا دارد و مثقال هفتاد دنیا رو
 بصد و پنجاه دنیا و اگر سبز تر باشد یک دنیا با پنج
 دانگ یا کمتر یا چهار دانگ آید و فیروزه را قیمت کمتر
 باشد **حافظت آن** چون مرور آید که باید داشت
 و از روغن بریش زیان دارد **حاصل آن** فیروزه ^{سبز}
 چشم را سود دارد و داروهای چشم بکار دارند میگویند
 که هر کسی که با خود دارد بر خصم فیروزی یابد و پادشاهان
 او را پسندیده دادند و دسم پادشاهان قدیم بوده است
 که چون افتاب محل آمدی جواهر قیمتی گردد گویند
 و در آن می نگرستند از قوت و زور و فیروزه ^{سبز}
 در قدحهای شراب اینا خستند و به پیروزه جمل بیشتر کرد

فیروزه بدانکه فیروزه از چهار موضع بیرون ^{مست}
 معدن اول در حوالی نیشابور که از اعظم محلات
 از قدیم الایام تا الی یومنا فیروزه سبز فام که قیمتی
 باشد و خزانه سلاطین را لایق و آن معدن ^{حاصل}
 شده و می شود و معدن دوم در حوالی خجند بوده
 فیروزه که به پنج فلوری قیمت آن باشد اما در ^{وقت}
 از آن معدن بیرون آمده باشد بحال عقلت معدن
 سیم در حوالی کومان قصه است شایا و گمان دارد
 دارد و تود یک آن محلیت که فیروزه آن معدن
 از سبب نرمی رود خانه قیمتی ندارد و معدن ^{چهارم}
 که درین پنجاه سال پیدا شده کوهیت نزدیک
 از بجان که فیروزه از آن معدن حاصل شده ^{میشود}
 اما معدن آن شکار غایت نرمی و در متغیر می شود
 و دیگر آنکه چون حاصل آن معدن بسیار است قیمتی
 ندارد و القصه فیروزه را وزن اعتبار دارد چنانکه

فیروزه بی مثل از آن معدن بیرون
 آمده باشد اما درین وقت

تخمینا بجزار صد فلوری قیمت باشد و موازنه قیاس
به بچاه فلوری والله اعلم قیمت آن خواهد بود
و باقی بر آن قیاس میکن و این قیمت که تخمینا رفته
مخصوص بود بفرزده نیشابوری جو قوام خوش
دلت و فروزه نچند و شاید که دارد بجای که شک
این معدن است قیمتی ندارد بدانکه فروزه نیشابوری
را اگر از مشک و کافور و غم زمین نگاه دارند هرگز دلت
آن متغیر نشود بخلاف شک آن معدن که مذکور شد
که هر چند خواهند که خوب آنک دارند البته جوهرش متغیر
شود اما خاصیت فروزه بهترین سنگهاست و این
را حکما مبارک دانسته اند و نام او را فرخ نموده اند
و در زمان پیشتر اگر پادشاهی بر یکی از نوزاد خود
کوفتی حکما گفتندی یا فروزه یا خود نگاه دارد و نوزاد
پادشاه بود غضب پادشاه بملطف مبدل شود
بدانکه هر که صبح بر خیزد و تخت نظر او بر فروزه افتد

در آن روز مکر و هشی بوی ترسد و آن روز عایت شادی بود
و نیز گفته اند که در فروزه بسیار کربیتن موجب درازی
عمر بود و در ششانی چشم و حکمای ماضی چون ماه
نمودیدندی نظر بر فروزه کردند که هر که فروزه با خود
دارد و خوابهای شود دیده نم بیند و دشمن بروی ظفر
بیا بد و از هیچ آفریده نترسد و در پیش سلاطین
و حکام عزیز بود اگر فروزه را در سرمه بکارند نامرأض
که چشم بعلق دارد دفع کند **باب هفتم در معرفت**
بازهر مبارک بازهر حیوانی مبارک داشته اند و نیز
بسیار کرده اند و از ماده الحیوة نام نهاده اند و
که هر یک نوبه بازهر بخورد او را عمر طبعی که عبارت
که از صد و بیست سال است روزی شود و در جمیع
عمر که داشته باشد بیمار نکند و از غلته اخلای شود
او را بازهر سبب آن خوانند که دافع تمام زهرها است
و حامل بازهر البته دلیلی باشد و از چشم زخم نکند

کوزه نرسد و از هیچ آئینه نرسد و دشمن بوی
نظر نیاید و هیچ کوزه او را نتواند کزید و خدای
تعالی جند ان منفع و در ان تعبیه کرده که فهم ان
مقدور کس نیست و طریقی خوردن ان است که بوشکی
از آب لوب بیایند و سرانگشت بروی زبان نهند
و فرو برند که رسیدن آن بدیدان بغایت مضر است
پا زهر در میان تو کوهی حاصل شود و این جانور را کو
در همه جامی باشد اما آنجا که مشک مختصر است
اگر خطایی و یا زهر نیز به بوشبانی کاه که اعظم
توابع شیوا است و جین مشهور است که بزمار زهر
و از انست که هیچ نخورد الا مخلص این سخن گفته اند
دلیل انست و پا زهر قطعی و مومیای و روی زمین
بغیر از کوه شیا کاه جای دیگر نیست و هر چه مومیای
معدینت در کوه که بزبان می باشند غار بیت که
در ان غار می برود و در لحظه قطره مومیای می

خاکند و در سالی شصت درم کم و بیش حاصل میشود
خاصیت ان بسیار است بدانکه اگر شخصی بترسد و از
یا جای بلند بیفتد و از آب بسیار یا بد مقدار نیم بشا
مومیای حل کرده بعمل ضم سازد یا تنهای بد دهد
در زمان صحت باید و استخوان شکسته درشت شود
و با نوع خاصیت موصوفت و غار مومیای مهر
و نشان است و هر سالی که موجود می شود بدیوان
سید هند اما پا زهر بدیوان تعلق ندارد و پا زهر با
یا زهر جانوری که در شکم او پا زهر است اگر است
لاغر و ضعیف تر است چنانکه گوشت او را از زهر
نتوان خوردن او را که صید کنند فی الحال شکم او را
می شکافند و پا زهر در میان او پیرون می آورند و قدر
می اندازند چرا که تا گرم است ترم می باشد و کاه کاه
واقع می شود که در ویش مستحق وام دارد که صید می کند
و گوشت او را بجهت قوت عیال می برد که با زنی در

بود و گشتی را از آن طایف بیرون آورد و مردمان
 نکردان جریده انداخته جمعی باب گرفتند مغول
 شدند و جاعی بجای شستن قیام نمودند و ساعتی
 قیام و جام شستن می بودند جامهای که شستند
 اینجاست که بود بان شک انداختند بعد از آن که رخت
 ایشان خشک شده بود واقف شدند که آن شک
 نبود و تمام غیر بود بعد از آن به قیمت پاره پاره گود
 بدانکه غیر چهار نوع است تمام و خشتخاش و طبقه
 و فستقی غیر تمام و صلهای مدوری باشد و آن
 در جای که تم باشد چهار دوز بهادی اندازد یعنی
 می شود آن مرتبه که تصور کنند که در میان آن ارد
 انداخته اند و چون بشکستند میان آن چون خشتخاش
 ریزه سفید باشد و خشتخاش نیز مثل است
 مقدسهای کند و غیر طبقه نیز میان آن سفیدی
 دارد و بهار نیز می اندازد که تمام خشتخاش نیک بود

دیگر محکم شد و فستقی و فستق و فستق است و در آن
 آن مثل معرب است که در آن می باشد اما قیمت غیر
 بدانکه غیر تمام در مکعبی که در وقت حال بچل طوری
 و خاصیت آن بسیار است اول آن طبقه است
 الواقع بوی او بهترین بویهاست و دیگر آنکه پیوسته
 دماغ را تودارد و در دوزها را دفع کند و ماخلایا
 را دور کند و گفته اند که هر که چیز را خورد دارد هرگز دیدم
 نه بشیند و در نظر مردم غیر از محترم بود و از رخت مثل
 و در دوزها خلاص یابد و گرم و خشک بود و خاریست
 و در دوزها نافع بود **باب نهم در معرفت وجود**
 بدانکه لا وجود اصلی غیر از کوه بدخشان جای دیگر
 نیست اگر چه در حوالی ایشان معدن دیگری هست که
 آنرا معدن لا وجود میگویند اما شکی که از آن معدن
 بیرون می آید مثل شک سر مرسیاه می باشد و عماد ^{جود} شمال
 که از مالک عرب و عجم و روم بکاری می برند و در آن لا ^{جود}

علمی و کاشی است که از آن سنگ سیاه می نهند و رنگ
لاچورد میدهند اما آن سنگ سیاه اصلی نیست و این
سنگ بغیر از معدن کاشان جای دیگری نیست کاشان و محسن
لاچوردی میکنند پس در شهر هارود این نوع سنگ قیمت
بسیار دارد اما لاچوردی که از سنگ کاشان می نهند
و رنگ میدهند بغیر از نقش عمارت بکار دیگری
ایده بعد از مدتی با اصل خود راجع می شود اما لاچورد
اصلی بدخشان است که از معدن پروون می آید بهمان رنگ
میماند گفته اند که دیوان مایر حضرت سلیمان علیه السلام
معدن لاچورد در بدخشان پیدا کردند و این نوع
بعید نیست زیرا که آن معدن نزدیک نیای سلیمان
است و این سخن تحقیق پیوسته که مشرق قدیم بدخشان
و آباد سلیمان م بنا کرده است و لاچورد در دوران حوالی
پیدا شده و میشود و بدخشان اگر چه ملک فراخت
اما تمام کوهستان و بد آنکه سنگی که از معدن لاچورد

۸۱
و در آن حوالی پروون می آیند اول و وصله مثل سینه
مربع یا پوست است و پوست آن سنگ نرم و سفید
است و چون آنرا از میان پوست پروون می آورند
حاجت به شستن نیست صلیب کنند و بکار ببرند
و آن لاچورد را صند مثقال به بیت فلوری هم جا
میخورند و آن لاچورد در خزینه پادشاه بدخشان است
و نوع دیگری غلاف بدست می آید و بزرگیهای
سفیدی باشد چنانچه از صند مثقال لاچورد است
مثقال پروون می آید اما باقی سنگی است سفید
از معدن پروون آید اندک صلیب می کنند و بکار
می فرستند تا با طراف عالم می برند پس معلوم شد
که چند نوع لاچورد از بدخشان پروون می آید
و گفته اند که کیمیاگری عباده از لاچورد شستن
بر آید درین شغل قلبی را نغمه می سازند و طریق
لاچورد که آنرا از صلیب کنند و بکار ببرند و در زمان

روغن سندر و سخیو کنند و محکم بمالند و بعد از آن
طرفی پاک که آب گرم بدان ریخته تا گرم شود و بگذارند
تا بخوش آید بعد از آن و صندل از آن در طرفی اندازند
و آب گرم مقدار صد درم یا کمتر از آن بر آن خیزانند
و خیر را بمالند و لا جورد پیرون می آید و آب کبود
می ماند و آب کبود را در کاسه دیگری از کوباس بگذارند
دیگر بعد از دوسه آب که شسته باشند می اندازند و
می پیوند و می مالند تا آن زمان که روغن سندر
سینید بمالند بعد از آن معلوم شود که لا جوردی
بوده پیرون آمده بعد از آن لا جورد را با حرقی
که مانده بگذارند تا یک شبانه روز آن آب از روی
لا جورد باید ریخت و لا جورد خشک کوده باز آن
بگذارند و شستن لا جورد همین بود در میان
لا جورد بد ختانی و کاشی فرق چندان نیست که
کاشی زکین تراست پس کسی چون فرق تواند کرد بر روی

شک صلابه کنند اگر سیاه باشد عملی است بزرگ خود
ماند اصلی باشد و اگر سخی صلابه نباشد مقدار بخودی
از آن در هن اندازند تا سرخ شود بعد از آن پیرون
اگر بزرگ خود ماند اصلی است و اگر تغییر کند عملی است
اما خاصیت لا جورد بد آنکه لا جورد هر که با خود دادند
از غلظتها ایمن کردند و در چشم خلایق غیر محتوم بود
و خوردن لا جورد در دوده را دفع کند و اگر در
یاخونی بکار برون خون طحال را میبندد و در معوی فحش
میفراید و اگر لا جورد را بجای سرمه در چشم کشد مرا
که تعلق بچشم دارد دفع کند و شب کوید بر آید **باب اول**
در بیان شک شاختن علامت شک بد ختانی است
که اگر او را بواسطه شستن و بتفشی از او بر آید و قرص
طلا داشته باشد و شک زدند نداشته باشد و شک
او به بتفشی مایل باشد **باب دوم** در بیان تارو
یک روغن بزرگ و نیم من کند و سفید اعلو و اگر کد

بوده که در وقت بر جبهه خیار و روزگار ان نشسته خون
استاد جابک رسد بادویه سماوه که فراخور مصلحت^{اوست}
کوفته و بنجته معجونی سازد و جرمی تعبیه میکند بدین^{نقش}
خویش و ریاضت و ذنک طلعت که ورت از
جزء او بر میدارد و بعد از آن زینت تاج شاهان
و پیرایه گوش کردن نوع و سان نازنین میگردانند اما
خاصیت الماس بسیار است صلب ترین سنگها است
و هم سنگها را بدان سوراخ توان کرد و طبع آن سرد^{و خشک}
است در مرتبه چهارم و آنست که او را زود تغییر نتواند
ساخته و اگر کسی را در یک مثانه باشد الماس با خود
دارد و آن علت دفع شود دانه الماس مد نظر^{لین} است
و حکام بغایت عزیز و محترم باشد و هر چه از صلاح
و فساد گوید قبول کنند و از هیچ آفریدگار نتواند
دین گرفته اند که حلقه های بد مثل جنام و برص و مالیخولیا^{لیا}
دفع کند و دشمن بر و ظفر نیاید و از صاعقه و چشم

و چشم زخم در امان حق باشد و اگر خواهد که بخورد کس
دهد و دها ریش کند و در حال پیور حق بکمال قدرت
خود جذبات خاصیت در یک الماس تعبیه کرده است
که عقل از ادراک او عاجز است **باب دوم در قوت**
یا قوت بدانکه یا قوت نیز از دو موضع حاصل
شود موضع قدیم در سیلان و آن جزیره ایت
بغایت بلند و وسیع چنانکه گفته اند که در آری و پنهانی
و حی جبار فرستاد و او را سرانندید میخوانند و چنین
مشهور است که مهتر آدم حضرت ادم علیه نبیا و علیه السلام
بحکم ایه از عالم درین دانه نزول کرده و از بهشت عدن
دور افتاد و بولای کوه سرانندیدام کوفت از جرم^{برکت}
قدم ادم علیه السلام معدن یا قوت اشکارا شده اکنون
ان زمین را قدمگاه ادم علیه السلام میگویند و^{نکته}
ان که با طراف عالم میگرداند از جزیره سیلان است که
از سرانندید است که حاصل میشود بدانکه یا قوت

چهار نوعت سرخ و کبود و زرد و سفید و یاقوت
سرخ هفت رنگ می باشد بهرمانی و درمائی و از قوا
و جرمائی و زمردی و خری و لخمی و یاقوت کبود پنج
رنگ است طاوسی و آسمانی و نیلی و ککلی و یاقوت
کبود پنج رنگ است طاوسی و آسمانی و نیلی
و ککلی و سپهر خام و یاقوت زرد چهار نوعت شمسی
و قمری و کاهی و زینتی و یاقوت سفید بلور است
و بلور بسیار حاصل میشود اما قیمتی چندان ندارد
و پاره بهرمانی خوش آب تمام عیار چون بهشت
قنوط رسد الله اعلم مبلغ دوهزار اشرفی قیمت
داد اما یاقوت تمام عیار خوب یا نصف اشرفی
از دود در دیار ملک عرب و خراسان و در بعضی بلاد
روم بغیر از سیلان نادر الوقوع است و اکنون
یاقوت آنچه طاوسی و نیلی و آسمانی رنگ باشد در
هند قیمت آن بیشتر بود چنانکه در کتاب جهان که زنا دارند

تخصیص بهمتان که شیوخ ایشانند و چنین مشهور است
که در مالک ثروات یاقوت زرد را بهای تمام میگویند
چرا که یاقوت زرد برای دفع طاعون مجرب است
و شناختن یاقوت زرد بغایت مشکل است از برای آنکه
کفایت رنگ بلور را صلاهی می کنند و بعد از آن مثل
یکتبی می و رنگ یاقوت میدهند و مربع به شیب
مموح می تراشند چنانکه از یاقوت فرق نبود مگر کس
که درین فن ماهر باشد و پهلوی موضع یاقوت زرد
خانه است که مردم می باشند و زمین اینجا را مثل جاهی
می کنند و در یک شان را می شوند که بوم سبز است
می آید که در میان او خطی باید و خط سفید در خشته
و براق نزدیک یکدیگر باشند و عین المراسل افند
و جوهریان این نوع را عین المهر گویند و اگر بکشتی قال
عین المهر خوش آب که بر هر طرف غلطائی تصور شود
که آب از آن حاصل گردد و بدست آید و الله اعلم
اینکه در مالک ثروات یاقوت زرد را بهای تمام میگویند
چرا که یاقوت زرد برای دفع طاعون مجرب است
و شناختن یاقوت زرد بغایت مشکل است از برای آنکه
کفایت رنگ بلور را صلاهی می کنند و بعد از آن مثل
یکتبی می و رنگ یاقوت میدهند و مربع به شیب
مموح می تراشند چنانکه از یاقوت فرق نبود مگر کس
که درین فن ماهر باشد و پهلوی موضع یاقوت زرد
خانه است که مردم می باشند و زمین اینجا را مثل جاهی
می کنند و در یک شان را می شوند که بوم سبز است
می آید که در میان او خطی باید و خط سفید در خشته
و براق نزدیک یکدیگر باشند و عین المراسل افند
و جوهریان این نوع را عین المهر گویند و اگر بکشتی قال
عین المهر خوش آب که بر هر طرف غلطائی تصور شود
که آب از آن حاصل گردد و بدست آید و الله اعلم

خلوی قیمت است باقی ازان قیاس میکن در تومل
وسیلون حاصل میشود چندان قیمتی ندارد و معدن
یا قوت بود در تحت الارض و بندر که اعظم بندرها
در حوالی بحال ساحلیست که انونام نیکو است و نزدیک
ان ساحل جزیره است که نام رکنک میگویند و یا قوت
نورخوش آب سوزنک و زمانی از رودخانه ان جزیره
است حاصل میشود و قول دیگرانست که بدو ماه انجامد
و نام ان فحل که تعلق بود و حالیا یا قوت رکنک گویند
و پیش جوهر بایان معلوم است که سنگ رکنک از غایت
نرمی سالم از انش پرو زنی آید و پیش کافر شکلی سختی
و نرمی اعتبار ندارد بلکه آب و دنک اعتبار ندارد
و هر سنگ که دنک او بهتر و بهتر بود مرغوب طبع است
چنانکه اگر با قوت خوش دنک افند بطریق یا قوت
زمانی میخرند و میالفه نمیکنند غرض دنک نودا
اعتبار ندارد **باب سیم در معرفت لعل** بدانکه در

همیشه لعل نبوده و بعد ازان در نواحی بدخشان
بیتقدیر بانی زلزله تمام واقع شد که بیشتر مردم در آن
زلزله هلاک شدند و نزدیک شهر بدخشان که بنای
سلیمان است که بغایت بلند که از صلابه ان زلزله
تق شد و از هم بر بخت بقدرت حق سبحانه و تعالی
لعل از میان ان کوه ظاهر شد و لعل که اکنون در
مردم منتشر است ازان معدن است زیرا که معدن لعل
در وی زمین بغیر از بدخشان و جای دیگر نبوده
پیوسته و پیش ازین سیصد سال ازان لعل بایره
ذیاده از نجاست و شصت مثقال بیرون نیامده
و دنک لعل از هفت نوع بیرون میشت معصرانی
و زمانی صافی و آتشی و عنبائی و حمری و عقری و بصلی
و دانایان این فن گفته اند که از لعل سه مثقال یا چهار
مثقال تمام عیار معصرانی که بر وی عیب نباشد قیرا
والله اعلم به بیت فلوری خواهد بود و زمانی و نباتی

وانتشی نیز اگر غیب نداشته باشد به نیمه های معصرا
خواهد بود و بصلی خوب بلا غیب نیمه های آن سه د
دیگر خواهد بود بدانکه طبع لعل گرم و خشک است و حکما
گفته اند که هر که لعل بخورد دارا جمیع مرضها این کورده
را قوت دهد و از وقت مجامعت اما که منفی کند و دانه
لعل در چشم مردم عزیز و محترم باشد و خوابهای شوریه
نه بیند و او را قدام بگویند و اگر سبزی گوید بدخوب
بندد و از آن بدخوی یا دانستد و در خواب نرسد
و اگر در مغز حات بکار بوند رنگ و روی سرخ کند و فرج
بیارد و بخار معده را دفع کند **باب چهارم در معرفت**
بدانکه زمره پیش ازین بیان صد سال از موضع حاصل
اقل در دار السلطه مصری شده و حالیا مودی که مد میا
مردم واقع است از جایب فرنگ است و آن چهار رنگ
مختص است اول بونک دانه ای دوم دمانی سیم بونک
دیجانی چهارم سفلی اما سفلی خیدان قیمتی ندارد و دیکانی

نماده اگر بونک یا قوت سرخ باشد بغایت نیکو
و ابدار و به لعل میاید میخزند و بسیار باشد که بخارده
شبه شود با تش فرق توان کرد و بعضی باشد که با
متغیر نکرد اما یا قوت تشکی نشاند و دیر شود
و بخارده چنین نبود **تقریب عتیق** انواع است و از هم
دزد و صافی و شفاف بهتر بود و از بسیاری که هست
و قیمت زیاده ندارد و دانستن او بفال ماردند و بسیار که
شناسند **تقریب و رخ** رنگ او سبز باشد که از بونک
زنگاری درختد و بروی خطها سیاه با و بک کشیده
باشد و آنچه بتره بود از او هیچ شرب خوانند و معدنش در
کوهها فرونگ از جایب مغرب بود و دیگر جایب اندکی نشان
میدهند و میگویند که در ترکستان شری هست کاه شایب
ساخته است اینجا دهنه سرخ بونک یا قوت اما دهنه
فرنگی باشد از آن قدحها و لکرها و زمینها یا زرد و غیره
طیبت او و چشم را سود دارد و قدحهای چشم نشاند

بدان از فلک ان التی و الی و شیت کد صلی

وصد شخیان می نماید که عقل حیران میشود و خاک

[illegible]

چنانکه باغند که بتانند و در شپو کشند و اکو بسته شود
 نیکو بود **فامیتان** هر کس با که زهر داده باشد مقدار اندک
 بوده با و دهدند زهر بر قی او بیرون آید و اینجور دند
 یا سپید بقرت تر بود و خوشی گمانند ساق بخندد بود
 چون بوزند سیاه شود و دردی بگری بود که باقی بوزند
معرفة مناسبتان و آن شکی باشد که با من دیاید و خدا کند
 بود که تر بود و تر بود و بر کشتی توان زد و بهترین نرخی سیاه
 قام بود **فامیتان** شیخ ابو علی سیاق گفته است که اگر
 کسی با من شود دهدند متناطیس بوده باید داد تا آن
 این جمیع کند و بیرون آورد و هم گفته است که اگر کسی
 متناطیس جل کوبه در دست مالیده بکند و زهر مایه خشک شود
 و آن دست بوقفل بسند مالیده باز شود و زنی که خواهد
 بر پای بینه و بچه زود بیرون آید **معرفة چهار شکی**
 است سیاه و رنگ چون آن را بر صلابه بیایند و آید
 خون چند آنکه او را شکند شاخ شاخ شود مثل زنجیر

شمشیر فصل مژگر مرغ
 فقه سرب قلعه آهن
 ره عطار د عقیق کبریت
 س رسیق کبریت نوشادیکانه زرنج
 جد کوکبا لرض عقیاب کوکبر و اصر بعین مس
 طلق نوشاد

دستم نرسد بدان تو
خونم بهمانی بگردن تو

امام حسن علیہ السلام

افغانستان و عالم اویجائی

الحق في النفع والضرر

آوردند که کمر بر لب دریا ماهیگیرانست ناگاه سوار
 از دور نمایان شد که با خود گفت که این سوار از من
 خواهد پرسید که چکار میکنم منم گفت ماهیگیرم خواه
 پرسید که آب تا کجا است منم گفت تا گردن خواهد پرسید
 که چند تا گرفت منم گفت صد تا خورد و صد تا نرسید
 خواهد پرسید که چه قدر دارد منم گفت یک ضووار
 خواهد پرسید چند نفر هستند منم گفت من و پدرم
 و مادرم و برادرم و خواهرم و فرزندانم و زنم که تقعا
 سوار در رسیده و گفت السلام علیک گفت ماهیگیر
 گفت بگوشی من گفت تا گردن سوار گفت کوزه
 بر پشت منم گفت صد تا خورد و صد تا نرسید سوار گفت
 خاک بر سر منم گفت یک ضووار سوار گفت غریب
 مرد ضرر کن گفت من و پدرم و مادرم و برادرم و
 خواهرم

و در آن روز که سوار در رسیده و گفت السلام علیک گفت ماهیگیر
 گفت بگوشی من گفت تا گردن سوار گفت کوزه
 بر پشت منم گفت صد تا خورد و صد تا نرسید سوار گفت
 خاک بر سر منم گفت یک ضووار سوار گفت غریب
 مرد ضرر کن گفت من و پدرم و مادرم و برادرم و
 خواهرم
 و در آن روز که سوار در رسیده و گفت السلام علیک گفت ماهیگیر
 گفت بگوشی من گفت تا گردن سوار گفت کوزه
 بر پشت منم گفت صد تا خورد و صد تا نرسید سوار گفت
 خاک بر سر منم گفت یک ضووار سوار گفت غریب
 مرد ضرر کن گفت من و پدرم و مادرم و برادرم و
 خواهرم

درمهر و فاطمه

1877

شب

[illegible]

Handwritten note in Urdu: "کتاب کا نام: تاریخ ہندوستان"

Handwritten notes in Arabic script, including a large heading "البرهان" (The Proof) and several smaller sections with titles like "البرهان الأول" (The first proof) and "البرهان الثاني" (The second proof). The text is written in a cursive style on aged paper.

لله الأمان الأمان الأمان يجعل

فَرَجًا وَمُخْرَجًا إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ

كُنْعَيْنِ يَا جِبَارُ يَا غَفَّارُ يَا سَتَّارُ

صُنَا مِنْ الْوَمَاءِ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ

لَا مَانَ إِلَّا مَانُ الْأَمَانِ يَا ذَا النِّعَمِ

كَمَا يَقْنَهُ بِإِذَا الْكِرَامَةِ الظَّاهِرَةِ

الحجّة الباء لغة خلصنا من الوباء

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

مَا زِلْنَا رَجَاءً بِأَمْرٍ تَحْتَ بِأَعْظَمِ الرِّجَاءِ

بِإِذْنِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي جعل في كل شيء حكمة

و گفت هر قدر این لی جز اسم و اسلام بر سر نرو عوام در ملت نبندد باز بندگی می کشد و در آخر خود را
آهسته آهسته از حدی غیر دولت و ریاست پرور او گشته که گفت و صحبت در دو روح و در سبک

حسنه و حسنیت اور اعلیٰ و سعادت و کرم و کریمیت نامہ دار کو انور دایم و رالایع

لَبَّيْكَ اللَّهُ الْجَمْرُ! الْوَحْبُ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ يَا مُؤْمِرُ

بِأَمْرِ هَيْمَنُ بِأَمْزِينَ خَلَصْنَا مِنْ أَلْوَابِ

بِأَمْرِ اللَّهِ بِأَمْرِ اللَّهِ بِأَمْرِ اللَّهِ

الْأَمَانُ بِأَعْلَاهِ السِّرِّ وَالْجَوِّيِّ بِأَخَا

يَا دَارُ فُيَادَا أَيُّمُ خَلَصْنَا مِنَ الْوَبَاءِ وَ

كَاشِفَ الضُّرِّ وَالْبَلَاءِ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ

يَا غَيْرِ الْأَبْضَامِ يَا قَبْوَ مَا لَا يَنْتَامُ
 خَلَصْنَا مِنَ الْوَيْلِ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ يَا
 اللَّهُ الْأَمَانُ الْأَمَانُ الْأَمَانُ
 يَا قَائِمًا لَا يَزُولُ ادْفَعْ عَنَّا الْوَيْلَ
 يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ الْأَمَانُ الْأَمَانُ
 الْأَمَانُ يَا مُحَمَّدُ الْمُصْطَفَى يَا حَى
 يَا قَبْوَ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ
 إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ وَصَلَّى
 اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ
 وَإِلَيْهِ أَجْمَعُ

قد تم في يوم السبت رجب المرجب سنة ١٢٤٥ هـ في دار السلام بمكة المكرمة

اخبارات روزنامه حضرت

ساحتها

اخبارات روزنامه حضرت

سبحانك يا ذا الجلال والإكرام

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام
على سيد المرسلين محمد وعترته الطاهرين
أما بعد جنین گوید حقیر عبد الله محمد باقر ابن
محمد تقی عفی الله عنهما که رساله ایست در بیان
انچه از او حدیث معتبر از اهل بیت رسالت پناه صلوة
الله علیه وعلیهم جمیع معلوم میشود از رسالت
و خیریت ایام و هفتاد و نه بحجت ارتکاب اشتباه
واعمال و چه اختصار مرقوم میگردد تا جمیع از خلق
شیعیان که در جمیع امور متابعت پیشوایان دین

لازم

لازم میدانند باین رساله رجوع نمایند و محتاج باخبارات
ساعات بخوبی که بحسب شرح مذکور میباشند بحکم و عطا الله
التوکل و هو حسیب و نعم الوکیل فصل در آیت ماه صرت علی ابن
طاهر و سر علیه الرحمة از حضرت امام بحق ناطق جعفر بن محمد
محمد صادق صلوة الله علیه روایت نموده که روز اول حضرت
آدم علیه السلام در آن روز مخلوق گردید روز مبارک است
از برای طلب حوائج و از برای رفتن بنظر پاکش این و
طلب علم و زن خواستن و سفر کردن و خریدن و فروختن
و گرفتن چسب یا نخ و اگر بنده یا حیوان درین روز کم شود
هشت روز دیگر بدست می آید و هر که درین روز بیمار
شده شفا خواهد یافت و فرزند کرد درین روز متوالد
شود و سگ بخورد و بخشنده و فراخ روز و زیارت و خوش

تیمک

ماه

یمنت بود روز نهم و این روز حضرت قواع مخلوق شده است
 و نشیمن است برای زن خواتین و خانه بنا کردن و تکلیف و قبیل
 جات نوشتن و حجات کردن و اخبار سایر کارها نمودن در آن
 اول این روز پیاشار شود پیا ریش سبک باشد بخلاف آخر روز
 روز و فرزند که در نیمه تولد شود نیکو ترتیب بیاید بعون الله
 روز نهم روز نهم است و حضرت آدم علیه السلام
 و تواراد این روز از بهشت بیرون کردن پس بدین روز
 در نیمه در آنست که مشغول اصلاح خانه خود کردن و تمکین و
 چشمة برای کاری بیرون رفتن و بهر چیز در نیمه روز رفتن
 چاکشمان و خنیز و فرخت و سایر کارها در چهار بنده که در
 بگزیند و کلاب است آید و هر که در نیمه روز پیاشار شود و بهشت
 و فرزند که متوالد شود در پیش فراخ و عمرش دراز باشد و در
 سلمان فارسی واقع شده است که روز که است و از برای شیخ

ذود

ش تیسریت

نیمت نیست روز چهارم ماه نخست اتانیکت از برای زراعت
 کردن و شکار کردن و عیارت بنا کردن و چهار بیان کردن و مکود است
 در نیمه روز سفر کردن پس هر که سفر کند بهم نیت که گشته شود پیش
 است به راج بر بند یا بلائی اولای رضی شود و درین روز تا پیل متولد
 شود و در که در نیمه روز بگزیند و فتنش دشوار باشد و پناه بجای بیبرد
 و اول دست نتوان آورد در روز نهم ماه روز نخست که در نیمه روز
 تا پیل ملعون متولد شد و همین روز برادر خود تا پیل است پس
 هیچ کار را اختیار نکند و از خانه بیرون مرد و هر که در نیمه روز
 سو کند بخورد چیزی خود بپاید و هر که در نیمه روز متولد شود
 لاشی نیکو باشد و در حدیث سلمان دارد شده که در نیمه روز اقیانیا
 کار میکند و بنظر پادشاه تا مرور و زشتش ماه روز نشیمن است
 برای بر آوردن حجات و زن خواتین و هر که سفر کند
 در نیمه روز در ریاضه ابر گرد چمد و بسوی اهلش و نیکست

از برای خریدن چهار پایان و در حیوان و بنده که درین کار
بر فردیر سدا شود و طفل که درین روز متولد شود نیکو
یا بد و از آفت سلامت باشد و در روایت دیگر از
حضرت منقولست که شایسته است برای کار و طلب
مغاش و هر حاجت و در روایت سلمان واقع شده که
خواب درین روز دیده شود و بعد از یکروز دیگر
تعبیرش بظهور آید روز هفتم ماه برای همه کار
خوبست و هر که درین روز شر و لاع بمشوق و کتابت
نماید زود بکمال میرسد و خود را و هر که ابتدا کند
درین روز بجا رت و بعد و سعی قبلش نیکو باشد
و در طفل که درین روز متولد شود و تربیتش نیکو
و روزیش فراخ و در حدیث وارد شده است که

از برای

از برای کار و طلب روز کردن روز ششم شایسته است
از برای هر حاجت از خرید و فروخت و هر که درین روز
نزد پاکش هر حاجت بر آورده شود و مکرده است درین
روز بدریال شوق و سفر خشکی کردن و بجنبه رفتن
و در طفل که متولد شود و لادتش شایسته باشد و هر که
بگریزد و بخطر نتوان یافت مکر تعب بسیار و هر که
مرا را می کم کرده باشد درین روز راه نیاید مگر بمشقت
و هر که درین روز پیاش شود تعب بسیار کند و در روایت
دیگر واقع شده است که شایسته است از برای هر کار
مکرم کردن و سلمان رضی الله عنه روایت کرده است که برای
هر کار خوبست روز نهم و روز سبک است و نیک
برای هر امری که اراده نماید پس ابتدای کار بکنم و قرض
در راعت بکنم و درخت بکار و هر که درین روز

از دشمن بگیرد و نجات یابد و در که پیاورد پیاورد بشود
علیه السلام درین روز متولد شد و یست برای کار و غیره
شوه و در که کم شوه بزودی یافت شوه و هر فرزند که
شوه در حال توفیق باید در روایت دیگر آمده که آنروز سلاطین و در که درین روز بگیرد بزودی باز آید و در که
فراخ روز بر باشد بر روایت سلمان رضی الله عنه که در روایت دیگر آمده است که بزودی شفا یابد و هر طفل که متولد شوه بیکه
شوه اثرش در همین روز ظاهر گردد و روز دهم ماه زندگانی نماید غیر تا آنکه پریشا شوه از پدرش هر بگیرد
حضرت نوح ۴ درین روز متولد شد و هر طفل که درین روز روایت آمده که هر که پریشا نشود روز یزد دهم
روز متولد شوه پریشا باشد و فراخ روز بر باشد
نیکست برای خرید و فروخت و سفر کردن و کم شد
روز یافت شوه و در که دود بخت آید و در که دیدم
روز پیاورد شوه که او را انت که و حقیقت کند و در
وارد است که تخم کشتن و زراعت کردن و سلف خرد
نیکوست و بر روایت سلمان که درین روز دیده شوه
نایست روز بنظر آید روز یازدهم ماه حضرت نوح
علیه السلام

و اگر خجسته بدست آید و بیمار صحت یابد و در روز هفتم روایت میکند
فرزند که متولد شده عمرش دراز و بطلیب علم را غلبه شود
آخر عمرش فراوان گردد و بر روایت سلمان نیکست برای
امیر خیر علی الحاکم المخصوص برای دیدن پادشاهان و فرزند
که همه را در علم و ادب و خوشنویسی و دگر هر که خواهد
ببیند بعد از پست شش روز دیگر بعد از آن روز چهارم
نیکست برای جمیع امور مکر و قرض گرفتن و که در روز
روز چهارشنبه بزودی صحت یابد و کسی که بگزیند روز و بدو
آید و فرزند که متولد شود لال شود و یا در زبانش علقه
پدید آید و بر روایت سلمان فارسی رضی الله تعالی عنده خواب این روز
بعد از روز سه روز از سرش بظهور رسد روز ششم ماه
روز غم نیست و برای جمیع کار خوب نیست مگر عمارت
بنا کردن و هر که در این روز سفر کند بملاک شود و هر که بیمار
بزد و در شفا یابد و فرزند که متولد شود پشوار از زوال دیوان
باشد

باشد و بعد از زوال حالتش نیکی باشد و بر روایت سلمان
خدا این روز بعد از نماز خود را سرش ظاهر کرده
روز هفتم ماه و میانه است اما به بر میریزد از منزه
کردن و قرض دادن و قرض گرفتن پس هر که بدهد
پس ندهد و اگر بگیرد پس دادن محکم شود و فرزند
که در این روز متولد شود حالتش نیکو باشد و در روایت
دیگر روز گرانست در این روز حجت طلب ملکی در
روایت دیگر دارد نده است که حجت در هفتم ماه
موجب شفا باشد روز نهم ماه روز مبارک است و برای
هر کاری خوب است خصوصا از ضررید و فروش و زراعت
و سفر و کسی با دشمن خصومت کند بر او غالب شود
و اگر ماله بقرض دهد باز گردد و بیمار شفا یابد و فرزند
حالتش نیکو باشد روز نوزدهم ماه روز مبارک است و در این
روز حضرت الحق متولد شد و شایسته است برای
سفر و طلب روزی و سعی در کارها و آموختن علوم

و خریدن بنده و چهره پانز و یک که بگزیند و کم شده
 بعد از پنزده روز دیگر بدست آید و فرزند که متولد
 شود در نیم روز توفیق خیر است باید روز بستم مار و
 میانه است و نیکوت برای سفر کردن و بر آوردن حاجت
 و بنا کردن بنا یا درخت قرض کردن و گرفتن چاه
 چهره پانز و یک که بگزیند و ظرف باوست و در که را کم
 کند بیم هلاکت به و کسی بیمار شود بطبع کز در و فرزند
 که بوجود آید با مشقت زندگان کند روز نیک است
 و روز نیک است و بسیار بدست و در نیم روز طلب
 حاجت مکن و به پیر میرد در نیم روز از پادشاهان و در که
 رف کند خوف هلاکت باشد و فرزند که بوجود آید
 فقیر و پیرین باشد و بدوایت دیگر روز نیک است
 همین برای ذبح حیوانات خوب است روز دوم روز
 نایه است برای باجتها و بیع و نشر او رفتن در نزد

بدست

(پادشاهان)

پادشاهان و نصدق در نیم روز بقیه است و بسیار شرف
 میباشد و مسافر بقیه است بر میگردد و بدو است و دیگر
 روز نیک است و برادر همه که نیک است روز نیک است
 سیح روز نیک است و حضرت یوسف است و شد
 نیک است بر اطلب حوائج و نجات و زن خداست
 و نیک است و بر زکات و بر زکات و بر زکات و بر زکات
 کند غنیمت و خبر بسیار یابد و فرزند که متولد شود
 بسیار نیکو بسیار بد و زندگان بخوش بگذراند روز نیک است
 چهارم ماه روز بسیار بد و نیک است و فرعون دین
 روز بوجود آید پس هیچ که در نیم روز از اراده
 مکن و هر فرزند که متولد شود روز که بسیار خوش
 بگذراند و توفیق پیغمبر یابد در آخر عمر گشته

با غرق شود و هر که در نیر روز چهارشنبه پیش
بطلول آنجی مد روز بیست و پنج ماه روز نخست
پس خدا را از این حفظ کند و چه که برود درین
روز حق تعالی او را از هر ضرری با فرعون بعد از غرق
شدن در یامبتل داند و چهار سال بد باشد اما
فرزند که در نیر روز متولد شده باشد مبارک
قدم و فراخ روز و نیکو کار می باشد اما بطلول
سخن متبل گردد و در آخر نجات یابد و در وایترویک
ایده که هر که در نیر روز چهارشنبه و بهوش نیاید
تا آخر روز و بر وایترویک نماند از شر از نیر روز
پناه میبرد و خداوند بخواند و دعا و اعمال خیر
روز بیست و ششم ماه شنبه است بر اسفند
هر امر که اراده کنی بکن زن خواستی که
در نیر روز

در نیر روز و در نیر روز میان زوج و زوجه جدا
افتد زیرا که در نیر روز در یک شگفته شد بر حضرت
موسس و هر که از سفر مردی خانه خدا بد چهار
در نیر روز و از سال بد باشد و فرزند که بوجه اید
اما عمرش در آن باشد روز بیست و ششم ماه بر احمه
نیک است و فرزند که در نیر روز متولد شود
خوش خود و خوش رو و طولیل العمر و با خیر فراوان
و مجرب دلها مردان باشد و بر وایترویک سفر
نیک است و روز بیست و ششم ماه مبارک است چنانچه
هر که در نیر روز حضرت یعقوب متولد شد
پس هر فرزند که در نیر روز متولد شود غم
عظیم با و رود دهد و مریض کشف چشم

نسخه
۳

منقول شد و روایتی از سلمان فارسی در خور ربیع
 روز انشراح شد روز نبیت منجم ماه بر آن
 کارها خوب است و فرزند که در بنبر روز بوجو
 اید صحت علم و بر دبار باشد و هر که سفر کند
 امدال بسیار بدست آرد و هر که پیشتو صحت
 یابد و دلش بخیر انجی بد و در روایت دیگر شایسته
 بر اهرمه کارها خصوصاً ملاقات با پادشاهان
 و دیدن برادران و دوستان و بر و است و دیگر سلمان
 خوابی که در بنبر روز دیده شود یعنی روز بوجو
 روز کرام ماه نبیت است بر اهرمه و فرزند و
 تزویج کردن که در بنبر روز فرزند بوجو اید
 بر دبار مبارک باشد و هر که بگریزد و بگریزد
 بدست آید و هر که چیزی را کند سزود بدست
 بدست بیارد و از حضرت امام محمد باقر علیه السلام
 منقول است

منقول است که ترک مکرم حجت را در هشتم خرداد
 و اگر نکنی در چهاردهم الیه بکن و الله تعالی فصل در
 احکام هفته روز جمعه مبارک است روز نالت و سیزدهم
 عید نالت و سنت است که در بنبر روز عید تمام رفتن
 و سر تراشیدن و شارب که رفتن و ناخن چیدن
 و پیش از زوال بجهت نماز سفر کردن خوب است
 و بعد از نماز سفر کردن مبارک است و حجت
 کردن در بعضی احکام معتبر واقع شده که نباید کرد
 زیرا که در بنبر روز نالت است که در کاج حجت در آن است
 اتفاق افتد پیم هلاکت خاوند به و روایت دیگر
 سفر واقع شد از حجت خصوصاً در وقت زوال
 در چند حدیث معتبر از حضرت موسی بن جعفر
 منقول است که هرگاه در شب و روز زیاده خون بیاید
 ایمنه الکرم بخوان و حجت بکن در حدیث نقل است
 که حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم چون هوا سرد میشد

از پرون باندرون نقل سفر نمودن در روز
 جمعه چون به پرون نقل سفر نمودن در روز پنج
 شنبه در بعضی از روایات وارد شده که
 نذره کشیدن روز چهارم و رشت میسر است
 و در چند روایات بخونیزه واقع شده
 بلکه بعضی از روایات دلالت بر استیجاب
 میکنند و در روایات وارد شده که در روز
 جمعه خواستگار دلگه کردن خوب است و
 مستحبت میسر و ریش را نشانه کردن
 و بو خوش سوراخیدن و جامه ها نو بپوشیدن
 پوشیدن و میوه تازه بخانه آوردن و سورا
 خیدن و خط میثاقی و بر او سیر کردن
 مبارک است روز چهارشنبه روز مبارک است
 حضرت

حضرت رسول ص فرمود که خدا مبارک
 کند ایند بر امت من در باده در روز شنبه و
 پنجشنبه بر اجمیع کارها خوب است خصوصاً سفر
 کردن و در حدیث معتبره وارد شده که اگر سنگی از
 از سنگی در کرد و در روز شنبه التماس حق تعالی
 از آبی خنجر بر میگردد و ناخن گرفت و در روز
 و در روز پنجشنبه بگردانند دندان و در چشم
 عاقبت یابد و در روایت آمده که حی میست
 کردن در روز شنبه مورد ضعف است روز
 یکشنبه روز میسر است بر اکثر کارها و موافق
 حدیث معتبره حی میست کردن در طرف عصر روز
 یکشنبه بسیار نافع است و اینقدر حدیث

دیگر و پس و ارد شده است بنا کردن و عمر و
نیز خدایت روز شنبه بحسب ترین روز است
در ایام سال روز عاشر از هر روز بخس
در ایام هفته روز دوشنبه نیز دو روز منسوب
به نبی است که ایشان عید کردن بسبب شهادت
امام حسی ۴ درین حضرت رسول خدا ص
از دنیا مفرت نمند و برای هیچ کار مبارک
نیت و در بعضی روایات شده است که در
طرف حجت کردن خدایت و در بعضی
از روایات واقع شده است که از قید
کردن در پی هم رفتن و در حدیث معتبره
از حضرت امام علی انصر صلوٰه الله علیه منقول
که هر که خواهد که خدا او را از شر دوشنبه
دارد باید در رکعت اول نماز صبح سوره
همراهی

بسم الله الرحمن الرحیم
برای اکثر کارها و در حدیث وارد شده است که کفر کردن
در روز شنبه که درینم روز خداوند عالمین آمد
برای حضرت و او ۴ نرم کرده است و از حضرت
رسول ص علیه و اله وسلم نقل است که هر که در روز
شنبه چهاردهم ماه محرم یا بیست یکم ماه حجت کند شفا
یابد از درد دماغی در حدیث وارد شده که در روز شنبه
شنبه عت است اگر حجت در آن است اتفاق افتد
خفج نمی آید تا اول ملک کند و در حدیث معتبره وارد
است که هر حجت برود و ثواب باشد و خواهد انرا طلب نماید
در روز شنبه و در حدیث دیگر وارد شد که روز
چنگ است و خون کفر فاق چهارشنبه روز عت است
برای اکثر کارها بیست نیست و نمر واقع شد
از حجت کردن و نوره کشیدن و کفر کردن درین بعضی
از روایت تجو نیز حجت وارد شد و اگر حجت

ضرر شوق بهتر است که در آخر روز بوقوع آید چنانچه در
 بعضی احادیث وارد شده است و در حدیثی نیز آمده است
 از جنت در روز چهارشنبه هرگاه در عقبرب باشد در
 روایت معتبره واقع شده که بجام بروید در روز چهارشنبه
 و در حدیث دیگر وارد است که در او خوردن سبزی و روغن
 پنجه روز مبارک است برای جمیع کارها خوب است خصوصا
 حجی است کردن موافق احادیث و بهتر است که پیش از زوال
 واقع سازند و برای ناخن گرفتن هم خوب است و بهتر است که یک
 ناخن را برای فضیلت روز جمعه بکند از آن روایت وارد
 شد که حضرت رسول ص الله علیه و آله چون هوا گرم میشد به
 بیرون نفل فرمودن در روز پنجم و در حدیث آمده که
 هر که در روز پنجم آخره اول روز حجی است بکند در روز
 می کند و روایت دیگر آمده که روز پنجم داخل نزد
 امرا و بزرگان و روز هجده است بد آنکه رفتن و رفتن و
 و حج نمودن قدر عقبرب که اگر متر دارد و اگر در راه

(قدیم)

قدیم هم اینها را رعایت نمایند بهتر است و الله اعلم
 قضایا در ترجمه شریف که مشتمل است بر احکام کسوف و خسوف
 و حوادث در سال شیخ بزرگوار قطب الدین راوندی در کتاب
 قصص الانبیاء روایت کرده باشد خود از جمیع شیخ صادق
 محمد با لویه قتی و سند لا متطاع گردانیده بحضرت المبین الحقایق
 امام جعفر بن محمد الصادق ص الله علیه و آله اخذ فرمود که در کتاب
 حضرت دانیال یغمه نوشته است که هرگاه اول محرم در روز
 شنبه باشد در آن سال زمستان بسیار سرد باشد باد در آن سال
 بسیار باشد و بخی فرادان باشد و کندم کران باشد و طاعون و مرگ
 کودکان بسیار باشد و تعب بسیار بهر سه و عمل کم باشند و زلزله
 و سلامت بماند و بعضی از درختان و انگور میوه آفت ببرد
 و از ران باشد و در روم طاعون باشد و عرب با ایشان جنگ
 کند و الیه غنیمت بسیار از ایشان بدست عرب در آید و پاره
 در جمیع مواضع غلبه باشد حق تعالی و بر سال اول محرم در روز
 شنبه باشد زمستان نیکو گذرد و باران بسیار برسد و بعضی

درختها را آفتاب برسد و در دنا مختلف و در کما صعب
شروع کرد و عمل کم بعمل آید و در اواسط طالعین دو
پایه را که در آخر سال اند که گران در خورده نیمه
شعه در آخر سال پادشاه را غلبه روی دهد و هر سال
که اول محرم روز شنبه باشد رستن نیکو کند و در
بستان بسیار کرم باشد باران بوقت بسیار
و کادو و کوفته بسیار بوجود آید و عمل بسیار باشد
و نرخ خود را در دنیا در بلای که در میان آرزوایی
و عراق و عرب که در فارس می باشد و بعضی گویند
و احوال آن ناکارگ باشد و میوه آلات بسیار باشد و
نان بپزند و در آخر سال کسر بر پادشاه خروج کنند
و در نواح مشرق و بر بعضی اهل فارس و عجم ذل
بجواب برسد در کام از غنم قبل بسیار باشد و هر سال
که محرم در سال شنبه باشد رستن بسیار سرد باشد

(و برف)

و برف برف فراوان باشد و در ناصیه مشرق کوفته و عمل
بسیار باشد و بعضی از درختان میوه و انکور آفت برسد
و در ناصیه شام و مغرب حال شده در آب نخل هر شوه که از آن
خلق بسیار بپزند و بر پادشاه خروج کنند
و پادشاه بر و غالب آید و در زمین فارس بعضی از غلات
را آفت برسد و نرخ که آن شوه و در آخر سال و در آن
اول محرم و در وزجه شنبه باشد رستن و سطر باشد
و در بستان باران نافع بهر دو غلات و میوه در بلاد
مشرق کبیر باشد اما مردان بسیار بپزند و در آخر سال
در زمین بابل و بلاد جبل آفت برسد و نرخ و این
ارزان باشد و پادشاه بهر دشمنان غالب باشد و هر سال
که اول محرم در روز پنجشنبه باشد رستن ملایم کند و در جمیع
نواح مشرق کند و میوه و عمل بسیار باشد و در اول
و آخرت بسیار بهر مردم و با مسلمانان غلبه

Handwritten text in Arabic script, likely a list or index, written diagonally across the page. The text is dense and appears to be a continuation of the list from the previous page, mentioning various items and their quantities.

سرباست اول رجب و پانزدهم

شعبان چون بدست و ضمه بر سر می بگو

ز یا اول ماه رجب ^{انابت} بسم الله الرحمن الرحيم

السلام عليك يا نبي الله السلام عليك

يا خاتم النبيين السلام عليك يا سيد الو

صيين السلام يا قائد الغر المحجلين ا

لسلام عليك يا بنت رسول رب ا

لعالمين السلام عليك يا ابا محمد الحسن

بن

السلام عليك يا نبي الله
السلام عليك يا خاتم النبيين
السلام عليك يا سيد الوصيين
السلام عليك يا قائد الغر المحجلين
السلام عليك يا بنت رسول رب العالمين
السلام عليك يا ابا محمد الحسن بن

بن علي السلام عليك يا ابا عبد الله

الحسين ابن علي الشهيد المظلوم السلام

عليك يا ابا محمد علي بن حسين السلام

عليك يا ابا جعفر بن محمد علي السلام عليك

يا ابا الحسن موسى جعفر السلام عليك

يا ابا الحسن علي ابن موسى السلام عليك

يا ابا جعفر محمد ابن علي السلام عليك

يا ابا الحسن علي ابن محمد السلام عليك

زین العابدین

السلام

عليك

يا ابا جعفر

بن محمد

بن علي

بن ابي طالب

بن عبد المطلب

بن هاشم

بن عبد مناف

بن قصي

يا ابا محمد الحسن علي السلام عليك يا
حجة ابن الحسن صلوات الله عليكم اجمعين
يس داخل شوحد مرتبه الله اكبر بكو
نفس بر و نردیح مقدر پوس و بكو
السلام عليك يا ابن رسول الله ا
السلام عليك يا ابن خاتم النبيين السلام
عليك يا ابن سيد الوصيين السلام عليك
يا ابا عبد الله السلام عليك يا حسين ابن

علي

علي السلام عليك يا ابن فاطمة الزهراء
و سيدة النساء العالمين السلام عليك
يا ولي الله و ابن وليه السلام عليك
يا صفي الله و ابن صفيه السلام عليك
يا حجة و ابن حجة السلام عليك يا حبيب
الله و ابن حبيب السلام عليك يا سفير
و ابن سفير و السلام عليك يا خازن
الكتاب المستور و السلام عليك يا سفير

وَالرَّحْمَنُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَرِيكَ
الْقُرْآنِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمُودَ الدِّينِ
السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَابَ حِكْمَةِ رَبِّ
لْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَيْبَةَ عِلْمِ اللَّهِ
السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْضِعَ سِرِّ اللَّهِ السَّلَامُ
عَلَيْكَ يَا ثَمَرَةَ لَهْوٍ وَابْنِ قَاسِمِهِ وَ

لَوْ

وَالْوَالِدُ تَوْفِيرُ السَّلَامِ عَلَيْكَ وَعَلَى قِسْرِ
كَأَمْرٍ وَاجٍ لَقَدْ حَلَّتْ بِفَنَاءِ
نِكَ وَأَنَاخَتْ بِوَحْلِكَ بِابْنِ أَنْتَ وَ
أُمِّي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ لَقَدْ عَظُمَتْ
لِمُصِيبَةٍ وَجَلَّتِ الرَّثَرِيَّةُ بِكَ
عَلَيْنَا وَعَلَى جَمِيعِ أَهْلِ الْإِسْلَامِ نَأْمَنُ
اللَّهُ أُمَّةً أَسَدَتْ أَسَاسَ الظُّلْمِ وَ
الْجَوْرِ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ وَلَعَنَ اللَّهُ

أُمَّةٌ دَفَعْتُكُمْ عَنْ مَقَامِكُمْ وَأَمْرًا لَكُمْ
عَنْ مَرَاتِبِكُمْ الَّتِي سَأَلْتُمْ اللَّهَ فِيهَا بَابِي
أَنْتَ وَابْنِي وَنَفْسِي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ
أَقْدَرْتُ شَعْرَتَ لِدِمَائِكُمْ أَظْلَمَ
الْعَرْشُ ^{مَعَ} أَظْلَمَ الْخَلَائِقِ وَبِكُنْكُمْ
السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَسُكَّانُ الْبَرِّ وَالْجَرِّ
وَسُكَّانُ الْجَنَانِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكُمْ
عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللَّهِ لَتَبِكَ دَاعِيَ اللَّهِ

إِنْ كَانَ كَرِيْمُكَ بَدَنِي عِنْدَ اسْتِغَا
ثَتِكَ وَلَيْسَانِي عِنْدَ اسْتِصَارِكَ فَقَدْ
عَجَابَكَ قَلْبِي وَتَمَعْنِي وَبَصُرِي بِجَانِ
سَرِيْنَانِ كَانَ وَعْدُ سَرِيْنَانِ مَفْعُولًا
أَشْهَدُ أَنَّكَ طَاهِرٌ طَاهِرٌ وَسُرِّيْنِ
طَاهِرٍ طَاهِرٍ مُطَهَّرٍ وَطَاهِرَتِكَ
وَبِكَ الْبِلَادُ وَطَاهِرَتِ الْأَرْضُ
أَنْتَ بِهَا وَطَاهِرَ حَرَمِكَ أَشْهَدُ

أَنْتَ أَمَرْتَ بِالْقِسْطِ وَالْعَدْلِ وَ
دَعَوْتَ إِلَيْهِمَا وَأَنْتَ صَادِقٌ صِدْقِ
يُؤْصِدُّ قَتَ فِيمَا دَعَوْتَ إِلَيْهِ وَأَ
نَّكَ ثَامِرُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ أَشْهَدُ
أَنْتَ قَدْ بَلَغْتَ عَنِ اللَّهِ وَعَنْ جَدِّ
كَ رَسُولِ اللَّهِ وَعَنْ أُنْبِيَاكُمْ أَمِيرِ
الْمُؤْمِنِينَ وَعَنْ أَخِيكَ الْمُحْسِنِ وَ
أَصْحَابَتِ وَجَاهِدْتَ فِي سَبِيلِ رَبِّكَ
وُ

١١٨
وَعَبَدْتَ اللَّهَ مُخْلِصًا حَتَّى آتَاكَ
الْيَقِينَ فَخَرَّاكَ اللَّهُ خَيْرَ جَزَاءٍ لِّلْ
يَقِينِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَسَلَّمْ وَسَلَامًا
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَصَلِّ
عَلَى الْحُسَيْنِ الْمُطْلُومِ الشَّهِيدِ الرَّ
شِيدِ قَتِيلِ الْعِبَرَاتِ وَاسِيرِ الْكُرْبَا
يَ صَلِّ عَلَى نَائِمَةِ زُرَّكِيَّةٍ بَصْعَدَا وَ
لَهَا وَلَا يَنْفَدُ الْخِرُهَا أَفْضَلَ مَا صَلَّيْتَ

مُبَارَكَةً

عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَوْلَادِ أَنْبِيَائِكَ الْمُرُ
سَلِينَ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ **مِنْ صَرْحِ مَبَادِ**
كَرَامَتِهِ وَبِرُوْنِهِ وَبِمَبَارَكِ
وَدَرْدِهِ يَا سِرْفَتِ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ
وَبِكُلِّ السَّلَامِ عَلَيْكَ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ
السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ الطَّيِّبُ
الرَّكِيُّ الْحَبِيبُ الْمُقَرَّبُ وَابْنُ
سَرِيحَانَةَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ
مِنْ شَهِيدِ كُتُبٍ وَرَحْمَةِ اللَّهِ وَبَرَكَاتِهِ
مَرْوَة

١١٩
تَهُ مَا أَكْرَمَ مَقَامَكَ وَاشْرَفَ
مُنْقَلَبَكَ أَشْهَدُ لَقَدْ شَكَرَ اللَّهُ سَعْيَكَ
وَاجْرَلْ ثَوَابَكَ وَالْحَقَّ بِالذُّرَّةِ
الْعَالِيَةِ حَيْثُ الشَّرَفِ كُلِّ الشَّرَفِ
وَفِي الْغُرُفِ فَوْقَ الْغُرُفِ كَمَا مِنْ
عَلَيْكَ مِنْ قَبْلِ وَجْعَلَكَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ
الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرِّجْسَ
وَطَهَّرَهُمْ تَطْهِيرًا وَصَلَوَاتُ اللَّهِ

عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ وَ
ضَوَائِهِ فَاشْفَعْ لِي أَيْهَا السَّيِّدِ الطَّاهِرِ
هَرُّ إِلَى سَرِّكَ فِي حَطِّ الْأَثْقَالِ عَنْ
ظَهْرِي وَتَخْفِيفِهَا عَنِّي وَارْحَمْ
ذُلِّي وَخُضُوعِي لَكَ وَلِلَّسَيِّدِ أَيْدِيكَ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ مَرَّةً مَرَّةً وَبَكَوْ
رَزَاكَ اللَّهُ فِي شَرِّكُمْ فِي الْآخِرَةِ
شَرِّكُمْ فِي الْآخِرَةِ كَمَا شَرِّكُمْ فِي الدُّنْيَا

١٢٠
وَأَسْعِدْكُمْ كَمَا أَسْعَدَكُمْ وَأَشْهَدَنَّكُمْ
أَعْلَامُ الدِّينِ وَنُجُومُ الْعَالَمِينَ السَّلَامُ
عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ وَنَرَا
دَفْتُ سَهْدًا رَأً مُتَوَجِّهًا شَوْ وَبَكَوْ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ اللَّهِ وَأَنْصَارَ
رَسُولِهِ وَأَنْصَارَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ
عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَأَنْصَارَ
الْإِسْلَامِ أَشْهَدُ لِقَدْ نَصَحْتُمْ لِلَّهِ وَ

أَنْصَارَ اللَّهِ وَأَنْصَارَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ

لَمْ يَسْأَلْهُ وَجَاهِدْتُمْ فِي سَبِيلِهِ فُجِّلَ
كَرَّمَ اللَّهُ عَنْهُ الْإِسْلَامَ وَأَهْلِيهِ أَفْضَلَ
الْجَزَاءِ فَرَّيْتُمْ وَاللَّهِ قُوْنَا عَظِيْمًا الشَّهَدُ
أَنْتُمْ أَحْيَاءُ عِنْدَ رَبِّكُمْ قُوْن
وَأَشْهَدُ أَنْتُمْ الشُّهَدَاءُ السَّعْدَاءُ
أَنْتُمْ الْفَائِزُونَ فِي دَرَجَاتِ الْعُلَى
وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

نریات نصف مر جب کد اور اغفلہ

نامندن

بالتی کنت معکم فانزل

۱۱۱۹